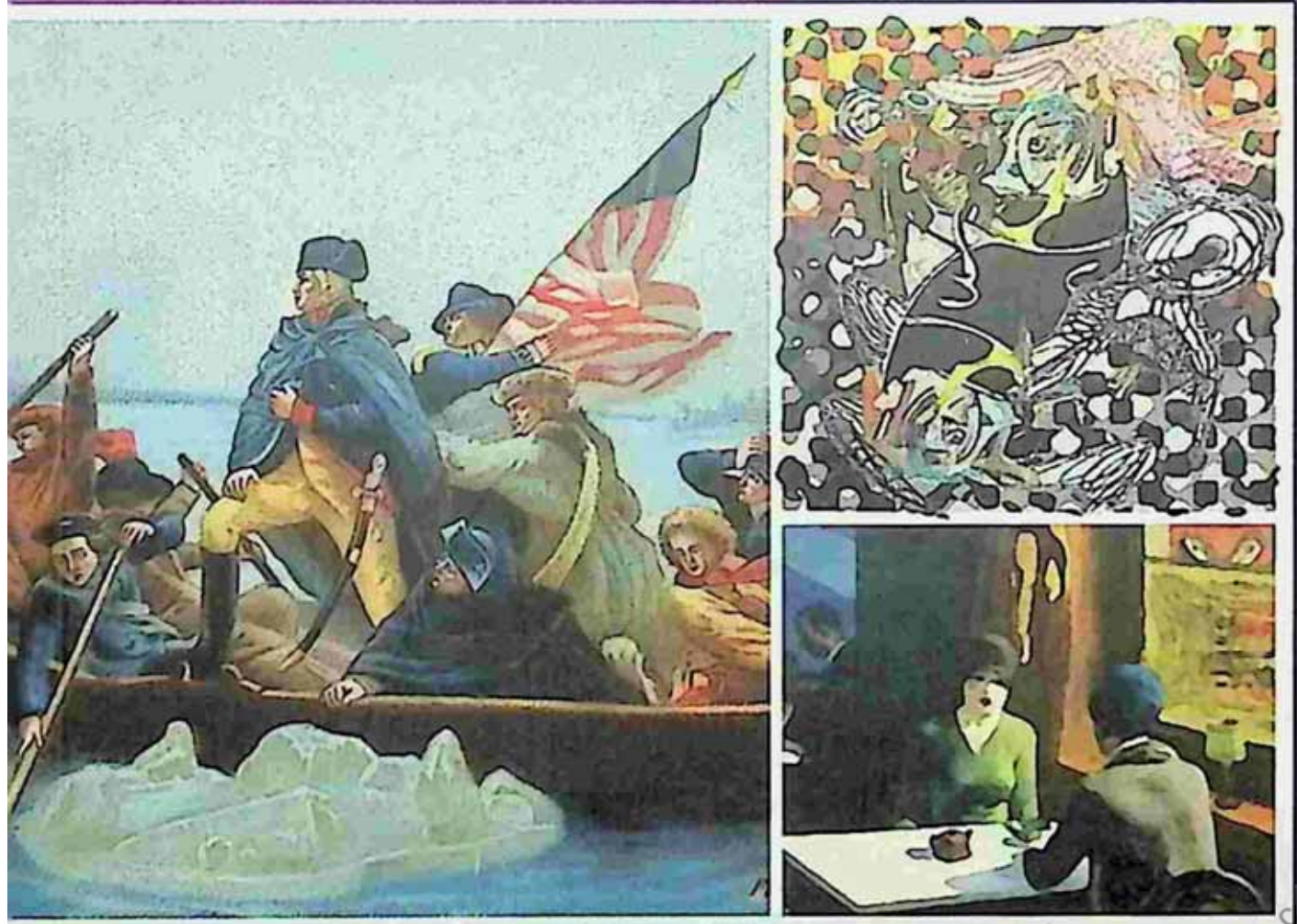

ဝ ဝ အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ ဝ

(အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ)

ဒုတိယအကြိမ်

တင်တယ်
မြန်မာ-မြန်

အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ

(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

ဘဝိဘယ် - ဗြဲ-ဗြဲ

ပတ်စကယ်-အင်(န်)-စထရောင်း။
ဂျင်-ကီး(သ်)မတ်(ဒ်)။
ဝေါ်လတာ ဒီ အက်ဒမ္ပန်း(စ်)-
ဟောင်းဝင်-ဖတ်(စ်)။
စတီဖင်-ဗင်းဆင့်၊ဘင်းနက်။
တို့၏ဝတ္ထုများ

FIC0097
3,000.00 KS

အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)၊ တင်တယ်
စာမျက်နှာ ၂၅၄ မျက်နှာ၊ ၁၄ • ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၇၇ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ

(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

တင့်တယ်

မြန်မာပြန်

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းလောင်းများ	၁
Bells of freedom	၁၃
၂။ ဘုရင်များတောင်တိုက်ပွဲ	၂၂
The Battle of King's Mountain	၄၁
၃။ ကူလိုဒင်သစ္စာ	၅၆
The Oath of Culloden	၈၀
၄။ အင်ဒီးယန်းနှင့် ပြိုင်၍ပြေးခြင်း	၉၉
Indian Running	၁၂၃
၅။ စာအုပ်တွေနဲ့လူ	၁၄၃
The Bookman	၁၆၃
၆။ ဖို(တ်)နက်ဆက်စိတီခံတပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး	၁၇၉
A Man from Fort Necessity	၁၉၈
၇။ ပေါ(လ်)ရီဖဲယားအတွက် သွားတစ်ချောင်း	၂၁၃
A Tooth for paul Revere	၂၃၆

AMERICAN SHORT STORIES

Authors :

Paschal N. Strong
Jim Kjelgaard
Walter D. Edmonds
Howard Fast
Stephen Vincent Benet

Translated by Tint De

1. **Bells of Freedom**

Copyright 1954 by Paschal N. Strong From BOYS' LIFE published by Boy Scouts of America Reprinted by permission of Paschal N. Strong

2. **The Battle of King's Mountain**

Copyright 1943, c 1953 by Jim Kjelgaard From REBEL STEGE

3. **The Oath of Culloden**

by Paschal N. Strong From BOY' LIFE , is in public domain

4. **Indian Running**

Copyright 1936, by Walter D. Edmonds
Copyright renewed c1964 by Walter D. Edmonds

From DRUMS ALONG THE MOHAWK

5. **The Bookman**

Copyright 1945 by Howard Fast
From PATRICK HENRY AND THE FRIGATE'S KEEL
Reprinted by permission of Paul R. Reynolds

6. **A Man from Fort Necessity**

Copyright 1939 by Stephen Vincent Benet

Copyright renewed c 1966 by Thomas C. Benet,

Rachel Benet Lewis, and Stephanie Benet Mahin

From THE SATURDAY EVENING POST

7. **A Tooth for Paul Revere**

Copyright 1937 by Stephen Vincent Benet

Copyright renewed c 1965 by Thomas C. Benet,

Rachel Benet Lewis, and Stephanie Benet Mahin

From TWENTY GRAND SHORT STORIES

လွတ်လပ်ရေးခေါင်းလောင်းများ

ပတ်စကယ် အင်(န်) စထရောင်းရေးသည်

တကယ်တမ်းဆိုရပါလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးတာလီတန်သည် ကျွန်တော် မည်သူဖြစ်မှန်း မသိချေ။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်၏ ဇာစ်မြစ်ကို သိရှိပါက ကျွန်တော်သည် သူ၏ သဘောအကျဆုံးသော မြင်းကိုင်လူငယ် ဖြစ်နိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ သူသည် ကျွန်တော့်အား လည်ပင်းတွင် ကြိုးကွင်းစွပ်၍ သတ်ကောင်းသတ်ပစ်နိုင်စရာ အကြောင်းသာ ရှိလေသည်။ တာလီတန်၏ လက်အောက်ခံ အင်္ကျီနီစစ်သားများသည် ချား(လ်)စတန်မြို့ကို တိုက်ခိုက် သိမ်းယူပြီးစဉ်အခါက မြစ်ညာဘက်တွင်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနေထိုင်ရာ အိမ်ကို မီးတင်ရှို့ပစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအချက်ကို တာလီတန်မသိချေ။ သို့သော် သူတကယ်တမ်း မသိသော အချက်မှာကား ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဖရန်စစ္စမာရီယွန်နှင့်အတူ စေးမြစ်ထဲတွင် တောခို၍နေသည့်အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရီယွန်သည် နေရာအများ၌ အထောက်တော်များချထားရန်လို၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း အထောက်တော်များအနက်တွင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်၍ နေ၏။ သို့ပါဝင်နေသည်ကိုသာ သိပါက ဗိုလ်မှူးကြီးတာလီတန်သည် အကြီး အကျယ်အံ့ဩ၍ နေမည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ အလွန်ပိန်၍ မျက်နှာတွင် ယင်ချေးဥများရှိသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် သူ၏ မြင်းတပ်သားများကို များစွာ

အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တာလီတန် တွက်ဆမိဟန် မတူပေ။ တစ်ညသော အခါက ဗိုလ်မှူးကြီးတာလီတန်၏ မြင်းသည် ကြိုးလွတ်၍ ထွက်ပြေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်းကို လိုက်လံရှာဖွေကာ ဗိုလ်မှူးကြီးထံသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ထိုအခါ မှစ၍ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ခင်မင်၍ သွားခဲ့လေသည်။ တကယ်တမ်းဆိုရပါ လျှင် ကျွန်တော်သည်သာလျှင် သူ့မြင်းကို ကြိုးဖြေ၍ လွတ်ပစ်လိုက်သောသူ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအချက်ကို တာလီတန်သိပါက ပို၍ အံ့ဩပေးဦးမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဗိုလ်မှူးကြီး သည် ကျွန်တော့်အား ခင်မင်ပုံမှာကား သူ၏ အမဲလိုက်ခွေးများကို ချစ်ခင်ပုံနှင့် တူလှပေ သည်။ သူစိတ်ကြည်လင်သောအခါတွင် တယုတယဆက်ဆံလျက် စိတ်တိုနေသောအခါ တွင် ခြေနှင့်ကန်တတ်သော ဆက်ဆံနည်းမျိုးသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ချား(လ်)စတန်မြို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော်မမေ့၊ ဝမ်းနည်း၍ မဆုံးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရီယွန်သည် ထို အဖြစ်အပျက်ကို မေ့ပျောက်ပစ်စေရန် ကျွန်တော့်အား စေလွှတ်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။

မြစ်ညာရှိ ရှော့တောင်းမြို့မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးတို့သည် မြင်း ဇောင်းများရှိရာသို့ မြင်းစီးကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်သည် နားကိုစွင့်၍ ထား လိုက်ပါ၏။ ဤအချိန်၌ တာလီတန်သည် နံနက်တိုင်း မြင်းစီးထွက်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က သူစီးနေကျ မြင်းနက်ကြီးကို ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးတို့သည် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကြ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့၏ မြင်းများကိုကိုင်၍ ထားရလေသည်။ သူတို့သည် စကားပြောကြ၏။

“မြေခွေးကြီးဟာ စေးမြစ်ထဲက ထွက်ပြီးတော့ လာလိမ့်မယ်”ဟု ဗိုလ်မှူးက ပြော၏။

“တကယ် သေချာရဲ့လား”ဟု တာလီတန်က သေချာအောင် မေး၏။

“တကယ် သေချာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သစ္စာတော်ခံ လယ်သမားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလယ်သမားဟာ တစ်ခါတုန်းက မာရီယွန်နဲ့အတူတူ တပ်ထွက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ လယ်သမားဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို သတင်းယူလာပါတယ်။ အဲဒီသတင်း ကတော့ ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ကျရင် သူပုန်တွေက ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခုလုပ်ဖို့ အကြံအစည် တစ်ခုရှိနေပါသတဲ့”

“ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ကို ဘာကြောင့် ရွေးသလဲ”ဟု တာလီတန်က မေး၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီး မေ့သွားပြီလားခင်ဗျာ၊ အဲဒီနေ့ဟာ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းဆိုတဲ့ သူပုန်ထဖို့ သူတို့ရဲ့စာချုပ်ကြီးကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြတဲ့နေ့ရဲ့ လေးနှစ်မြောက်တဲ့နေ့ ဖြစ်ပါတယ်”

တာလီတန်က ရယ်လိုက်ပြီးနောက် “အဲဒီနေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘာ

ပွဲမှရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကာရိုလိုင်နားပြည်နယ်ဟာ ကျုပ်တို့ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာပဲ ကွန်းဝေါလစ္စဟာ ဝါရှင်တန်ရဲ့ သောင်းကျန်းသူတစ်စုကို အပြုတ်တိုက်ပစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ-ထားပါတော့ မြေခွေးကြီးရဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြော ပါဦး”ဟု ဆို၏။

“မြေခွေးကြီးက သူပုန်မီးတောက်ကို ဆက်ပြီးတော့ တောက်လောင်နေစေအောင် ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပြရလိမ့်မယ်ဆိုတာကို နားလည်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇူလိုင်လလေးရက်နေ့မှာ မြို့တိုင်းရွာတိုင်း ခေါင်းလောင်းထိုးကြစေဖို့ သတင်း တွေပို့ထားတယ်။ ခေါင်းလောင်းစင်တိုင်းမှာ ကျုပ်တို့က စစ်သားတွေချထားရင်တောင်မှ ခေါင်းလောင်းထိုးကြဖို့ပဲတဲ့”

တာလီတန်၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသွား၏။ ပြီးလျှင်ဆက်၍ “ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်နားလည်တယ်။ ခေါင်းလောင်းစင်တွေဟာ သူပုန် တွေအတွက် အကောင်းဆုံး ကြိုးစင်တွေ ဖြစ်တယ်။ အဲ-မာရီယွန်ဟာ စေးမြစ်ထဲက ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မာရီယွန်ဟာ သူ့တပ်တွေနဲ့ ဂျော့တောင်းမြို့ကို ဝင် စီးပြီးတော့ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့တပ်တွေကို တိုက်ပစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းလောင်းတွေကို ထိုးမယ်တဲ့ လေ။ အဲဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ သူ့ကို မွေးဖွားခဲ့တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ သူဟာ လွတ်လပ်ရေး နေ့မှာ အာခံတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ခေါင်းလောင်းတွေကို ထိုးဖို့ မျှော်လင့်ထားတယ်”

“ကျုပ်က တခြားအထိမ်းအမှတ် တစ်မျိုးဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရပေမပေါ့”ဟု တာလီ တန်က အံ့ကျိတ်၍ ပြောသည်။ ပြီးမှ “ခင်ဗျားဆီကို သတင်းယူလာတဲ့ သစ္စာတော်ခံ လယ်သမားဆိုတာဟာ ဘယ်သူလဲ”ဟု မေး၏။

“သူ့နာမည်က ဘလက်ရီးယားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူဟာ ကျုပ်တို့ကငွေပေးရင် ကျုပ်တို့အမှုကို ထမ်းရွက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သူ့ကို ကောင်းကောင်းငွေပေးပါ။ ပြီးတော့ကာ စေးမြစ်ကို ပြန်ပြီး လွှတ်ပါ။ ကျုပ်တို့ သတင်းတွေ ပိုပြီးရဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ ကျုပ်တို့ဟာ ရန်သူကို ထောင်ချောက်ထောင် နိုင်မယ်”

ဗိုလ်မှူးက ရှေ့ရေးကို မျှော်တွေးကာ ပြုံးပြီး “ဗိုလ်မှူးကြီးရော လာမယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”ဟု မေး၏။

တာလီတန်က ရယ်၍ “အင်းပေါ့၊ ကျုပ်က မြေခွေးကြီးကို အရေခွံခွာဖို့ အင်အား လုံလောက်တဲ့ စစ်တပ်နဲ့ လာမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်

ကြားပါစေနဲ့”ဟု ဆို၏။

မိုလ်ကြီးသည် ကျွန်တော်အား စိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် တာလီတန်က ရယ်လိုက်ပြီး “ဒီသူငယ်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လစာငွေအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိကြောင်း အထင်အရှားပြသခဲ့ပြီးသားပါ။ ကိုင်း-အခု ကျုပ်ရဲ့ နေရာကို သွားကြမယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နည်းဗျူဟာကို ဇယားချမယ်။ လေးရက်နေ့ကို မရောက်ခင်အချိန်က သီတင်းတစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”ဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းတစ်ချက် ခပ်သွက်သွက်ဆတ်ပြလိုက်ပြီး “ဘလက်စတားမြင်းကို ဈေးကွက်ဘက်ကို ခြေညောင်းလက်ဆန့် ခေါ်သွားပါ”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်က ဘလက်စတားမြင်းသည် ခြေညောင်းလက်ဆန့်ထက် ပို၍ အညောင်းအညာ ပြေသင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းကို ငါးအရောင်းအဝယ်လုပ်သော ဆိပ်ခံသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ပြီးလျှင် မြင်းစောင်းစားဖိုဆောင်အတွက် မယ်ကရယ် ငါးတစ်ကောင်ကို ဝယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တံငါသည် အိုး(လ်)ဂျော့နှင့် စကားပြောပါသည်။ သူက ဤနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ထင်းရှူးတော စေးမြစ်များနှင့် ဒီရေထိ တွေ့သော နေရာရှိသော မြစ်ညာသို့ သွားရန် စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြင်းစောင်းအလုပ်သမားများသည် ငါးဟင်း အလွန်ကြိုက်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ငါးလှေများဆိုက်သော ဆိပ်ခံသို့ သွားရပြန်ပါသည်။ အိုး(လ်)ဂျော့သည် အလောတော်ဖြစ်မည့် ငါးကို အတော်ကြာအောင် ရှာဖွေပြီး နောက် အထုပ်ထုပ်ပေးပါသည်။

သူက “ဒီငါးဟာ တော်တော်သေးတယ်ကွ၊ တာလီတန်ဟာ ဂျော့တောင်းမြို့ကို ဘယ်လို သွားမှာလဲ”ဟု မေး၏။

“သဘောနဲ့ သွားလိမ့်မယ်၊ သူ့စစ်သားတွေနဲ့ ကုန်းလမ်းကသွားရင် မာရီယွန်က သိသွားလိမ့်မယ်လို့ သူကတွက်ထားတယ်”

“ရော-ဟောဒီမှာ အရွယ်တော် ငါးတစ်ကောင်၊ ဘာသဘောလဲ”

“မိတ်(ဒ်) အိုမာလုံးဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ခံတပ်နားမှာ ဆိုက်ထားတဲ့ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုနဲ့ ကုန်သွယ်တဲ့ ကုန်တင်သဘောပဲ၊ အဲဒီ သဘောပေါ်မှာ အမြောက်တင်မထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသဘောဟာ ဇူလိုင်လ နှစ်ရက်နေ့ မနက်မှာ ဒီရေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ထွက်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ညကတည်းက ကြိုတင်ပြီး တာလီတန်က သူ့စစ်သားတွေကို တိတ်တဆိတ် သဘောပေါ်တင်လိမ့်မယ်”

“ရော-ဒီငါးကတော့ အရွယ်တော်ပဲကွ၊ တာလီတန်ဟာ ထင်သလောက်ပါးနပ်ပုံ

မရပါဘူး။ သူဟာ ဂျော့တောင်းပင်လယ်ကွေ့ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ရောက်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညအချိန် လေမတိုက်ဘဲ ငြိမ်နေချိန်မှာ ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စကို သူ့အများကြီး စဉ်းစားထားတယ်။ သူက ဂျော့တောင်းကို လူလွတ်ပြီး ရေကြောင်းပြတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဆွဲလှေတွေ ခပ်များများ အဆင်သင့် လုပ်ထားဖို့ သတင်းပို့ထားတယ်။ အဲဒီလှေတွေက သန်းခေါင်အချိန်မှာ ပင်လယ် ကွေ့ကိုဆင်းလာပြီး သူ့သင်္ဘောကို ဆိပ်ကမ်းအထိ ဆွဲသွင်းပေးရမယ်”

“ကောင်းပြီ-ကောင်းပြီ၊ ရော့ဒီမှာ မင်းအတွက် ငါး”

ကျွန်တော်သည် မြင်းကုန်းနှီးအိတ်ထဲသို့ ငါးကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ဗိုလ်ချုပ် မာရီယွန်ဟာ သတင်းပေးဘလက်ရှီးယားကို သတိထားရလိမ့်မယ်။ မာရီယွန်ဟာ ဂျော့တောင်းမြို့က ခေါင်းလောင်းတွေကိုထိုးဖို့ ကြိုးစားမလားမသိဘူး၊ တာလီတန်ကတော့ စစ်သားသုံးရာ ခေါ်သွားတယ်၊ ဒီဗိုလ်ချုပ်ဟာ အရင်က စစ်သားခုနစ်ဆယ်ထက်ပိုပြီး ခေါ်သွားတာ တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်၏။

အိုး(လ်)ဂျော့က “ဗိုလ်ချုပ်က ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ကို ထူးခြားတဲ့နေ့လို့ ယူဆတယ်လေ၊ ဒီနေ့ကို ပြည်သူတွေက မမေ့စေချင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် မြင်းစီးကာ ပြန်လာခဲ့ရင်း စိတ်ပူ၍ နေမိလေသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ဗိုလ်ချုပ်သွားလေရာ နေရာတိုင်းသို့ အတူလိုက်ပါစမြဲဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိရသည်။ ခံတပ်အနီး၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော မိတ်(ဒ်)အိုမာလုံး သင်္ဘောကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်ပို၍ စိတ်ပူမိပြန်သည်။

တာလီတန်၏ ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့သောအခါ လူငယ်ကလေးတစ်စုက ကျွန်တော့် အားခဲနှင့် ပေါက်ကြသည်။ “ယင်ချေးဥမျက်နှာနဲ့ တိုရီ”ဟုလည်း အော်ဟစ်ကြ သည်။ ကျွန်တော် ရင်နာသလို ဖြစ်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်လှန်၍ သူတို့အား အော်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချိန် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်ပို၍ သောကကြီးလာသည်။ ဇူလိုင် တစ်ရက်နေ့တွင် ဂျော့တောင်းမြို့မှ စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လယ်သမားတစ်ယောက် ပါလာသည်။ လယ်သမားသည်ကား ဘလက်ရှီးယား ဖြစ်သည်။ တာလီတန်သည် ဘလက်ရှီးယားအား ခေါ်သွားကာ စကားအကြာကြီး ပြောသည်။ ခါတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် စကားအချို့ကို ကြားရတတ်သည်။ ယခုတစ်ခါတွင်မူ ဘာမျှ မကြားနိုင်ချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲက ထွက်လာကြသောအခါ တာလီတန်သည် အလွန်တရာ ကျေနပ်၍နေပုံရသည်။

တာလီတန်က ကျွန်တော့်အား “ဘလက်စတား မြင်းဟာ ရေကြောင်းခရီးကို ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား”ဟု မေး၏။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲက ထိတ်သွားရ၏။ အကယ်၍ တာလီတန်သည် ဘလက်စတား မြင်းကို ယူ၍သွားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”ဟု ကျွန်တော်ကဖြေသည်။ ဖြေသည်မှာ မြန်လွန်းသဖြင့် တာလီတန် က ရယ်မောပါသည်။

“မင်းဒီကိစ္စတွေကို အများကြီး သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မိတ်(ဒ်)အိုမာလုံး သင်္ဘော ကပွတိန်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ မြင်းကို အခုည သင်္ဘောပေါ်ကို တင်ရမယ်။ မင်းလည်း အတူတူ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ မြင်းကို အစာကြည့်ပြီး ကျွေးရမယ်”

တာလီတန်သည် ဘာကြောင့် ဘလက်စတားမြင်းကို ယူလာခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်သိ သည်။ သူသည် စေးမြစ်မြေခွေးကြီးကို ဖမ်းဆီးပြီးသောအခါ သူ့မြင်းကို စီး၍ ဂျော့တောင်း မြို့ထဲတွင် ဟန်ရေးဝါရေး ပြချင်လေသည်။

အကယ်၍များ ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်သည် ဘလက်ရှီးယားနှင့်ဆက်စပ်၍ ကျွန်တော် ပေးပို့သော သတင်းကိုမရရှိခဲ့ပါသော် မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။ သူသည် ထောင်ချောက်ထဲ သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်မိလေတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အိုး(လ်)ဂျော့သည် ငါးရောင်းရန် လာပြန်လေသည်။ သူက “ခေါင်းလောင်းတွေဟာ နေရာတကာမှာ ထိုးကြလိမ့်မယ်”ဟု ကျွန်တော့်အား တီးတိုး ပြောပြလေသည်။

“ဂျော့တောင်းမြို့မှာလည်း ထိုးမှာလား”ဟု ကျွန်တော်က မေး၏။

“အေး-ဂျော့တောင်းမြို့မှာလည်း ထိုးမှာပဲ”

ကျွန်တော်က ဘလက်ရှီးယား လာရောက်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ အိုး(လ်)ဂျော့က ခေါင်းကို ယမ်း၏။ သို့သော် ဘာမျှမပြောချေ။

ဆုတ်ရက်လခြမ်းသည် ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်၌ သာ၍ နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ မြို့တစ်မြို့လုံး ကတ္တီပါအနက်ကဲ့သို့ ပိန်းပိတ်ကာ မှောင်နေ၏။ စစ်သားများသည် အစုငယ်ကလေးများ ဖွဲ့ကာ သင်္ဘောကို တက်လာကြ၏။ တစ္ဆေသရဲများနှင့်ပင် တူ၏။ ဘလက်စတားမြင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောအလယ် ပိုင်းတွင် နေရာတစ်နေရာစာ ရကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ကွေ့ကို စုန်ခဲ့ကြ ၏။ လေသည် သင်္ဘောရွက်များ ဖောင်းလောက်ရုံမျှ တိုက်နေလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသောအခါ တာလီတန်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာ

ပြီး ဘလက်စတားမြင်းအား သကြားအနည်းငယ် ကျွေးလေသည်။

“ဒီမြင်းထားတဲ့အခန်းကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ထားဟေ့၊ တို့ဖမ်းလာတဲ့အခါမှာ စေးမြစ် မြေခွေးကြီးကို ဒီအခန်းမှာ ထားဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို မှောင်ထဲတွင် သူမမြင်နိုင်သမျှ ဝမ်းသာရပါ၏။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံးနှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းမှခွာ၍ ဂျော့တောင်း ပင်လယ်ကွေ့မှ မမြင်ရသောနေရာတွင် နေကြလေသည်။ စစ်သားများကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ စတင်တက်ခွင့်ပေးထား၏။ စစ်သားများကို ရေတွက်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်လေး၍ နေရပေသည်။ စစ်သားများသည် သူရဲကောင်းစကားများကို ပြောနေကြ၏။ စေးမြစ်မြေခွေးကြီးကို ကုန်းပေါ်တက်သောအခါ၌ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မည်ဟု ပြောဆို နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် နားစွင့်ထားကာ တာလီတန်၏ အကြံအစည်များကို မှတ်သား နေ၏။ သို့သော် အိုး(လ်)ဂျော့ထံသို့ သတင်းပို့ရန် နည်းလမ်းမရှိချေ။

တာလီတန်သည် ဘလက်ရှီးယားမှတစ်ဆင့် သတင်းတစ်ခုရထား၏။ ထိုသတင်း မှာကား ဇူလိုင်လလေးရက်နေ့ နံနက်မိုးမသောက်မီ တစ်နာရီက ကြိုတင်၍ ဂျော့တောင်းမြို့ ထဲသို့ အလစ်တွင် ဝင်လိမ့်မည်ဆိုသော သတင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အိုး(လ်)ပလန် လမ်းအတိုင်း ဝင်လာပြီးလျှင် အင်္ကျီနီမြို့စောင့် တပ်ဖွဲ့ကလေးကို နှိမ်နင်းပြီးနောက် မြို့သူမြို့ သားများအား လွတ်လပ်ရေးနေ့ အောင်ပွဲကို ဆင်ယင်ကျင်းပစေမည်ဖြစ်၏။ တာလီတန်၏ အကြံမှာ မာရီယွန်ထက် တစ်နာရီစော၍ ရောက်ရန်နှင့် သူ၏ တပ်ဖွဲ့သား သုံးရာတို့ကို ဝှက်၍ထားရန် ဖြစ်သည်။ သူသည် မာရီယွန်က မြို့စောင့်ကင်းများကို အနိုင်ယူစေပြီးနောက် ယင်းသည့် နောက်တွင် မြေခွေးကြီးနှင့် သူ၏ဘက်တော်သားများက မြို့ထဲသို့ မြင်းစိုင်းကာ ဝင်လာစဉ်တွင် ထောင်ချောက်ကို ပိတ်ကာ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် သည် များစွာပင် သောကရောက်ကာ ပူပင်နေသဖြင့် ဘလက်စတားမြင်းကိုပင် ကောင်းစွာ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ချေ။

သုံးရက်နေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ညဉ့်ဦးလေကို ရရှိသဖြင့် ဂျော့တောင်း ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကင်းသမားများသည် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောအား လာ၍တွေ့ဆုံကာ ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပေးမည့် ကင်းလှေများမှ မီးရောင်များကို မျက်လုံးအားစိုက်၍ ကြည့်ရှုရှာဖွေကြ၏။ ဂျော့တောင်းမြို့ ထဲက မီးရောင်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခုပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော သည် တက်ရေထဲ၌ မျောပါလျက်ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက် အမှောင်ထဲမှ အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ အော်၍ခေါ်သံကိုလည်း

ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ကြီးမားသော ကင်းလှေဒါဇင်ဝက်ခန့်ကို မြင်ရလေသည်။ ကင်းလှေတစ်စီးထဲတွင် လှေသားခြောက် ယောက်စီ ပါဝင်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် လှေသားတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ခေါ်ယူ လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ သင်္ဘောသားများက ကင်းလှေများဆီသို့ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ချပေးလိုက်၏။ များမကြာမီပင် ကင်းလှေများသည် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကို ဆွဲ၍သွားကြ လေသည်။

တာလီတန်နှင့် ကပ္ပတိန်တို့သည် ပဲ့စင်သို့ တက်လာကာ လူစိမ်းနှင့် စကား ပြောကြ ၏။ ကပ္ပတိန်က “ဦးဆောင်တဲ့လှေမှာ ရေကြောင်းပြ ကောင်းကောင်းပါရဲ့လား၊ ဝဲတိမ် တွေမှာ သင်္ဘောမတင်စေချင်ဘူး”ဟု မေး၏။

“ပါပါတယ်ခင်ဗျာ”ဟု လူစိမ်းကဖြေ၏။

ကျွန်တော်သည် မအော်မိစေရန် လက်ရန်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားရ၏။ လူစိမ်းအသံကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ဆိုင်သော အသံဖြစ်လာ၏။ ကျွန်တော့် ဖခင်၏ သံပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဖခင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်၍ ဤညီမိ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်လုံးများသည် တစ်စက္ကန့်မျှဆုံမိကြ၏။

အဖေက ကက်ပတိန်အား “ခင်ဗျား လိုမယ်ထင်ရင် ကျုပ် ကြိုးကနေဆင်းသွား ပြီးတော့ ကျုပ်တက်ကို ကျုပ်ပြန်ဆွဲမယ်”ဟု ပြော၏။

“ကောင်းပြီ... ပြန်သွားပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဝဲတိမ်တွေမှာ မတင်အောင် သတိထားပါ”

ကျွန်တော့် အဖေသည် ကျွန်တော့်အနီးမှ ပွတ်၍ သွားစဉ် ကျွန်တော့်အား တံတောင်နှင့် တွက်၍သွား၏။ ကျွန်တော်၏ အတွေးများသည် လှောင်ချိုင့်ထဲက ရှဉ့်လို ချာချာလည်၍ နေကြလေသည်။ ဖေဖေသည် ဤကင်းလှေများ၏ ရှေ့တွင် ပါဝင်၍နေပါသော် ဗိုလ်ချုပ် မာရီယွန်သည်လည်း ရှိ၍နေမည်သာဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် တာလီတန်အား ဂျော့ တောင်းမြို့သို့ ဆွဲသွင်း၍နေကြလေသည်တကား...။

တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ ကြာသွား၏။ ဒီရေသည် ဤအချိန်၌ ကျစပြုလာ၏။ သို့သော် မြို့မှာကား နီးပေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသောညကို ကျော်၍ ကင်း သမားတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားရ၏။ ထို့နောက် သင်္ဘောဝမ်းနှင့် သဲပြင်တို့ တိုက်ကြသောအသံ ခပ်မှေးမှေး ကိုကြားရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝဲခုံတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ ဒီရေကလည်း ကျနေ ပြီဖြစ်၏။

သင်္ဘောထဲမှနေ၍ စိတ်ပျက်သောအော်သံများ ထွက်ပေါ်၍လာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်ကား ဤရူလိုင် လေးရက်နေ့တွင် မာရီယွန်နှင့်အတူတကွ ရှိရပေတော့

မည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောပေါ်မှ ရေထဲသို့ ထိုးချလိုက်ပြီး အနီးဆုံးလှေဆီသို့ လက်ပစ် ကူးသွား၏။ ကျွန်တော်က “စောင့်ကြပါဦး”ဟု အော်လိုက်၏။ မကြာမီပင် လူတစ် ယောက်က ကျွန်တော့်အား ကင်းလှေတစ်စီးပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ၏ ရယ်သံကို မှောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်ကြားရလေသည်။

“မင်းလာမယ်လို့ ငါအထင်သားကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ကြိုက်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ တာလီတန်ဆီမှာ ရှိရင်ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးပေလိမ့်မယ်”

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်သည် ရှိနေပါ၏။ ထိုမျှမကသေး ပါ။ လှေဝမ်းထဲတွင် ဝတ်ရုံနီစစ်သားခြောက်ယောက်တို့အား ပါးစပ်အဝတ်ဆို၍ လက်ပြန် ကြိုးတုပ်ထားလျက် ရှိနေပါသည်။ သူတို့သည် အမွှေးအတောင် ရေစိုနေသော ကြက်ဖကြီး ခြောက်ကောင်လို ဒေါသထွက်၍ နေကြပါ၏။

“အားလုံး ရှင်းလင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား”ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

“ရှေ့ကိုသွားဖို့ မီးအချက်ပြလိုက်ပါ”ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ပြော၏။ ဤတွင် ဖေဖေသည် မီးအိမ်တစ်ခုမှ အဝတ်နက်ကို ဖယ်ရှားကာ မီးအိမ်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ ပြလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်က “အားကုန်လှော်ကြတော့ဟေ့၊ တာလီတန်ဟာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း သိရင် မြို့ကို သူက အချက်ပြလိမ့်မယ်”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့လူများသည် တက်များကို အားကုန်ဆွဲကြပါသည်။ တက်များပင် ကျိုးလေမလားဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။ အခြားသော ကင်းလှေများရှိ လှော်သားများ ကလည်း အလားတူ အားကုန်လှော်ခတ်ကြပါသည်။ သင်္ဘောမှ အသံဗလံများသည် တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန်သည်ထက် မှေးမှိန်သွားကြပါသည်။ ထို့နောက် သေနတ်များ စုပြုံပစ် လိုက်သော အသံသည် ညကို ထွင်းဖောက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း ဇက်ပုကာ ရှောင် လိုက်မိပါ၏။

သေနတ်သံများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကြားရပြန်၏။ နောက်တစ်ချိ ကြားရပြန်၏။ ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်က “ဒါဟာ တပ်လှန့်သံပဲ၊ ဂျော့တောင်းမြို့မှာရှိတဲ့ ဝတ်ရုံနီမြို့စောင့် တပ်ဟာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို တပ်လှန့်လိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်လူတို့ရေ တို့ရဲ့ခေါင်းလောင်းတွေ မထိုးခင်မှာ မီးပန်းပွဲတွေတော့ ပေါ်ချင်ပေါ်လာပေ လိမ့်မယ်”ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ လှေကလေးတွေ ဘယ် နှစ်ပါလာသလဲ”ဟု မေး၏။

“လှေခါးပြတ်နှစ်စီးနဲ့ သင်္ဘောသားတွေစီးဖို့ လောင်းကိုယ်တစ်စီး ပါပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး-ကောင်းရဲ့၊ သူတို့ဟာ တို့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ ကမ်းခြေကို စစ်သားလုံလုံလောက် လောက် မပို့နိုင်ဘူး။ မင်းလုပ်ပုံကောင်းတယ် လူကလေး”

“ကျွန်တော်စိတ်ပူမိတယ် ခင်ဗျ၊ ဘလက်ရှီးယားက ချား(လ်)စတန်မြို့ကို လာပါတယ်၊ ပြီးတော့...”

“ငါသိပါတယ်၊ သူက ငါ့ရဲ့အစီအမံတွေကို တာလီတန်ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါတွေက ငါ့ရဲ့အစီအမံအစစ်တွေ မဟုတ်ပေဘူး။ သူဟာ ငါ့အစီအမံတွေကို မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်းလူကလေး၊ အရှေ့ဘက်မှာ အရုဏ်ဦးတက်စ ပြုပါပြီ။ ဒီကနေ့ကောင်းကင်မှာ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတော့မယ်၊ အမေရိကတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အောင်သံတွေ လွှမ်းတော့မယ်”

ခတ်ကွင်းများက ကျွဲကျွဲမြည်ကြ၏။ တက်များက အီး...ဖတ်..ဖတ် ဟုမြည်ကြ၏။ အမှောင်မှသည် အလင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းကူးပြောင်းနေဆဲတွင် ကင်းလှေများသည် ခရီး ဆက်၍ နှင်ကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်သည် ကျွန်တော့်ဖေဖေနှင့် တိုင်ပင်နှီးနှော၍ နေလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခု သူတို့မြို့စောင့်တပ်သား နှစ်ဒါဇင်ကို ဖမ်းမိပြီးပြီ၊ ကင်းစခန်းတွေမှာ နောက်ထပ် နှစ်ဒါဇင်ရှိသေးတယ်။ ဒီတော့ကာ မြို့ထဲမှာ တစ်ဒါဇင်ပဲ ကျန်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲတွက်မိပါတယ်၊ ခင်ဗျားစီမံထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြင်းစီးသမားတွေက ကင်းစခန်းတွေကို ဝင်စီးမယ်ဆိုရင်...”

“ဝင်စီးကြမှာပါ၊ ခေါင်းလောင်းသံတွေကို ကြားလျှင်ကြားချင်းပဲ ဝင်စီးကြမှာပါ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောဆိပ်ကို တိုက်ရိုက်သွားကြစို့၊ ဝတ်ရုံနီတပ်သားတွေက ခုခံမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ တရကြမ်းတိုက်မယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ ပြလိုက်ပါ။ သင်တို့ ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်း ပြေးကြမှာပါပဲ”

“ပြေးပါစေ အောက်မေ့ရတာပဲ၊ ဒီကနေ့တော့ သွေးထွက်သံယို ကျုပ်မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကဲ... ကိုယ့်လူများ တက်ဆွဲလိုက်ကြဦးဟေ့၊ ကမ်းကို တို့လှေက လက်ဦးဆုံး ရောက်စေချင် တယ်”

ကျွန်တော်တို့လှေသည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်။ အလင်းရောင် လုံ လောက်စွာရသဖြင့် ဆိပ်ခံတံတားများနှင့်လမ်းမကြီးကိုမြင်၍ နေကြရလေသည်။ စစ်သား နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တို့ ပြေးလွှား၍နေကြသည်ကိုမြင်ရကာ တပ်လှန့်သံပေးသော ဗုံတိုတစ်လုံးတီးသံကို ကြားရ၏။ အိမ်ပြတင်းတရုတ်ကတ်များ ပွင့်လာကာ အကြောင်း သိချင်သူ မြို့သားများ ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးတုပ်ထားသော ဝတ်ရုံနီစစ်

သားတစ်ဦးထံမှ ယမ်းထိုးသေနတ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး အသင့် ရှိမရှိ ကြည့်လိုက်သည်။ အကယ်၍ တိုက်ပွဲဖြစ်မည်ဆိုပါသော် ကျွန်တော်သည် အကောင်းဆုံးပစ်ခိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကမ်းခြေတက်ရမည့်နေရာနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုက်တစ်ရာမျှသာ လိုတော့သည်။ ဗြိတိသျှစစ်သား တစ်ဒါဇင်ခန့်တို့သည် ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြေးလွှားနေကြ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူတွေဖြစ်လျက် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို သိကြပုံမရပေ။

ကမ်းခြေမှ ကိုက်ငါးဆယ်သာ လိုတော့၏။ ကိုက်အစိတ်မျှ လိုတော့၏။ နောက်ထပ် ဘာမျှလုပ်စရာ မလိုတော့ပေ။ ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ခုန်တက်လိုက်ကြသောအခါ စစ်သားများ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

“ခေါင်းလောင်းစင်ကို ပြေးတော့ လူကလေး... မင်းလည်း တို့တစ်တွေနဲ့တူတူ ခေါင်းလောင်းထိုးရမယ်” ဟု မာရီယွန်က အော်၍ပြော၏။

မြို့တော်ခန်းမသည် ကိုက်တစ်ရာလောက်သာ ဝေး၏။ ခန်းမတံခါးကို သေ့ခတ် ပိတ်ထား၏။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ဖေဖေတို့က သေနတ်များဖြင့် ဆောင့်၍ ရိုက်ဖွင့်ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်မာရီယွန်သည် ခေါင်းလောင်းစင်အတက် သစ်သားလှေကားကို ဦးဆောင်ကာတက်၏။ ခေါင်းလောင်းကြိုးကို သူက ကိုင်မိသောအခါ ကြိုးအမြီးကို ကျွန်တော့်အားပေး၏။

“ငါနဲ့တူတူ ကြိုးကိုဆွဲကွ၊ ဇူလိုင် လေးရက်ကို ခေါင်းလောင်းသံနဲ့ ကြိုပေတော့” ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးကိုဆွဲကြ၏။ ကြီးမားသောခေါင်းလောင်းသည် ရှေ့တိုး နောက်ငင် လှုပ်ရှားနေ၏။ သေပြီးသူများကိုပင် နိုးရှင်နိုင်စေလောက်သော ခေါင်းလောင်း သံများ ပေါ်ထွက်လာကြပေသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ကြည့်လိုက်မိ၏။ တာလီတန်၏ သင်္ဘောကြီးသည် မလှုပ်မယှက်ရှိနေ၏။ သင်္ဘောရွက် ပျော့ဖတ်ဖတ်များ တွင် တက်သစ်စနေရောင်သည် ငြိ၍နေလေသည်။

မာရီယွန်က “ခေါင်းလောင်းထိုးကွ... ထိုးကွ၊ လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် ခေါင်းလောင်းထိုးပါကွ” ဟု အော်၍ပြောနေ၏။

ကျွန်တော်၏လက်မောင်းများ ညောင်းလာသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းလောင်း ထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းလောင်းသံများအကြားမှ အခြားခေါင်းလောင်း သံများ သက်ဝင်မြည်ဟည်းလာကြသည်ကို ကြားရ၏။ များမကြာမီ လူထုကြီးသည် မြို့တော်ခန်းမရှေ့၌ စုဝေးမိကြ၏။ သူတို့၏ ဩဘာသံများသည် ခေါင်းလောင်းသံများ အပေါ်၌ပင် လွှမ်း၍သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဂျော့တောင်းမြို့က လူထုကိုသာ မမြင်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူထုကြီးများကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူတို့သည် ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြပေပြီ။ သို့ကြိုဆိုကြခြင်းကား မိမိတို့လွတ်လပ်ပြီဟူသောအဖြစ်ကို သိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်မှုကို သိနားလည်ကြပေပြီ။ သဘောပေါက်ကြလေပြီတကား...။

Bells of Freedom

By Paschal N. Strong

Colonel Tarleton didn't know who I was, of course, or I wouldn't have been his favorite stableboy. He'd have hanged me, most likely. He didn't know that his redcoats, after they captured Charleston, had burned my folks' place upriver. But mostly he didn't know that my Pa was in the swamps with General Francis Marion.

The Swamp Fox, as Colonel Tarleton called him, didn't have any troops to speak of. But he'd hide in the swamps and sometimes send out a signal for two or three dozen men to join him with their horses. Then they'd dash out to nip Tarleton here, and slice him there, and then fade back into the swamps again.

General Marion needed eyes everywhere and he had them. Colonel Tarleton would be mighty surprised if he knew I was one of them. I guess he figured nobody as skinny and freckled as I was could bother his cavalry troopers much. He had taken a liking to me when his horse got loose

one night and I had found it and brought it back to him. He'd be right surprised if he knew I was the one who untethered it to begin with. Anyway, he liked me the same way he liked his hound dogs - something he could pet when he felt good, and kick when he got mad. But I didn't forget the sorrow he had brought to Charleston. General Marion didn't send me there to forget.

That's why I listened sharp when a captain and a major rode into the stables from Georgetown, up the coast. Tarleton was about to go for his morning ride, and I had just brought around his big black charger.

The captain and the major dismounted and I held their horses while they talked.

"The Fox is coming out of the swamp" said the major.

"Are you sure?" Tarleton demanded.

"Positive," said the captain. "I have a Loyalist farmer who sometimes rides with Marion. He brings me news. There's a plan afoot for a rebel demonstration on the Fourth of July."

"Why the Fourth of July?" asked Tarleton.

"Have you forgotten, sir? That's the fourth anniversary of the signing of their rebellious document, the Declaration of Independence."

Tarleton laughed. "There'll never be another celebration of that day. We have Carolina at our feet, and soon Cornwallis will bring Washington's ragged mob to heel. But come, sir, tell me more of the Fox."

"He knows he must do something spectacular to keep alive the flame of rebellion. He has sent our word to all towns and villages that the bells shall ring on the Fourth of July even though we station troops in every belfry."

Tarleton's face hardened. "We'll know how to handle that. Belfries make good gallows for rebels. But you said Marion was coming out of the swamp."

"Aye, sir that he is. He plans to enter Georgetown with his men, scatter our troops there and personally ring the bells. He was born thereabouts, I believe. He hopes to make those bells the symbol of defiance on Independence Day." ၁၅

"I'll make it another symbol!" muttered Tarleton. "Who is this Loyalist farmer who brought you the news?"

"His name is Blackshear. He serves us while we pay him."

"Then pay him well - and send him back to the swamp. We must know more, so we can set a trap."

The major smiled in anticipation.

"You will be there, sir?"

"Aye," laughed Tarleton. "I shall be there with enough troops to skin the Fox. But no word of this to anyone."

The captain looked hard at me, but Tarleton laughed. "The boy has proved his loyalty to the King's shilling. Now come to my quarters, and we will lay our plans. There is but a week until the Fourth." He nodded curtly to me. "Lead Black Star round the market place for exercise," he ordered.

But I figured Black Star needed more exercise than that; so I took him to the fish wharves and bought a mackerel for the stable mess. After I talked to Old Jock, the fisherman, he reckoned he'd go upriver that afternoon, to where the pine swamps come down to the tidewater.

We stableboys were mighty fond of fish, and I had to go back to the fish wharves the next day. Old Jock took a long time to find just the right mackerel and wrap it up.

"This 'un's too small," he said. "How's Tarleton going to Georgetown?"

"By ship. He figures if he takes his troops overland, Marion will find out."

"Now here's a right smart mackerel. What ship?"

"The Maid O'Malone - that West Indies merchantman tied up near the Battery. There's no cannon aboard her.

She's due to leave anyway on the morning tide of July second. Tarleton will load his troops secretly the night before."

"Now here's one just the right size. Maybe Tarleton ain't so smart. He'll get to Georgetown Bay all right, but like as not he'll run into the night calm there."

"He thought of that. He's sent word to Georgetown to have a lot of bateaux ready with a pilot. They're to meet him down bay at midnight and tow him in."

"Well, Well; Now here's your fish."

I stuck the mackerel in the saddle bag. "General Marion will be careful about Blackshear - and he won't try to ring the bells at Georgetown, will he? Tarleton is taking the three hundred troopers. I never saw the general with more'n seventy men at any one time."

"The gin'ral figures the Fourth o' July is a kinda special day, grunted Old Jock. "He don't want the people to forget it."

As I rode back, I worried. I couldn't forget my Pa was with the general, everywhere he went. I looked at the Maid O' Malone down by the Battery and worried some more.

A pack of small boys threw stones at me as I approached Tarleton's quarters. "Freckle_faced Tory!" they shouted. It sort of hurt, especially as I had to call `em names, too.

As time went by, my worry grew. On the first of July a Georgetown trooper came in. He had a farmer with him-Blackshear. Tarleton took Blackshear into his quarters for a long talk. Usually I could manage to hear something, but this time I couldn't. When they came out, Tarleton looked mighty pleased.

"Do you think Black Star can stand a sea trip?" he asked me.

My heart jumped. If he was taking Black Star, I'd go too. "Yes, sir," I said, so fast that Tarleton laughed.

"A lot you know about it, boy. But tell the captain of the Maid O' Malone to load him aboard tonight. You come along and look to his fodder."

I knew why Tarleton wanted Black Star. He wanted to prance around Georgetown on the charger after he had captured the Swamp Fox.

Suppose General Marion hadn't got my warning about Blackshear. He'd be walking right into the trap!

That afternoon Old Jock came around to peddle fish. "The bells will ring" he whispered to me "everywhere!"

In Georgetown, too?" I asked.

"Aye, in Georgetown."

I told him about Blackshear's visit. He shook his head but said nothing.

A dying moon rose over the bay when we loaded that night, and the town was as quiet as black velvet. The troops came aboard in small groups, like ghosts. Black Star and I shared a stall in the ship's waist. There was just enough breeze to keep the sails billowed out as we dropped down the bay. When we reached the open sea, Tarleton came on deck and gave Black Star a bit of sugar.

"Keep all the stall clean," he told me. "It'll be a fine place to keep the Swamp Fox when we bring him back."

I was glad he couldn't see my face in the dark.

All that day and the next we stood off the coast, just out of sight of Georgetown Bay. The troopers were allowed on the deck, and my heart was heavy as I counted them. They were talking brave talk of what they'd do to the Swamp Fox when they got ashore. I kept my ears open and learned of Tarleton's plans, but there was no way to get word to Old

Jock.

Tarleton had learned from Blackshear that General Marion was going to slip into Georgetown an hour after daybreak on the Fourth. He would come in by the Old Plank Road, overcome the small redcoat garrison, and give the people a rousing celebration of Independence Day. Tarleton's plan was to reach town an hour ahead of Marion and conceal his three hundred troopers. He would let the town's outposts be overrun by Marion; and then, when the Fox and his men galloped into town, he would spring the trap and capture them. I was so worried I could hardly care for Black Star.

On the evening of the third, we picked up the night breeze and ghosted into Georgetown Bay. The breeze left us near midnight, and the lookouts strained their eyes for the signal lights of the bateaux that were to meet us and pull us in. One by one the lights of Georgetown went out; and there we were, drifting in with the rising tide.

Then a light shone out of the darkness and we heard a hail. I was on the forecastle, and finally I made out a half-dozen large bateaux. Six men with long oars sat in each of them. We took one of the men aboard, and our sailors passed a hawser down to the bateaux. Soon they were towing out large ship.

Tarleton and the captain came up to the forecastle, to talk to the stranger. "Is there a good pilot in the lead boat?" asked the captain. "I don't want to ground on the sand bars."

"Aye sir, that there is." replied the newcomer.

I gripped the rail to keep from shouting out. Only one man in the world had that voice. I slowly turned around to look at my Pa, and for a second our eyes met.

"If things suit ve, I'll slide down the hawser and get back to my oar," Pa said to the captain.

"Get back. But mind you men stay clear of the sand bars."

As my Pa slipped by me, he gave an elbow in the ribs; then he went down the hawser, hand over hand. My thoughts spun round like squirrels in a cage. If Pa was up ahead in those boats, General Marion must be there, too. And they were towing Tarleton into Georgetown!

An hour, two hours, three hours went by. The tide was ebbing now, but the town was close. I heard the call of a sentry across the quiet night. Then I heard the soft crunch of keel against the sand. We were on a sand bar and the tide was falling!

Shouts of dismay rose from the ship. But I was going to be with Marion this Fourth of July! I dived overboard and struck out for the nearest boat. "Wait for me!" I shouted. Soon a man pulled me on board the bateaux, and I heard my Pa chuckling in the dark.

"I thought you might come. But the General doesn't like it. You're of more value with Tarleton."

Yes, sir, there was General Marion right next to me. And that wasn't all. In the bottom of the boat, gagged and trussed were six redcoats. They looked as mad as roosters with wet feathers.

"Lines all clear, General," someone said.

"Flash the signal forward," said the General, and my Pa pulled a black cloth from a lantern and waved the light.

"Now, pull for your lives," ordered General Marion. "When Tarleton finds what is up, he'll signal the town."

Our men pulled until I thought the oars would break. The men in the other bateaux did the same, and the shouting and clamor of the ship sounded fainter and fainter. Then a musketry volley cracked the night and I ducked.

Another volley, and another. "That's the alarm," said General Marion. "The redcoat garrison at Georgetown doesn't know what's happened, but they're being alerted. We may have fireworks before our bell ringing, lads."

He turned to me. "How many small boats on the ship?"

"Just a couple of gigs and a long boat for the crew, sir."

"Good. They can't send enough soldiers ashore at one time to bother us. You did good work, boy."

"I was worried, sir. Blackshear came to Charleston and-"

"I know. He told Tarleton my plans. Only, they weren't my real plans. He didn't know them. Harkee, son. There's a touch of dawn in the east.

There'll be glory in the sky today- and such sounds as will ring forth through America."

Cree-unk! went the oarlocks. Spurlash! went the oars. And on went the bateaux as the darkness turned into light. General Marion conferred with my Pa.

"We've captured two dozen of their garrison. There are two dozen more at their outposts. So there are just a dozen left in the town."

"I figure likewise. If our mounted men engage the outposts as you plan"

"They will. As soon as they hear the bells." He thought a moment. "We'll go straight to the landing. If the redcoats there stand for a fight, we'll rush them."

"Just show your face, General, and you'll see their heels."

"I hope so. I want no bloodshed today. Pull, men. I want our boat to be the first to touch!"

As we edged into the lead, there was enough light to see the wharves and the river street. I saw two or three soldiers running and heard a drum sending out a rolling tattoo. Shutters opened, and curious citizens looked out. I picked up a musket from one of the bound redcoats and looked to the priming. If there was fighting, I could shoot with the best.

Now we were but a hundred yards from the landing. A dozen British soldiers were milling around in confusion. I guess they didn't quite know

who we were or what had happened.

Fifty yards from shore. Twenty five! Now each of us braced for the grounding, and prepared to rush the redcoats. General Marion stood up in the bow of the bateaux and flung away the cloak that hid his uniform.

"It's the Swamp Fox!" shouted a redcoat. No more was needed. As we leaped ashore, the soldiers fled.

"To the belfry with me, boy!" shouted Marion. "You shall join us in ringing the bells."

The town hall was a scant hundred yards away. The door was locked, but my Pa and I smashed it with our muskets. General Marion led the way up the wooden steps to the belfry, and as he seized the rope, he handed me its end.

"Pull with me, boy! Sound in the Fourth of July!"

We pulled and pulled; and the great bell swung back and forth, sending out peals of sound that could have wakened the dead. I glanced down the bay. Tarleton's great ship stood motionless, her limp sails serving only to catch the glow of the rising sun.

"Ring, boy, ring!" shouted Marion. "Ring for liberty and freedom!"

We rang until my arms ached. And in between the great tones of the bell, I heard other bells come to life. Soon the people were assembled outside the town hall, and their cheers drowned out even the sound of the bells.

But it seemed to me I didn't see just the people of Georgetown. It seemed to me I saw all the people, up and down the country. They were waving and cheering this Fourth of July because somehow they knew they were going to be free. They just knew they were, that was all.

ဘုရင်များတောင်တိုက်ပွဲ

ဂျင်-ကီး(လ်)ကတ်(ဒ်) ရေးသည်

တိမ်တက်၍နေသော ကောင်းကင်မှ မိုးပေါက်အသစ်များ ထပ်မံ၍ သွန်းချလိုက်ပြန်သည်။ ချမ်း၍တုန်နေကြသော မြင်းစီးသမားများ၌ မြင်းနှီးကုန်းထက်မှာပင် ရှေ့သို့ကိုယ်ကို ကုန်း၍ ချထားကြ၏။ မြင်းများက ဆက်လက်ပြေးလွှားနေကြလေသည်။ ရိ(ဒ်)ဘောင်ဝီ၏ ရှေ့ကနေသွားနေသောမြင်းသည် ယိမ်းထိုးသွားပြီး လဲကျလေ၏။ ထိုမြင်းကိုစီးသော သူသည် မြင်းကုန်းထက်မှ လျှောက်ပြေးနောက် ကျောက်တုံးတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျောက်တုံးပေါ်၌ မောပန်းစွာထိုင်လိုက်ရင်း အသံနိမ့်နိမ့်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ရေရွတ်ကျိန်ဆဲ နေလေသည်။ တန်(စ်)ဝီးလတ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထိုသူ၏ ပခုံးကိုဆွဲကိုင်၍ လှုပ်လိုက်လေသည်။ မြင်းစီးသမားသည် မျက်တောင်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းဖယ်၍ပေးလိုက်လေသည်။ အခြားမြင်းစီးသမားများသည် သူ့အနီးမှတန်းစီ၍ ဖြတ်သွားနေကြလေသည်။ မြင်းစီးသမားသည် တပ်နောက်ပိုင်းသို့သွားကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍လိုက်လာ၏။ သူသည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တောင်ငှေးသဖွယ် အားပြု၍ လာလေသည်။

ဆယ်မီးယားသည် တပ်ကြောင်းနောက်ဘက်သို့ပြန်၍ မြင်းစီးလာ၏။ ရိ(ဒ်)ဘောင်ဝီသည် သူ၏မြင်းနက်မကို ပြန်လှည့်ကာ ဆယ်မီးယားနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလေသည်။ ချက်ချင်းပင် လူအိုကြီးသည် သူ့နေရာကိုပြန်၍ ယူလေသည်။ သူသည် အတွေးတွင်

နစ်မွန်းနေပုံ ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ”ဟု ကင်ကမေး၏။

“ဆယ်ဗီးယား၊ ကင့်ဘဲ၊ ဝီလျံ(စ)နဲ့ ကလိဗီလန်တို့က အနားယူရအောင် ရပ်ဖို့ သဘော ကျကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်လဘီက ဖာဂူဆန်ကို ကွန်ဝေါလစ္စရဲ့ စခန်းအထိရောက်အောင် လိုက်ပြီး တိုက်ရတိုက်ရ၊ မမှောင်မချင်း မနားဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဆက်ပြီး ချီတက်ရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”ဟု အသိုးကြီးက လေသံငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြောလေသည်။

ကင်သည် သူ၏စစ်လွယ်အိတ်အောက်ဆုံးအထိနှိုက်ကာ ကျန်၍နေသေးသော ပြောင်းဖူးစေ့ လက်တစ်ဆုပ်စာကိုယူပြီး စားလိုက်၏။ သူ့လက်ဖဝါးတွင် ကပ်နေသော ပြောင်းဖူးစေ့အနည်းငယ်ကိုလည်း လျှာနှင့်လျက်လိုက်၏။ သူ့တွင် ဘာစကားမှ အထူး ပြောစရာရှိပုံမရပေ။

သုံးနာရီကြာသွား၏။ ထိုအခါတွင် ကင်းထောက်သမား ဂီလမာသည် မြင်းစီးကာ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ဆယ်လဘီသည် သူ့မြင်းကို အပြေးစီးနှင်ကာ ဂီလမာကို ကြို ၏။ သူ့မြင်းသည် ဆယ်လဘီ၏နည်းတူပင် မောရမှန်းမသိသောမြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မြင်းများကို ဇက်သတ်လိုက်ကြကာ စကားခပ်တိုကိုပြောကြ၏။ ထို့ နောက် ဆယ်လဘီသည် သူ၏ဦးထုပ်ကို လေထဲသို့လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ သူ၏မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းရင်း အင်ဒီးယန်းကြွေးကြော်သံမျိုးကို ရှည်လျားစွာ ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။ စစ်ကြောင်း၏ ရှေ့ပိုင်း၌ရှိသောသူများသည် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ပြန်၍ ထားလိုက်ကြ၏။ မြင်းများသည်ပင်လျှင် အနည်းငယ် မြူးမြူးကြွကြွဖြစ်လာကြသည်။ ရောက်လာသော သတင်းသည် စစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်သို့ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ သတင်း ကြောင့် ပင်ပန်းမှု၊ အအေးခံရမှုနှင့် ဆာလောင်မှုများ ပျောက်လွင့်သွားရ၏။ ဤသတင်း ကား သူတို့ဤမျှအထိ စစ်ချီလာကြပြီး ဤမျှအထိစွန့်စားကာလာကြရာ၌ ကြားချင်နေသော သတင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကွန်နီသည် ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီဘက်သို့ ပြုံး၍နေသောမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ၏။ “ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဖာဂူဆန်ဟာ ဟောဟိုကတောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရှိနေသတဲ့။ ကဲ... အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မယ်”ဟု ကွန်နီက ပြောလိုက်သည်။

ကင်သည် ရှည်လျား၍ နိမ့်သောတောင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ တောင်သည် နှစ်မိုင်ခန့်သာ ဝေး၏။ ကင်သည် အိုင်ယင်၏ဘက်သို့လှည့်ကာ “အဲဒီမှာ ဖာဂူဆန်ရှိတယ်” ဟု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်၏။ အိုင်ယင်သည် များစွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရလျက် ထိုသတင်း ကို သူ့နောက်ကလူကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်၏။ ကံကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်ပုံရ၏။

မိုးသည် အရွာတိတ်၍သွားသည်။ ဆယ်လဘီသည် သူ၏တပ်စုသို့ မြင်းစီးကာ ပြန်လာသည်။ သူ့အနီးမှ လူများကို စကားပြောသည်။ စစ်သတင်းသည် စစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်သို့ ဆက်၍ ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။

“တို့က အခုသူတို့ကို ချောင်ပိတ်မိပြီး တို့က သူတို့ကို ဝိုင်းကြမယ်။ ဆယ်ဗီယာနဲ့ ကင့်ဘဲတို့က တောင်ရဲ့တစ်ဖက်ကို သွားကြလိမ့်မယ်။ ဟောဟိုမှာ သူတို့သွားကြပြီ”

ကင့်ဘဲနှင့် ဆယ်ဗီယာတို့၏တပ်သားများသည် မောပန်းနေသော မြင်းများကို ဇက်ပေး၍ ကဆုန်စိုင်းရင်း ကျန်တပ်များမှ ဖွဲ့ထွက်သွားကြလေသည်။ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် အပြေးအလွှားရောက်လာ၏။ သူသည် အသက် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် စီးထားသောမြင်းကို ဆွဲလာ၏။ လူငယ်သည် များစွာ ကြောက်ရွံ့၍ နေလေသည်။

“သူဟာ ဖာဂူဆန်ရဲ့ တပ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူထွက်ပြေးမလို့လုပ်တုန်းမှာ ကျုပ်ဖမ်းမိလာတယ်” ဟု မြင်းစီးသမားက အော်ပြော၏။

ဆယ်လဘီသည် မြင်းကိုစီးကာရှေ့တိုးလာ၏။ ကင်သည် များစွာစိတ်လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် နောက်ချန်၍မနေခဲ့ဘဲ ဆယ်လဘီနှင့်အတူ ရှေ့တိုးလာ၏။ ကာနယ်ဟမ်းဘရိုက်သည် ဖမ်းမိသောသူအား စစ်ဆေးမေးမြန်းနေလေသည်။

“မင်းဟာ ဖာဂူဆန်ရဲ့တပ်ကလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းအခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျုပ်ဟာ ကွန်းဝေါလစ္စကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင်နဲ့ ရှားလော့(တ်)မြို့ကို သွားနေပါတယ်။ မေဂျာဖာဂူဆန်ဟာ စစ်ကူလိုနေပါတယ်”

“ဪ- ဟုတ်လား၊ စစ်ကူလိုသတဲ့လား၊ သူနဲ့အတူတူစစ်သား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ကျုပ်မသိဘူး၊ တစ်ထောင်ကျော်လိမ့်မယ်”

“ဖာဂူဆန်ရဲ့ ပုံပန်းက ဘယ်လိုလဲ”

“ဟိုဘက်မှာဆိုရင် သူဟာ အဝတ်အစားအကောင်းဆုံးဝတ်တဲ့ အရာရှိပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူ့ဝတ်စုံပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအကျား ထပ်ဝတ်ထားတယ်”

ဟမ်းဘရိုက်က လူငယ်အား “မင်းကို တို့နာကျင်အောင် မလုပ်ပါဘူး” ဟု ကြင်နာစွာပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်အနီး၌ဝိုင်းနေကြသော စစ်သားများအား “ကိုင်း... ကိုယ့်လူတွေ မင်းတို့ကြားကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့သိနိုင်တယ်။ မင်းတို့ ရိုင်းဖယ်တွေနဲ့ သူ့ကိုသာ ပစ်ကြွေးတော့” ဟု

ဆယ်လဘီ၏တပ်စုသည် ကျောက်ခဲထူထပ်သော ကုန်းတန်းကလေးတစ်ခုကို မြင်းစီးချီတက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကင်သည် ဘုရင်များတောင်ထိပ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ၌ ဖာဂူဆန်၏စစ်တပ် တပ်စွဲနေသော တဲများကိုမြင်ရလေသည်။ တဲများရှေ့တွင် ကုန်စည်သယ်သောလှည်းများ တန်းစီ၍ထားလေသည်။ နေရောင်ခြည်သည် စစ်သားများ၏ သေနတ်ဖျားက လှံစွပ်များပေါ်၌ ဝင်းလက်နေလေသည်။ ထိုစစ်သားများသည် တောင်ကိုတက်၍ တိုက်မည့်ရန်သူများအား တွန်းလှန်ပစ်ရန် အဆင်သင့်ရပ်၍ စောင့်နေကြသော သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆယ်လဘီက “မြင်းတွေပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ မြင်းတွေကို ကြီးချည်ထားလိုက်ကြ၊ မြင်းတွေနဲ့အတူ အပိုပစ္စည်းဝန်စည်တွေကို ထားခဲ့ကြ၊ မင်းတို့ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေကို ယမ်းအသစ်ထိုးကြ”ဟု ပြောလိုက်၏။

သူသည် ခေတ္တရပ်နားကာ သူ၏ပိန်၍ စုတ်ပြတ်နေသောတပ်သားများကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“ရန်သူဟာ တောင်ထိပ်မှာရှိတယ်၊ တို့နိုင်အောင်တက်တိုက်မယ်”

ကင်သည် နောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုက်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် အန်ကယ်ဒေါ့သည် သူ၏နွားထီးကြီးကို စီးလာလေသည်။ နွားထီးကြီးသည် စစ်ကြောင်းရှိရာသို့ ခြေတောင့်တောင့်နှင့် ပြေးလာနေ၏။ အန်ကယ်ဒေါ့သည် နွားကျောကုန်းပေါ်၌ နိမ့်ချိုမြင့်ချိုဖြစ်နေ၏။ နွားထီးကြီး၏အမြီးသည် ထောင်၍နေ၏။ ဦးခေါင်းမှာ မြေကြီးနှင့် ကပ်၍နေ၏။ နွားထီးကြီးသည် ရုတ်တရက် ထိုး၍ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခုန်ပေါက်၏။ နောက်ပိုင်းကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပတတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့ခြေများကို မြေတွင် တောင့်တောင့်ကြီး ထောက်ပစ်လိုက်၏။ အန်ကယ်ဒေါ့သည် နွားပေါ်မှလျှောချကာ အခြားစစ်သားများဆီသို့ ပြေးလေသည်။ နွားထီးကြီးသည် ခေါင်းကိုနှိမ့်ကာ အန်ကယ်ဒေါ့နောက်သို့ ကိုက်အနည်းငယ်အကွာမှ လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရေပုပ်နေသော အိုင်တစ်အိုင်အနီးက စိမ်းစိုသောမြက်ခင်းကလေးတစ်ခုဆီသို့ သွားလေသည်။ အန်ကယ်ဒေါ့၏ မလှမပ တိုက်ပွဲစ၍ဝင်ပုံကို မြင်ရသောသူအချို့က ဩဘာပေးလိုက်ကြလေသည်။

အိုင်ယန်က “ခုနေအခါမှာ တို့ဟာ လူတစ်ယောက်တောင်မှ အလျှော့မခံနိုင်တာကို နွားထီးကြီးကတောင်မှ သိနေပုံရတယ်။ တို့ဟာ တိုက်ပွဲကို ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်ကြဖို့ပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကင်သည် သူ၏လက်ယာလက်တွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သူ၏ ရင်ခေါင်းထဲ၌ တင်းကျပ်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစား၍နေရလေသည်။ ထိုပျော့ညံ့ ချက်ကို သူမှတစ်ပါး တခြားသူများ မသိပါစေနှင့်ဟု မျှော်လင့်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း သည်ကား ဤတိုက်ပွဲသည် သူ၏ ပထမတိုက်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ကင်သည် ယခင်က တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် ကြောက်စရာမလိုပါပေ။ သို့သော် သူသည် ကြောက် ၍နေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလေသည်။

ဆယ်လဘီ၏တပ်စုသည် တပ်ကြောင်းနောက်ဆွယ်က လိုက်ပါလာသော တပ်စုဖြစ် ပြီး လက်ယာတောင်ပံအစွန်းက ဖြစ်လေသည်။ ထိုတပ်စုသည် တောင်ခါးပန်းတစ်ဖက်သို့ တပ်ဖြန့်၍ထွက်သွား၏။ ဤအချိန်၌ အိုင်ယန်၊ ကင်၊ တန်ဆီဝီလတ်၊ ကွန်နီနှင့် ရီ(ဒ်) ဘောင်ဝီတို့သည် ခြေလျင်ချီတက်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် ထူထပ်သော ချုံပုတ် တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ အိုင်ယန်က “ဒီနေရာမှာ နေကြ၊ ပြီးတော့ တခြားသူ တွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြပါ၊ ကျုပ်ဟာ အနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်”ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။

ကင်သည် တောင်ကိုမော်၍ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဘာမျှမမြင်ရ ချေ။ သူသည် လက်ဝဲဘက်သို့ မော်၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနေရာ၌ ခပ်ပြုံးပြုံးရှိသော ကွန်နီသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကိုလျက်ရင်း ဖာဂူဆန်၏ တပ်စခန်းရှိရာ တောင်ထိပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ ကွန်နီသည် သားမွေးဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် အမွဲရောင် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို စည်းထားလိုက်လေသည်။ သူသည် များစွာပင် လက်လွတ်စပယ် နေထိုင်လေ့ရှိပေသည်။ သို့သော် သူသည် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ နောက်ဘက်၌ အကာအကွယ်ယူ၍ထားရန် သတိရှိပေသည်။ ကွန်နီ၏တစ်ဖက် ဆယ်ပေ ကွာလောက်၌ အန်ကယ်ဒေါသည် သူ၏ ပြောင်းချောသေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ထားလေသည်။ အန်ကယ်ဒေါ၏ တစ်ဖက်၌ တွမ်ရီးဘရိုက်သည် လဲနေသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်၌ ပု၍နေသည်ကို ကင်သည် အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။ တွမ်သည် ခြေလျင်စစ်သားဖြစ်ရာ ဤနေရာ၌ သူ့ကိုတွေ့ရဖို့ မရှိချေ။ ကျန်အခြားစစ်သား အနည်းငယ်တို့သည် ကောင်းစွာလုံခြုံအောင် အကာအကွယ်ယူ၍ ထားကြသဖြင့် ကင် သည် မည်သူတွေ့ဖြစ်မှန်းကို မမှတ်မိတော့ပေ။ ထို့နောက် ကင်သည် သူ၏လက်ယာဘက် ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

အိုင်ယန်သည် ချုံပုတ်အချို့၏ အကွယ်တွင် ရပ်နေ၏။ သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်မောင်းကွေးတွင် ပိုက်၍ ထားလေသည်။ အိုင်ယန်က ကင်အား မျက်စိမှိတ်၍ ပြ လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် လက်မကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထောင်၍ ပြလိုက်လေသည်။

အပေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ

ကင်သည် ခြောက်သွေ့နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ကြိုးစား ပြုံးပြ၏။ ပြီးလျှင် အိုင်ယန်ကို ကျော်၍ကြည့်လိုက်ရာ ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝိကို မြင်ရလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ဦးထုပ်ကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငွေရောင် သူ့ဆံပင်များသည် ပခုံးထက်၌ ဝဲကျနေလေသည်။ သို့သော် သူသည်သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း မလောသင့်သောအခါ၌ မလောဘဲ စည်းစောင့်ကာ ငြိမ်နေသူဖြစ်၏။ ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝိသည် ရှဉ့်လိုက်သော မုဆိုးသဖွယ် မိမိလိုက်သောအမဲကို စောင့်စားတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ တန်ဆီဝိးလတ်သည် ဆယ်လဘီ၏ လက်ယာဘက်အစွန်တွင် ရှိလေသည်။ တန်ဆီ၏ ဟိုမှာဘက်တွင်ကား လူအချို့တန်းစီလျက် ရှိနေကြသည်။ ထိုလူများသည် ကင့်ဘဲ၏လက်အောက်ရှိ ဟိုစတန်နယ်သားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တောင်တစ်ခွင်၌ သဘာဝမကျစွာ တိတ်ဆိတ်၍နေခြင်းကို မြင့်တက်လာသော ဝီစီသံတစ်ခုက ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။ ဝီစီသံသည် ရှင်းလင်း၍ အသံချိုသည်။ တောတောင်ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ခံနှင့် လိုက်ဖက်သောအသံ ဖြစ်လေသည်။ ဝီစီ၏ ဂီတသံသည် ငှက်တစ်ကောင်၏ တွန်ကျူးသံနှင့်ပင် တူ၍နေလေသည်။ သို့သော် ဝီစီသံ၏ နောက်ကဗုံတိုများ တီးခေါက်သောအသံက လိုက်ပါလာလေသည်။ ကင်သည် ချုံပုတ်ကြားမှ ချောင်း၍ကြည့်ရင်း ဒူးများတုန်၍လာလေသည်။ ဝီစီနှင့် ဗုံတိုသံများသည် ဖာဂူဆန်၏ တပ်စခန်းမှ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအသံများသည် စစ်ချီစစ်တက် အသစ်တစ်မျိုး သို့မဟုတ် စစ်တပ်အနေအထား အသစ်တစ်ခုကို အမိန့်ပေးသောအသံဖြစ်၏။ ကင်သည် သစ်ပင်များအကြားမှ အားစိုက်၍ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူ၏ လက်ယာဘက်မှ အသံတစ်သံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကွန်နီသည် တောင်အမြင့်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။ သူသည် သူ့ထံသို့ အသံမထွက်ဘဲ ရောက်လာသော အချက်ပြတစ်ခုကို လက်ဆင့်ကမ်း၍ နေခြင်း ဖြစ်၏။ အန်ကယ်ဒေါ့နှင့် တွမ်ရိုးဘရိုက်တို့ကိုကား မမြင်ရတော့ပေ။ ကင်သည် အိုင်ယန်အား အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်၏။ အိုင်ယန်၏ နှုတ်ခမ်းများမှ “လာ-သွားမယ်” ဟူသော စကားထွက်လာ၏။

ကင်သည် ခဏတွေ့၍ နေ၏။ ထို့နောက် အနီးဆုံးသစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်အကွယ်ကို သတိမဲ့စွာ ပြေး၍ယူလိုက်၏။ သူသည် သစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်၌ ဝပ်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်လေသည်။ မြင်ကွင်း၌ မည်သူမျှမရှိချေ။ သူသည် ရရှိသောအမိန့်ကို အဓိပ္ပာယ်အကောက်မှားသဖြင့် နောက်ကျကျန်ရစ်ပုံရှိ၏။ ဖာဂူဆန်ကို တစ်ယောက်တည်း တိုက်ရမည်ပေလားမသိ၊ ကင်သည် တောင်ကုန်းကို နောက်ကြောင်းပြန်၍ ကြည့်လိုက်၏။

mgyc.com

သူစ၍တက်လာသောနေရာမှ သူယခုရောက်နေသည့် နေရာအထိ ကိုးပေမျှသာ ကွာဝေးသည်။ ယုံကြည်နိုင်စရာပင် မရှိချေ။ ပြန်၍လှည့်လိုက်သောအခါ ကွန်နီကို မြင်ရ လေသည်။ အမြင့်ဘက် ပေနစ်ဆယ်အကွာတွင် တောင်တက်သမားသည် ရှေ့သို့ကုန်း၍ မှန်မှန်ပင် ကြိုးစားတက်နေ၏။ ရုတ်တရက်အားဖြင့် တောင်တက်သမားသည် ယုန်တစ် ကောင် ပုန်းအောင်း၍ပင် မလုံလောက်သော မြက်များထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွား၏။ သို့သော် ကင်သည် မကြာခဏဆိုသလို တောင်ကို တက်နေကြသော လူများကို ကြိုကြားမြင်နေရ၏။ ဖာဂူဆန်အား နောက်ဆုံးဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော တိုက်ပွဲ သည်ကား စတင်ခဲ့ပေပြီ။

သမင်တစ်ကောင်သည် ကျယ်ဝန်းသော ချိုကားကြီးများဖြင့် ချုံတစ်ခုမှခုန်ထွက်ပြီး တောင်စောင်းကို ပြေးတက်လေသည်။ သမင်သည် ရုတ်တရက်လမ်းပြောင်းသွားကာ ဆင်ခြေလျှော မျက်နှာပြင်တစ်လျှောက် ဆက်ပြေးလေသည်။ သစ်ကိုင်းများသည် လှုပ်ရှား နေကြ၏။ ကျောက်ချပ်လွှာများ လှုပ်ရှားသံကြားရ၏။ သမင်သည် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ကင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပြေးကပ်လိုက်၏။ ပေနစ်ဆယ်ခန့်ဝေး၏။ ထို့နောက် ကင်သည် သစ်ပင်ဘေး၌ လှဲချလိုက်လေသည်။

ချက်ချင်းပင် နှစ်ဖက်မှ သေနတ်သံ နှစ်ချက်တို့သည် ကြာပွတ်ရိုက်သံကဲ့သို့ ရုတ် တရက် ပေါ်လာသော သမင်ကွေ့ချိုးပြေးသော နေရာ၏ အထက်နားက ချုံပုတ်သည် လှုပ်ရှားသွား၏။ သားရေဝတ်စုံဝတ်ထားသော တိုရိုကင်းသမားတစ်ယောက်သည် မတ် တတ်ရပ်လိုက်၏။ တောင်အောက်ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ ဒယီးဒယိုင်လျှောက် သွားပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဒူးများခွေညွတ်ကာ ပျော့ခွေလဲကျသွား၏။ သူသည် မှောက် လျက်လဲခြင်း ဖြစ်လေရာ ဦးထုပ်သည် ခေါင်းပေါ်မှ ကျွတ်သွား၏။ ကိုယ်ကလည်း တောင်စောင်း၌ လျှောကျသွား၏။ သို့သော် သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ကင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း ရုတ်တရက်အားဖြင့် သေဆုံးသွားသော တိုရိုကင်း သမား၏ ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ ပျော့ခွေ၍သွား၏။ သူသည် လက်ယာဘက်နှင့် လက်ဝဲဘက်ကို ကြည့်၏။ သေနတ်သံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာရင်းဖြစ်သော နေရာများကို ရှာဖွေကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဘာကိုမျှ မမြင်ရချေ။ သူသည် ကျဆုံးသွားသော ကင်းသမားကို ထပ်၍ကြည့်၏။ ဤတွင် မြင်းစီးကြမ်း၍ စကားပြောဆိုးသော တောင်တက်သမား များသည် မိမိတို့ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု သစ္စာဆို၍ထားသော တာဝန် ဝတ္တရားကို မည်မျှအထိ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းကို အတိအကျ သိရလေသည်။

ကင်းသမားသည် ချုံခို၍တိုက်ရာ၌ မမြင်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိ၏။ သို့သော် ကွန်နီနှင့် အိုင်ယန် (သို့မဟုတ်) ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်၍သွားပုံရလေသည်။

ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းတိုက်ပွဲခေါ်သံများကို ကြားရလေရာ ကင်၏အတွေး စိတ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားရလေသည်။ တိုက်ပွဲခေါ်သံများသည် တစ်စက္ကန့်ထဲ၌ လူတိုင်း၏ နှုတ်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ တိုက်ပွဲခေါ်သံသည် စူးရှ၏။ ကြောက်ဖွယ် ကောင်း၏။ စိတ်တုန်လှုပ်စေ၏။ တိုက်ပွဲခေါ်သံသည် ထူးခြားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီလှပေသည်။ ကင်၏ ပျော့ညံ့ချက်သည် အင်အားဖြစ်လာ၏။ တိုက်ပွဲဝင်ရန် စိတ်တစ်ခုတည်းသာရှိလာ၏။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် လက်ယာဘက်တွင် ချုံပုတ်များ လှုပ်ရှားသံကြားရ၏။ ကျောက်ခဲ များလိမ့်ဆင်းသံ ကြားရ၏။ ကင်သည် အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ မြင်းစီးသမားတပ်စုတစ်စုသည် မြင်းများကို တောင်တက်ရန် အတင်းမောင်းနှင်နေကြ သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အင်ဒီးယန်းတိုက်ပွဲခေါ်သံသည် လူတိုင်းထံမှ ထွက်ပေါ်နေ ၏။ တပ်သားများသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ တောင်၏ အထက်ပိုင်းဆီမှ ကြိုကြားအားဖြင့် သေနတ်များ စုပြုံပစ်ခတ်သံကို ကြားရ၏။ မြင်းစီးသမားများသည် နောက်ကြောင်းပြန်၍ မြင်းစီးလာကြလေသည်။ စီးသူမပါသော မြင်းနှစ်ကောင်သည် နောက်သို့ လှည့်ကာတောင်ကို အပြေးပြန်၍ တက်သွားလေသည်။

တောင်တက်သမားများသည် အကာအကွယ်နောက်မှထွက်ကာ ပြေး၍ နေကြပြီဖြစ် ၏။ ကင်သည် သူတို့နှင့် အတူရောနှော၍ ပြေးလေ၏။ ပစ္စတိုသေနတ်ကို အဆင်သင့် ကိုင်ထား၏။ ရန်သူ၏ အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားပါက မိမိအား ရင်ဆိုင်လာသူ မှန်သမျှကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် စိတ်စော၍နေ၏။ သူသည် ရုတ်တရက် စိတ်အားတက်ကြွ လာပြီး ပြေးနေသူများ၏ ရှေ့ဆုံးကရောက်ချင်၍ နေလေသည်။

တောင်၏ ပို၍အထက်ပိုင်းကျသောနေရာတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများ စတင် ကြားရ ၏။ အသံမှာ မညီမညာဖြစ်၏။ တောင်စွန်းရှိလူများစုဝေးကာ ပစ်ကွင်းတစ်ခုတည်းကို ဝိုင်းပစ်နေကြသောအသံမျိုးဖြစ်၏။ သို့သော် ကင်၏ လက်ယာဘက်ပါးနှင့် ခြောက်လက်မ ဝေးသော သစ်ကိုင်းငယ်တစ်ကိုင်းသည် ရုတ်တရက် ကျိုးပြတ်ထွက်သွား၏။ ပြီးလျှင် သူ့အလေးချိန်နှင့်သူ မြေသို့ ကျဆင်းသွားလေသည်။ ကင်သည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ မျက်နှာကိုသူ လက်ဖြင့်အုပ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်တွင် ထိုဈာန်ဆန်သည် သူ့ကိုရွယ်၍ ပစ်လိုက်ကြောင်း သူသတိထားလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အင်ဒီးယန်းတိုက်ပွဲခေါ်သံကို ဆူညံစွာ သစ်ပင်များအကြားမှ ကြားရသည်။ ကင်သည် တိုက်ပွဲခေါ်သံကို ပဲ့တင်ထိပ်သလို

ပြန်၍အော်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ သူ၏အဖို့၌ အရေးအကြီးဆုံးမှာကား တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူရပ်တန့်နေမိသည့် စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ပင်လျှင် အခြားသူများသည် ရှေ့သို့ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ပို၍ရောက်သွားကြလေသည်။ ကွန်နီသည် ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ယိုင်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူထိန်းနိုင်ရန် တစ်စုံတစ်ခု အမာခံပစ္စည်းကိုရှာဖွေသလို လက်များကို မြှောက်ရင်း ကျဆုံးသွားသည်ကို ကင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ ကွန်နီသည် ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲကျနေ၏။ သူ၏လက်ဝဲဘက်ဖိနပ်ဦးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံး၌ ငြိ၍နေလေသည်။ ကင်၏စိတ်ထဲ၌ ကွန်နီသည် ခြေချော်၍လဲကာ ဒဏ်ရာရသည်ဟု ကင်၏ စိတ်၌ ပိုးတဝါး တွေး၍ နေမိလေသည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှ၎င်း၊ လက်ယာဘက်မှ၎င်း ရုတ်တရက်အားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သေနတ်ပြိုင်တူပစ်သံများ ကြားရလေသည်။ ကင်းဘဲ၏ စစ်သားများသည် တောင်ထိပ်ကို ရောက်ကြပြီဖြစ်၏။ သေနတ်များဖြင့် ပစ်နေကြပြီဖြစ်၏။ အောင်မြင်စွာ ခြွေးကြော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံသည် ဗြိတိသျှများ၏အသံဖြစ်ကြောင်း သိသာ၏။ အကြောင်းမှာမူ တောင်တက်သမားများသည် အင်ဒီးယန်းကြွေးကြော်သံကို ကြွေးကြော်ကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် ကြွေးကြော်သံသည် တောင်၏ အောက်ဘက်ဆီက ကြားရ၏။ ကင်းဘဲသည် တပ်နောက်ဆုတ်၍ ပေးနေရပုံရှိလေသည်။

တောင်ထိပ်ရှိ သစ်ပင်မဲ့သောကွက်လပ်သို့ ထွက်မသွားမိစေရန် သီသီကလေးမျှ လိုတော့သည့်အချိန်တွင် ကင်သည် ဆွေးနေသော စပိန်ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်၏ နောက်သို့ဝင်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

လက်ယာဘက်တွင် ဗြိတိသျှစစ်သားနှစ်ရာတို့သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် သူတို့၏ မိုလ်ကြီးနောက်မှ လိုက်ပါလာနေကြ၏။ ထိုစစ်သားများသည် ကင်းဘဲ၏တပ်များကို တောင်အဆင်းအတိုင်း တိုက်ထုတ်သောထိုးစစ်ကိုဆင်သည့် စစ်သားများ၏ နေရာ၌ အစားထိုးကာ အားဖြည့်ထားသော စစ်သားများဖြစ်ကြသည်။ တောင်ထိပ်နှုတ်ခမ်းသားနေရာ အများတွင် အခြားဝတ်ရုံနီဝတ် စစ်သားများသည် သူပုန်များ၏ထိုးစစ်ကို စောင့်နေကြ၏။ ထိုစစ်သားများသည် စစ်သားဟန်ပန်ရှိကာ သူတို့အထက်အရာရှိများကပေးသော အမိန့်ကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်စားသောပုံမျိုးရှိနေကြလေသည်။ ဆယ်လဘီ၏စစ်ကြောင်းရှေ့တည့်တည့်တွင် ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် တောင်ထိပ်နှုတ်ခမ်းမှ ပစ်ခတ်နေကြရာမှ ကုန်တင်ရထားများဆီသို့ ပြန်၍ဆုတ်ကာ တပ်ကြောင်းများကို ပြန်လည်အသစ် စုစည်းနေကြလေသည်။ သူတို့၏ရိုင်ဖယ်သေနတ်ထိပ်ဖျားများ၌ လှံစွပ်များ တလက်လက်တောက်ပနေကြ

ကာ သူတို့အား ခေါင်းဆောင်သော မြင်းစီးစစ်ဗိုလ်သည် သူပုန်များကိုမထိမဲ့မြင် ရွံရှာစွာ ကျောခိုင်းထားကြလေသည်။ ကင်သည် ငေး၍ ကြည့်နေလေသည်။ မြင်းစီးစစ်ဗိုလ်သည် ကား လက်ဖတင်နှင့်အော်လဲယား ဖြစ်လေသည်။ စစ်ဗိုလ်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ထဲတွင် ဓားတစ်စင်းကိုကိုင်၍ ထားလေသည်။ သူ၏ရှေ့ရှိ ကုန်းနှီးပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်တင်၍ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှာကား ကင်၏ ထံမှယူထားသော သေနတ်တစ်လက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသေနတ်သည် အိုင်ယန်က လုပ်ပေးသော သေနတ်ဖြစ်သည်။ ကင်၏ အတွက် ဤသေနတ်သည် လက်စွဲတော်ဖြစ်ပြီး အားအထားရဆုံးလည်း ဖြစ်လေသည်။

လက်ယာဘက်ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် အန်ကယ်ဒေါ့(ဗ်)သည် ကျောက်တုံးတစ်ခု၏ အကွယ်၌ သူ၏ ပိန်လိုသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုဆန့်ကာ လဲလျောင်းနေလေသည်။ သူသည် သူ၏ သေနတ်ပြောင်းကို ကျောက်တုံးပေါ်၌ မေးတင်ကာ ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်မောင်းကို ဖိ၍ဖြုတ်လိုက်လေသည်။ သေနတ်ပြောင်းထဲသို့ အန်ကယ်ဒေါ့(ဗ်) ဆောင့်သွင်းထားသော ခဲစများ၊ ကျောက်ခဲများနှင့် သံတိုသံစများသည် သေနတ်ပြောင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ သေနတ်ကပြန်၍ ဆောင့်လိုက်သဖြင့် အန်ကယ်ဒေါ့(ဗ်)သည် ကိုယ်တစ်ပတ် နောက်ပြန်၍ လည်သွားလေသည်။ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးသည် ကျောက်တုံးကြီးမှ လွင့်ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် ဗြိတိသျှစစ်သားသုံးယောက်တို့သည် စစ်ကြောင်းထဲမှ လဲကျသွားလေသည်။ စက္ကန့်တစ်ဝက်အတွင်းမှပင် ကျန်တောင်တက်သမားများက ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

ခေါင်းအထုခံရသော နွားများကဲ့သို့ ဗြိတိသျှစစ်သား တစ်ဒါဇင်တို့မှာလည်း လဲကျသွားသည်ကို ကင် မြင်ရလေ၏။ အခြားဗြိတိသျှ စစ်သားတစ်ယောက်သည် သူ၏ လက်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေပြီး သူ့လက်ကို လှုပ်၍ကြည့်ရန် ကြိုးစားနေလေသည်။ ဒဏ်ရာရသောသူများသည် မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်၍ နေကြ၏။ ကင်က ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ယောက်သည် အလွန်ပင်ပန်းနေသောဟန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ ထိုး၍ လဲကျသွားလေ၏။ သို့သော် မြင်းစီးထားသော လက်ဖတင်နှင့်အော်လဲယားသည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ မကြည့်ချေ။ သူသည် ဓားလွတ်ကိုမြှောက်၍ မြေကြီးဆီသို့ ရိုက်ချလိုက်၏။ သေနတ်သံများ၏ အကြားမှနေ၍ လက်ဖတင်နှင့်အော်လဲယား၏ ပြတ်သားသော “ချီတက်” အမိန့်သံကို ကင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်အော်လဲယားသည် သူ့မြင်းကို လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် တောင်ထိပ်နှုတ်ခမ်းရှိ သူပုန်များဆီသို့ စတင်၍ ကဆုန်စိုင်းလာလေသည်။ ခြေလျင်တပ်သားများသည် လှံစွပ်များတပ်ထားသော သေနတ်များကိုကိုင်ကာ သူတို့ဗိုလ်နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြလေ

သည်။ ကင်သည်သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကို သစ်ပင်ဘေးမှထုတ်ကာ စစ်ဗိုလ်အား အရမ်းတစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ အန်ကယ်ဒေါ့(ဗ်)သည် သူ၏ ပြောင်းချောသေနတ်ထဲသို့ ယမ်းမှုန့်တစ်ခါပစ်စာကို ကမန်းကတန်း လောင်းထည့် လိုက်လေသည်။ ယမ်းမှုန့်များပေါ်မှ ခဲတောင့်လက်တစ်ဆုပ်စာကို ထည့်လိုက်ပြီး သေနတ် ယမ်းထိုးရင်း အလုပ်များ၍ နေလေသည်။

ရှေ့သို့တိုး၍ ချီတက်လာကြသော ဗြိတိသျှတို့သည် တန်းများကိုဖျက်ကာ တောင်တက် သမားများဆီသို့ စစ်ဖြန့်ကာ တက်လာကြ၏။ စိုက်ပျိုးခင်းတွင် ဆယ်လဘီနှင့်အတူလာ၍ တွဲခဲ့သော လူညွှက်တစ်ယောက်သည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြေး၍လာကာ သူ၏ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို မြှောက်၍ချိန်ပြီးနောက် ပစ်လိုက်လေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားကြီးတစ်ယောက် သည် စက်ရုပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် သူ့အား ဖိ၍လိုက်လေသည်။ အနီရောင်ဝတ်ထားသော စစ်သားသည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို နောက်သို့ဆွဲ၍ အားယူကာ လူညွှက်အား လှံစွပ် နှင့် ထိုးလိုက်လေသည်။ လှံစွပ်သည် လူညွှက်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်၍ဝင်သွားကာ ကျောကုန်းမှ ပေါက်ထွက်လာသည်ကို ကင် မြင်ရလေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သားသည် ကျဆုံးသွားသော သူ၏ ရန်သူကို ခြေဖြင့်နင်းလိုက်ပြီးနောက် လှံစွပ်ကို ဆောင့်၍ ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရှေ့သို့ဆက်၍ ပြေးတက်ပြန်လေသည်။ အိုင်ယန်သည် ကင်၏ ဘေးသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာလေသည်။

“တက်ကွ-ဟော့ကောင်”ဟု အိုင်ယန်က မောကြီးပန်းကြီး ပြောလိုက်လေသည်။ ကင် သည် သတိမေ့လျော့သလိုဖြစ်၍နေရာက ရုတ်တရက်ပြန်၍ သတိဝင်လာလေသည်။ ပေနစ်ဆယ်မျှပင် မဝေးတတ်သော နေရာမှစစ်သားတစ်ယောက်သည် လှံစွပ်ကိုချိန်ကာ သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာနေ၏။ သို့သော် အန်ကယ်ဒေါ့(ဗ်)သည် သူ့သေနတ် ကို ယမ်းထိုးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ သူ့သေနတ်သည် မြည်ဟည်း၍ သွား၏။ စစ်သားသည် ပြေးလာရင်းက ပုံ၍ ကျသွားလေသည်။

ကင်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ တောင်စောင်းကို ပြေး၍ဆင်းလေသည်။ တောင် တက်သမားများသည် များသောအားဖြင့် မိမိတို့တစ်လုံးတည်းသာ ထိုး၍ထားနိုင်သော သေနတ်များကို ပစ်ခတ်ပြီးကြပြီဖြစ်၏။ သေနတ်များကို နောက်ထပ်၍ ယမ်းထိုးရန် အချိန်မရတော့ပေ။ ကင်သည်ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ခုန်၍ ကျော်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ကွန်နီ၏ အနားသို့ရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် အနီးမှ ဖြတ်၍ ပြေးခဲ့ရာမှ ကွန်နီသည် မတော်တဆလဲပြီခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပျော်ပျော်နေ၍ စွန့်စားရဲသော ကွန်နီ၏ နဖူးတွင် မည်း နက်သော ကျည်ဆန်ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ဤကျည်ဆန်ဝင်ပေါက်

သေးသေးကလေးက ဘဝကို အားရပါးရ နေထိုင်ခဲ့သော ကွန်နီ၏ အသက်ကို နုတ်ယူသွားသည်မှာ မယုံနိုင်စရာပင် ဖြစ်၍နေလေတော့သည်။

ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီသည် နယ်စပ်ဒေသတစ်လျှောက်တွင် ကင်တာကီရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပြေးရင်းလွှားရင်း ယမ်းထိုးတတ်သော လူအနည်းငယ်အနက် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီသည် ရုတ်တရက်လှည့်ကာ သေနတ်ကို ခါးမှာကပ်၍ ပစ်လိုက်လေသည်။ နောက်ပြေးလိုက်လာသော ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ဦး၏ အော်သံကို ကင် ကြားလိုက်ရပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီး လဲကျသွားသော အသံများကိုပါ ကြားရလေသည်။ ကင် သည် ပို၍အားသွန်ကာစိုက်၍ အမြန်ဆုံးပြေးလေသည်။ လူ့ကိုယ်လုံးကို လွယ်ကူစွာ ဖောက်ထွင်းနိုင်စွမ်းရှိသော လှံစွပ်များဖြင့် ဗြိတိသျှများသည် အနီးမှကပ်၍ လိုက်လံနေ ကြလေသည်။ ကင်သည် ကျည်မရှိတော့သော ပစ္စတိုသေနတ်ကို စမ်းပြီးနောက် ဆက်၍ ပြေး၏။ ပစ္စတိုသည် သူ့နံဆား၌ တန်းလန်းပါ၍ လာလေသည်။ အကယ်၍သာ သူ့လက် ထဲ၌ ပစ္စတိုအစား သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သာရှိနေမည်ဆိုပါက သူသည် လက်ဖတင်နှင့် အော်လဲယားကို သတ်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ စစ်ပွဲတွင်လည်း ဝေစုများများ ပါနိုင်မည်ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော် ယခု လက်ရှိအခြေအနေအရမူကား ကင်သည် တောင်ထိပ်ကို ပြန်တက် ပြေးကာ တစ်ဖက်သို့ ပြေးဆင်းသွားရန်မှတစ်ပါး တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။ သူသည် ခရီးဝေး စစ်ချီခဲ့ရသော်လည်း ဤမျှအထိသာ စစ်တိုက်ရမည်ဆိုသော အရေးကို တွေးကာ ကင်သည် စိတ်တိုလာ၏။ သူ၏ ဒေါသသည် သူ့အား အရမ်းပြေးနေသော ကြောက်စိတ် အချို့ကို ဖျောက်ပယ်ပစ်လိုက်၏။ ကင်သည် ခြေလှမ်းနှေးသွား၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ အကြံ ထုတ်စပြု၏။ သူသည်မြေကြီးပေါ်သို့ လှံချပစ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသူက သူ၏ တုံးလုံးလဲနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ခလုတ်ဝင်တိုက်မိသောအခါ၌ တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲဆင်ရန် စိတ်ကူးရလာလေသည်။

တောင်ကုန်း၏ ခြေရင်းနားတွင် သားရေအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူများသည် သစ်ပင်များ၏ နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကြ၏။ ပုန်းရှောင်နေသော ကျောက်တုံးများ နောက်မှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဆယ်လဘီသည် စစ်တိုက်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် လှံစွပ်ထိုးတိုက်ပွဲ ဖြစ်မည့်အရေးကို ကြို၍ သိထားသဖြင့် အဆင်သင့်ပြင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ တပ်သားအချို့အဝက်က သာ တောင်ကိုတက်၍ တိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကျန်လူများက တောင်ခြေရင်း၌ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုးစစ်ဆင်လာသော ဗြိတိသျှတို့သည် တောင်ခြေရင်းအရောက်တွင် အင်အားအပြည့်ရှိသော သေနတ်သမား ငါးဆယ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ကြရလေတော့သည်။

ကင်သည် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရင်း ရပ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ပစ္စတို၌ ယမ်းမှုန့်များထည့်ကာ ပြောင်းထဲ၌ ကျည်လုံးတစ်လုံးကို ဆောင့်ထိုးလိုက်၏။ ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီသည် သေနတ်တစ်ချက် ထပ်ပစ်ပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်၌ သူ့သေနတ်ကို ယမ်းပြန်၍ထိုးနေ၏။ အိုင်ယန်သည် ပစ်ကွင်းကောင်းကောင်းရနိုင်သော ကျောက်တုံးတစ်တုံးဆီသို့ တွားသွားနေသည်ကို ကင် မြင်ရလေသည်။ တောင်ကုန်း၏ အခြားဘက် နေရာအများမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ်သံများ တဝေါဝေါကြားရလေသည်။ ကလီဗီလန်၊ ဆဲဗီးယားနှင့် ကင့်ဘဲ(လ်)တို့သည် တိုက်ပွဲအထူဆုံးနေရာ၌ သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေကြ၏။

တွမ်ရိုးဘရိုက်သည် ရှေ့သို့ တွားသွားကာ သေနတ်ပစ်ပေးပြီးလျှင် မြေတွင် ဝပ်ကာ သေနတ်ကိုယမ်းပြန်၍ ထိုးလေသည်။ ကင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ တောင်အတက် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာက ဝတ်ရုံနီစစ်သားတစ်ယောက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျည်ဆန်သည် ပစ်မှတ်မှ ကိုက်နှစ်ဆယ် အလိုတွင် ကျကာ ဖုန်များထသွားလေသည်။ သစ်ပင်များအကြားတွင် မီးခိုးများ ဝေ့ပျံ့၍နေလေသည်။ ကင်သည် မီးခိုးများအကြားမှ ပို၍နီးသော ရန်သူပစ်မှတ်ကို ကြိုးစားရှာဖွေလေသည်။ နီးကပ်သော ရန်သူကို မတွေ့ရပါက သူသည် ဘာမျှ အသုံးဝင်တော့မည်မဟုတ်၊ သူ၏ ပစ္စတို သေနတ်သည် အနီးကပ်မှသာ မှန်အောင် ပစ်နိုင်လေသည်။

ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် ခံစစ်တိုက်၍ ဆုတ်ခွာနေကြ၏။ တပ်တစ်ဝက်က ဒူးထောက်ကာ ပစ်ခတ်နေစဉ် အခြားတစ်ဝက်က အနည်းငယ်ပို၍ ဆုတ်သွားကာ သေနတ်များကို ယမ်းပြန်၍ထိုးနေကြလေသည်။ ထိုလူစုကတစ်ဖန် ကျန်လူစု တပ်ဆုတ်သည်ကို တစ်လှည့်ကာကွယ်ပေးကြပေသည်။ သို့သော် တောင်ပေါ်သားများသည် ဗြိတိသျှစစ်သားများကို ဖိလိုက်နေကြ၏။ ဆယ်ဘလီ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း သူတို့ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သော အင်ဒီးယန်း စစ်ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုနေကြ၏။ ထိုပရိယာယ်မှာကား သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ပြေး၍အကာအကွယ်ယူကာ မိမိတို့ ကိုယ်ကိုမမြင်ရအောင် ကွယ်၍ တိုက်သော ပရိယာယ်ဖြစ်လေသည်။ တောင်ပေါ်သားများ ဝတ်ဆင်သော သားရေအင်္ကျီများသည် ချုံပုတ်များ၊ ကျောက်တုံးများနှင့် အရောင်ချင်း ရောထွေးနေ၏။ ဗြိတိသျှတို့၏ ကြက်သွေးရောင် စစ်ဝတ်စုံများသည်ကား မှိုင်းသော သစ်တောထဲတွင် တောက်ပသော ပစ်မှတ်များဖြစ်၍ နေကြလေသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးမားသော ရန်သူစစ်သားတစ်ဦးသည် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်ရာက ရိုက်ဖယ်သေနတ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ကင်သည် ထိုစစ်သားထံကွေ့၍ ပြေးသွား၏။ သို့သော် စစ်သား၏ ကိုယ်လုံးအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုသူ၏ နံဘေးရှိ ဒဏ်ရာအပေါက်ကြီးမှ သွေးများပန်း၍

ထွက်နေကာ ယမ်းမှုန့်ထည့်သောခွက်နှင့် ကျည်ဆန်အိတ်ကို သွေးများ စိုစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကင်သည် တံတွေးကိုမျှချကာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မယူဘဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

တောင်တက်သမားများသည် တောင်ထိပ်သို့ နှစ်ကြိမ်ရောက်အောင် တက်နိုင်ကြ၏။ သို့သော် လှံစွပ်တိုက်ပွဲဖြင့် ပြန်တိုက်ခြင်းခံရ၍ ဆုတ်ပေးကြရလေသည်။ သူတို့သည် ဘုရင်များတောင်ထိပ်သို့ တတိယအကြိမ် ထိုးစစ်ဆင်ကြပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ ဤတိုက်ပွဲကို မိမိတို့နိုင်တော့မည်ဟု ကင်သိလာရလေသည်။

ဟင်နရီဝိန်းသည် သူ၏လက်ယာခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲကာ လက်ကိုထောက်၍ တောင်စောင်းကိုတွား၍ ဆင်းလာနေ၏။ ဆယ်လဘီ၏ တပ်စုမှ ကပ္ပတိန်အင်ဂရမ်သည် ခါးကျိုးသွားသော ဒဏ်ရာရသဖြင့် စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ ရောက်အောင် တွား၍မသွားနိုင်ဘဲ ရေငတ်စွာ ငေးကြည့်နေရ၏။ ကွန်နီသည်ကား ကျဆုံးလေပြီ။ တောင်လေဟူးဟူးတိုက်သည်ကို အနံ့မခံနိုင်တော့ပြီ။ ဒရယ်ကိုလည်း အမဲလိုက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ တောင်အကြီးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသော သူရဲကောင်းများသည် ဤတောင်ကုန်းငယ်တိုက်ပွဲကျမှ မကျော်နိုင်ခဲ့ကြတော့ပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကင်၏စိတ်ထဲ၌ကား သူပုန်များသည် ဤတိုက်ပွဲကို နိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားလေသည်။

အကြောင်းမှာမူကား ဗြိတိသျှများသည် ပင်ပန်း၍ လာကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တောင်ကိုဆင်း၍ သုံးကြိမ်ထိုးစစ်ဆင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ပြန်လည်တွန်းလှန် ပစ်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ ထို့ပြင် ဗြိတိသျှများသည် အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။ သူ တို့နားလည်သော စစ်ရေးအရ သူတို့သည် အနိုင်ရ၍ နေကြ၏။ သူပုန်များသည် စစ်မြေပြင်မှ ထွက်ပြေးလုနီးပြီဖြစ်သည်။ သူပုန်များသည် လှံစွပ်ထိုးသောအခါတွင် ထွက်ပြေးကြသည်။ ပြီးလျှင် ရင်ဆိုင်ပူးကပ်၍ မတိုက်ကြ၊ သို့သော် သူပုန်များသည် တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်များကို ယမ်းထပ်၍ ထိုးကြသည်။ ပြီးလျှင် အလွန်လက်ဖြောင့်စွာ ပစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်သူတိုင်း ထိမှန်ခြင်း ခံရသည်သာ ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းသားများသည် တောင်စောင်းကို လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းကာ ဆုတ်သည့်နည်းတူ တောင်ကို လျင်မြန်စွာ ပြန်တက်လာကာ ထိုးစစ်ဆင်ကြသည်။

ပက်ထရစ်ဖာဂူဆန်သည် သူ၏တပ်သားများကို အကျအန လေ့ကျင့်ခန်းပေးကာ စစ်ရေးပြထား၏။ သို့သော်လည်း ဤတိုက်ပွဲတွင် စစ်ဆုတ်စစ်တက် ချိန်သားကိုက်ခြင်း မရှိပေ။ လက်ဖတင်နှင့်အော်လဲယားသည် သူ့တပ်သားများကို အားပေးကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန် တိုက်တွန်းနေ၏။ စစ်သားများသည် တပ်စာစိတ်ခွဲ

ကာ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ဆုတ်ရာ၌ တစ်လှည့်စီကာကွယ်ပေးနေကြ၏။

သို့သော် တောင်အောက်ဘက်မှ ပစ်နေသော သေနတ်များက အဆက်မပြတ်ပေ။ လက်ဖြောင့်စွာဖြင့် မှန်မှန်ကြီး ပစ်နေကြသည်။ တစ်နာရီအတွင်း၌ တတိယအကြိမ် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်၍အဆုတ်တွင် ဗြိတိသျှများအဆုတ်တွင် တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်၍ သွားကြလေတော့သည်။ သူပုန်စစ်တပ်သည် တစ်နာရီအတွင်းတွင် သုံးကြိမ် တောင်ထိပ်ကိုတက်၍ သိမ်းကြရာ၌ ဘုရင်များတောင်ထိပ်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်မိကြလေသည်။

ကင်သည် ပထမအကြိမ်တောင်ကိုတက်၍ တိုက်စဉ်က သူ့အားအကာအကွယ် ပေးခဲ့သော ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင်ပင် အကာအကွယ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဗြိတိသျှတပ်စခန်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် တိုရီစစ်သားများသည် တောင်ထိပ်နှုတ်ခမ်းတွင် လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန်စုဆေးလျက်ရှိကြပြီး နောက်သို့ပြန်ပြေးလိုက်၊ ပြန်လှည့်ကာ သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်၊ ထို့နောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ပြေးလိုက် ဖြစ်နေကြလေသည်။ နေရာအနှံ့အပြားမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ရှည်များ၏ ကြမ်းကြုတ်သော ပစ်ခတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလျက် ရှိနေလေသည်။ ကင့်ဘဲ(လ်)၊ မက္ကဒေါ့ဝဲ(လ်)နှင့် ဆဲဗီးယားတို့ ဦးဆောင်သော တပ်သားများသည် ဆယ်လဘီ၏ စစ်သားများနှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာပင် ပြိုင်တူတောင်ထိပ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ဖာဂူဆန်၏ စစ်တပ်သည် ကျဉ်းမြောင်း၍ သစ်ပင်မရှိသော တောင်ထိပ်တွင် ချောင်ပိတ်ကာ မိနေလေသည်။

ယခင်က သပ်ရပ်ခဲ့သော လက်ဖတင်နင်၏ သပ်ရပ်သော ယူနီဖောင်းသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အစုတ်စုတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်၍ နေလေသည်။ လက်ဖတင်နင်သည် အစွန်းတွင် အဝတ်ဖြူအစတစ်စချည်၍ထားသော တုတ်တစ်ချောင်းကိုထောင်၍ ပြလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရှုပ်အင်္ကျီ အကျားဝတ်၍ထားသော အခြားလူတစ်ယောက်သည် လှပသော အာရပ်မြင်းဖြူကြီးကိုစီးကာ လက်နက်ချရန်ဟန်ပြင်နေသော လက်ဖတင်နင်၏ အနားသို့ မြင်းစီး၍ရောက်လာ၏။ ထိုသူ၏ ဓားလွတ်သည် လက်၍သွားပြီး အလံဖြူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ကျ၍ သွားလေသည်။ ဗြိတိသျှ အမြဲတမ်း စစ်သားများထံမှ ဩဘာသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ အာရပ်မြင်းကြီးကိုစီး၍ ထားသောသူကို တစ်ဒါဇင်မျှသော ကျည်ဆန်များက လေချွန်ကာ ဖြတ်သန်းသွားကြလေသည်။ ကင်သည် လည်ချောင်းထဲ၌ အသက်ရှူကျပ်၍ နေလေသည်။ သူပုန် တပ်တစ်တပ်လုံး ပက်ထရစ်ဖာဂူဆန်၏ အပြုအမူကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ ဖာဂူဆန်သည် ဝှစ်ပါတီဝင်များအား ဖျက်ဆီးနိုင်ပြီး စစ်သုံးပန်းများကို ကြိုးပေးနိုင်သောသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အလံဖြူတစ်ခုကို ထောင်နိုင်သောသူ

ဖောင်းဝတ်ရောင် အာရပ်မြင်းမကြီးသည် တပ်သားများ၏အကြားတွင် လျင်မြန်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေပေသည်။ ထို့နောက် တစ်စက္ကန့်မျှကြာအောင် ပက်ထရစ် ဖာဂူဆန်သည် တစ်ယောက်ထည်းတည်း ဖြစ်နေလေသည်။ သူသည် သူ၏မြင်းကို ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ စီး၍တက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်၌ ငြိမ်သက် စွာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်ရှိနေလေသည်။ သူသည် သူ့အနိုင်ရတော့မလောက် ရှိခဲ့ရပြီးမှ ယခုအခါတွင် သူ့အားအနိုင်ယူကြတော့မည်ဖြစ်သော ရန်သူများကို အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာ သော အမူအရာရှိ၍ နေလေသည်။ ပက်ထရစ်ဖာဂူဆန်သည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးနောက် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ဂွေယမ်းကာ သူ့အား ဝိုင်း၍ထားကြသောသူများရှိရာသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးဆင်းလာလေသည်။ အခြား ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်တို့သည် တပ်မှခွဲထွက်ကာ ဖာဂူဆန်၏ဘေးက မြင်းစိုင်း၍ လိုက်ကြ၏။ ဖာဂူဆန်၏ပါးစပ်မှ စစ်ကြွေးကြော်သံပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုကြွေးကြော်သံကား သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို လမ်းကြောင်းပေးခဲ့သော ကြွေးကြော်သံဖြစ်၏။ သေသည်အထိ ကြွေးကြော်သွားမည့်အသံ ဖြစ်လေသည်။

“ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ် အောင်မြင်တော်မူပါစေ”

တန့်(စ်)ဝီးလတ်နှင့် ရီ(ဒ်)ဘောင်ဝီတို့သည် ပြိုင်တူလိုပင် ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော် အခြားရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်ဒါဇင်ခန့်မှလည်း အသံများထွက်ပေါ်၍ လာလေ သည်။ ဖာဂူဆန်သည် နောက်သို့တုံ့ကာယိုင်သွား၏။ မမြင်ရသော တင်းပုတ်တစ်ခုနှင့် အထုခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။ ခဏကြာမျှ မြင်းကုန်းပေါ်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်၍ နေ၏။ ထို့နောက်သူသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ပျော့ခွေစွာ လဲကျသွားပြီး မြေပြင်ပေါ်၌ အစန့်သားဖြစ်၍ နေလေသည်။ မြင်းဖြူမသည် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် နောက်သို့လှည့်ကာ သူ့သခင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်၌ ဦးခေါင်းကိုနှိမ်၍ ရပ်နေလေသည်။

ကင်သည် တောင်တက်သမားများ ဤသို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ နိမိတ်ဖတ်၍ ထားသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အချင်းအရာကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထင်ရှား သော တိုရီခေါင်းဆောင်ကြီး ပက်ထရစ်ဖာဂူဆန်သည် သေဆုံးလေပြီ ဖြစ်လေသည်။

တောင်တက်သမားများ၏ အစုအဝေးမှ ပြတ်သားသောသေနတ်သံများ တစ်ပြိုင် နက်တည်း ပေါ်လာ၏။ နောက်ထပ်၍ ဗြိတိသျှများ ကျဆုံးကြပြန်လေသည်။ သို့သော် ပါးတစ်ဖက်တွင် သွေးစီးနေသော သေနတ်ဒဏ်ရာရရှိနေသည့် အရပ်မြင့်မြင့် အရာရှိ တစ်ယောက်က အခြားအလံဖြူတစ်ခုကိုကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းပြနေလေသည်။ ဆယ်လဘီ၊

ဆဲဗိယားနှင့် ကင့်ဘဲ(လ်)တို့သည် ရှေ့တိုးသွားကြ၏။ ဆယ်လဘီ၏ ကျယ်လောင်သောအသံက တိုရီမုန်းသူ ဝှစ်ဂိုဏ်းဝင်များ၏ သေနတ်သံများကို အသံတိတ်၍ သွားစေလေသည်။

“သူတို့ လက်နက်ချကြပြီ၊ သူရဲဘောနည်းတဲ့သူတွေသာ အခုအခါမှာ သေနတ်ပစ်မယ်”

ကင်သည် မောပန်းနေသော တောင်ပေါ်ကလူများနှင့်ရောထွေးကာ သူတို့၏ အရာရှိများနောက်က လိုက်သွားလေသည်။ လက်နက်ချသော အထိမ်းအမှတ်အလံဖြူကို ကိုင်ဆောင်ထားသော ဗြိတိသျှကပ္ပတိန်သည် ကင်တို့ကိုတွေ့ရန် ရှေ့သို့ လျှောက်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏ဓားကိုချွတ်ကာ ကာနယ်ကင့်ဘဲ(လ်)အား ဓားလက်ကိုင်ဘက်မှ ထိုး၍ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ဓားကို အပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အခုတပ်ကိုဦးစီးနေသူကက်ပတိန်ဒီပေးစတား ဖြစ်ပါတယ်”

ကင့်ဘဲ(လ်)သည် အောင်မြင်မှုကြောင့် များစွာအားတက်ရွှင်လန်းနေလေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ အမှုအရာတွင် ဗြိတိသျှစစ်အရာရှိအား မုန်းတီးသောအမှုအရာမရှိ၊ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သားတစ်ယောက်က အခြားစစ်သားတစ်ယောက်ကို ထိုက်သင့်စွာ လေးစားသောစိတ်ထားမျိုးသာ ရှိနေလေသည်။ ဖာဂူဆန်၏ မျက်စိထဲ၌သာလျှင် အလံဖြူသည် သူရဲဘောနည်းသူတို့၏ အမှတ်အသားသဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ဗြိတိသျှတို့သည် လက်နက်ချသော်ချ၊ မချသော် မိမိတို့နေရာတွင်ပင် သေနတ်နှင့် ပစ်ချခြင်းခံရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေလေသည်။

ကင့်ဘဲ(လ်)က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကပ္ပတိန်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို တော်တော်ပဲ တိုက်နိုင်ခဲ့တယ်” ဟု ပြောသည်။

ကက်ပတိန်ဒီပေးစတားက ပြုံး၏။ သူ့အပြုံးသည် သူ့ရင်ထဲ၌ခံစားရသော အသည်းနာကြည်းမှုကို ဖုံးကွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ မေဂျာဖာဂူဆန်က ဒီစစ်တပ်စွဲတဲ့နေရာကို များစွာစိတ်ချအားကိုးခဲ့သော်လည်း ဒီနေရာဟာ လှံစွပ်နဲ့ ကာကွယ်နိုင်တာထက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်နဲ့ ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပိုကောင်းနေပါတယ်”

ကင်သည် သုံးပန်းများကို စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

ကင်သည် ရုတ်တရက် ရဲစိတ်ဝင်၍လာကာ သုံးပန်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက်လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်၏။

mgyoe.com

“ကျုပ်ရဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အခု ကျုပ်ပြန်ယူမယ်”

လက်ဖတင်နှင့် အော်လဲယား၏ ညစ်ပတ်၍ အားပျက်နေသောမျက်နှာသည် နှမ်းလျှာစွာ ပြုံးလာလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဟေ့ မက်ကင်ဇီကလေးရဲ့၊ မင်းကို ငါဒဏ်ပေးရမလား”

ကင်က “ကျုပ်လိုချင်တာက ရိုင်ဖယ်တစ်ခုတည်းပါ” ဟု ခေါင်းမာစွာ ပြောလိုက်၏။

လက်ဖတင်နှင့် အော်လဲယားက “အင်း... အခုမင်းဟာ ရိုင်ဖယ်ကိုပြန်ယူဖို့ အခြေအနေကိုရနေပါပြီလေ၊ အဲ့ဒီရိုင်ဖယ်ကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ကိုင်ပါ၊ ဗြိတိသျှတပ်တစ်တပ်လုံးမှာ ဒီရိုင်ဖယ်ထက်ကောင်းတဲ့သေနတ် မရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြော၏။

ကင်သည် သူ့သေနတ်၏ခလုတ်ကို အုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သုံးပန်းများကို လက်နက်သိမ်း၍ အစုအဖွဲ့များကပ်နေသည်ကို ကြည့်နေသော တောင်တက်သမားများထံသို့ သွားလေသည်။ အိုက်ဇက်ဆယ်လဘီသည် ဝှစ်အရာရှိများအနီးမှ ခွဲထွက်လာပြီး သူ့နဖူးကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်ရင်း သူ့လူများအနီးသို့ တိုးလာလေသည်။

ဆယ်လဘီက “တော်တော်ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲပဲ၊ ခင်ဗျားတို့အထဲက ဘယ်သူများ ထိခိုက်သေးသလဲ” ဟု တွေးတွေးဆဆမေးလိုက်၏။

အေးဆေးသောအမူအရာရှိသည့် တောင်တက်သမားတစ်ဦးက “မရှိပါဘူး၊ ကျည်ဆန်လျှပ်ထိတာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက်ပါပဲ” ဟု ဆို၏။

တွမ်ရိုးဘရိုက်ကနောက်သို့လှည့်၍ သူ့လက်ကို ကလန်ကလားကမ်းပေးရင်း “ကဲ.. အိုက်ရေ တို့ဟာ ဖာဂူဆန်ကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ၊ သွားဦးမယ်” ဟု ပြော၏။

အိုက်ဇက်ဆယ်လဘီက ကမ်းပေးသောလက်ကိုဆွဲ၍ လှုပ်ရင်း “သွားပေတော့ တွမ်၊ တောင်တွေရဲ့ ဟိုဘက်ကိုပြန်ရောက်ရင် ကျုပ်ကဆုတောင်းမေတ္တာပို့သကြောင်း ပြောပြပါ” ဟု ဆို၏။

“ကျုပ်ပြောပါ့မယ်”

တွမ်ရိုးဘရိုက်သည် တောင်အစွန်းသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွား၏။ အခြားသော တောင်တက်သမားများသည် စစ်မြေပြင်နေရာအနံ့မှ ရိုးဘရိုက်ဆီသို့ စုဝေး လာနေကြ၏။ ကင်သည် သူ့နေရာ၌ရပ်၍နေရင်း တောင်တက်သမားတစ်ရာငါးဆယ်တို့က ဘုရင်များ တောင်ကို လျှောက်၍ဆင်းသွားကြသည်ကို ကြည့်နေလေသည်။

ဤနေရာသို့ရောက်အောင် သူတို့သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲသော ခရီးများဖြင့် လာခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့အိမ်သို့အပြန်ခရီးတွင်ကား ဒဏ်ရာနှင့်ကြေကွဲခြင်းကိုသာ ဆောင်ကြဉ်း၍ပြန်ကြရလေသည်။ အချို့သောတောင်တက်သမားများသည်

mgyoe.com

တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးကြပေရာ နော်လာချပ်ကီနှင့် ဝါတာအူဂါမြို့များ၌ အထီးကျန်သစ်
လုံးအိမ်များ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများရှိနေပေတော့မည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေပိုင်းက
အိမ်များတွင်မူ တိုရီကျဆုံးသူများအတွက် လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးကြပေတော့မည်။ အင်္ဂလန်
ပြည်တွင်လည်း ဘုရင်များတောင်ပေါ်တွင် ကျဆုံးသည့် ဗြိတိသျှစစ်သားများအတွက်
ပြတင်းများကိုမှောင်ချကာ ဝမ်းနည်းကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဤတိုက်ပွဲ၌ ဖြစ်ပွားသော အခြားအချင်းအရာတို့ရှိသေးကြောင်းကို
ကင်သည် သိ၏။ တောင်တက်သမားများသည် မိမိတို့၏ချိုင့်ဝှမ်းဒေသများ လွတ်လပ်၍
နေစေရန် မိမိတို့၏အသက်သွေးခဲကို ပေးလှူသွားခဲ့ကြပေသည်။

သူတို့သည် ဖာဂူဆန်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ချိုးဖျက်နိုင်ခဲ့ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ဘက် သား
သူပုန်များအား ကွန်းဝေါလစ္စကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် လူစုဖို့ အဖိုးတန်လှသော အချိန်ကို
ပေးနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ တောင်တက်သမားများ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို ထောက်သော်
သူတို့သည် တကယ်အရေးပေါ်၍လိုအပ်ပါက နောက်တစ်ကြိမ်များလည်း ထပ်၍ထပ်၍
လာကာ စစ်ကူကြဦးမည်မှာ ထင်ရှားနေပေသည်။ ယခုမူကား သူတို့သည် ကိုယ့်အိမ်
ကိုယ့်ရာသို့ ပြန်ကြလေပြီ။

အနောက်ဘက်သို့ခရီးပြန်သော နောက်ဆုံးတောင်တက်သမား ပျောက်ကွယ်သွား
သောအခါ ကင်သည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယူလိုက်ကာ အိုင်ယန်ကို လိုက်၍
ရှာလေသည်။ ဤနေရာတွင်ပင်လျှင် အလုပ်က ဆက်လုပ်စရာရှိနေပေသည်။ သို့ပန်းများကို
ချက်ချင်းပင် အရေးယူထိန်းသိမ်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ကာလတွင် နောက်ထပ်
စစ်ပွဲကြီးတွေ အများအပြား ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေဦးမည်။ သို့သော် ဤသို့တိုက်ရခိုက်ရသော
အလုပ်သည် အချိန်တစ်ချိန်၌ အဆုံးသတ်ပေမည်။ ယင်းသို့ အဆုံးသတ်သောအချိန်တွင်
သူကိုယ်တိုင်သည်လည်း တောင်များကိုကျော်ကာ အိမ်သို့ပြန်ရပေမည်။ ထိုအခါ၌ သူသည်
ရက်(၁၅)စကော့နှင့် တွေ့မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲမိသောအခါ၌ အနောက်ပိုင်း
နယ်တွင် အကောင်းဆုံးခရီးဝေးမှဆိုးများ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည်ဟု ကင်က ယုံကြည်ထားပေ
သည်။

The Battle of Kings Mountain

By Jim Kjelgaard

The overcast sky poured down fresh bursts of rain, and shivering riders leaned forward in their saddles as their horses plodded on. The horse in front of Reed Bowie's staggered and went down. Its rider slipped from the saddle, walked to a rock, and sat wearily down on it, swearing in a low, steady voice. Tanse Willard dismounted and shook the man's shoulders. The rider blinked, and stood out of the path while the rest of the horsemen filed by. Then he went to the rear and marched slowly along, leaning on his rifle as though it were a cane.

Sevier rode back along the line, and Reed Bowie turned his black mare to ride with him. Presently the old man came back to resume his place. He was looking very thoughtful.

"What happened?" Kin inquired.

"Sevier, Campbell, Williams, an' Cleveland favor stopping to rest, the old man said calmly. "But Shelby says he won't stop before dark, if he has to follow Ferguson right into Cornwallis's camp. So I guess we go on."

Kin scraped the bottom of his rucksack for the handful of corn meal that remained there. He ate it, licking the last few grains from the palm of his hand. There seemed to be nothing to say.

Three hours later Gilmer, the scout rode back. Shelby, whose stallion seemed as tireless as its rider, trotted out to meet him. They reined their horses together, and talked briefly. Then Shelby threw his hat in the air and his long Indian yell came rolling back, as the whirled the stallion and broke into a gallop. The men at the front of the column rode erect once more, and even the horses pranced a little. Like wildfire the news spread down the line, banishing weariness, cold, and hunger. This was what they had come so far and risked so much to hear.

Coonie turned a beaming face on Reed Bowie. "Did ya hear? Ferguson's on top of that mounting, right over thar! We're gonna have a fight at last!"

Kin looked at a long, low mountain, scarcely two miles away, and turned to blurt at Ian, "There's Ferguson!" And even Ian seemed excited as he passed the news on to the one behind him. As though it was a good omen, the rain stopped. Shelby came riding back to his own command, and talked freely with those about him. Again the news went down the line.

"We got him trapped! We're gonna surround him. Sevier an' Campbell's going around to t'other side of the mounting. Thar they go!"

Campbell's and Sevier's men urged their jaded horses to a gallop, and drew away from the rest. A rider dashed up, leading a horse on which sat a thoroughly frightened fourteen-year-old boy.

"He's one o' Ferguson's men!" he yelled. "I ketched him gettin' away!" Shelby rode forward. Too excited to stay behind, Kin pushed up with him. Colonel Hambright was interviewing the captive.

"Was you mit Ferguson?"

"Yes."

"What was you doing now?"

"Goin' to Charlottee with a dispatch for Cornwallis. Major Ferguson wants help."

"Oh, he does, does he? How many mens has he got mit him?"

"I don't know. More than a thousand."

"What does Ferguson look like?"

"He's the best-dressed officer there. But he's got sort of a checked shirt on over his uniform."

Hambright said kindly, "We ain't goin' to hurt you, poy." Then he turned on the soldiers gathered about. "Well, poys, you heard. When you see dot man mit a pig shirt on over his clothes you know who he iss, and mark him mit your rifles."

Shelby's company rode up a rocky little ridge. Kin looked at the top of Kings Mountain, and saw the tents of Ferguson's army, with baggage wagons lined before them. The sun sent its rays glancing off the fixed bayonets of the soldiers, who stood ready to repel the mountaineers.

"Dismount an' tie your horses," said Shelby. "Leave all extra baggage with 'em. Fresh prime your rifles."

He paused and looked steadily at his gaunt, bedraggled troops.

"He's up there. What say we go get him!"

Kin swung to look behind him. Still a hundred and fifty yards away, Uncle Dobb was coming on his bull, bouncing up and down as his outlandish chaner galloped stiff-leggedly toward the battleline. The bull's tail was straight up, his head close to the ground. He stopped suddenly and began to buck, whirling his hindquarters and rearing to bring his front legs stiffly down one the ground. Uncle Dobb slid from his back and ran toward the others. The bull lowered his head, chased him a few yards, and returned to a patch of green grass near a stagnant pond. The few other men who had witnessed Uncle Dobb's unceremonious entry into the fight

cheered.

Ian said drily, "E'en the bull kens that man may be ill-spared now. Our path seems to lie this way."

Kin clutched the pistol in his right hand, and hoped that no one but himself was aware of the weak feeling that insisted in gripping the pit of his stomach. It was not as though this was his first battle. He had fought before, and should not be afraid. But, he admitted to himself, he was afraid.

Shelby's company, those who had ridden in the rear taking the extreme right, were fanning out across the side of the mountain. At length Ian, Kin, Tanse Willard, Coonie, and Reed Bowie, were walking alone. They came to a thick patch of laurel, and Ian said, "Stay right here. Do as ye see the rest do. I'll be next to ye."

Kin stared up the mountain, but could see nothing. He glanced to the left, where the grinning Coonie stood licking his lips and looking up the mountain toward Ferguson's camp. Coonie had taken off his coonskin cap and tied a gray kerchief about his head. But, for all his recklessness, he was cautious enough to have taken shelter behind a huge buttonwood tree. A dozen feet beyond Coonie, the fierce Uncle Dobb gripped his smoothbore with both hands, Beyond Uncle Dobb. Kin was surprised to see Tom Yeobright crouched behind a fallen tree. One of the foot soldiers, Tom was not supposed to be here. The next few men were so well hidden that he could not identify them, and Kin looked toward his right.

His rifle dangling in the crook of his arm, Ian stood in the shelter of a few straggling berry bushes. He winked at Kin, and jerked his thumb straight up. Kin forced his dry lips to shape a grin, and looked beyond Ian to see Reed Bowie sitting on a stump. The old man had thrown his hat away, and his silvery hair tumbled about his shoulders. But he was certainly abiding by his own creed of avoiding useless haste. Reed Bowie

might have been a squirrel hunter, waiting for his quarry to appear. Tanse Willard occupied Shelby's extreme right, and beyond Tanse, Kin saw more men forming a line. They were the Holston men, under Campbell.

The rising plaint of a whistle shattered the mountain's unnatural stillness. Silvery clear and sweet, fitted to the sylvan background, the music of the whistle seemed almost a bird call. But it was followed by the rattle of drums. Kin's knees shook as he peered through the laurel. The whistle and the drums were in Ferguson's camp, calling for some new maneuver or new arrangement of troops. Kin strained to see through the trees, then turned at a sharp hiss to his right. Coonie was pointing up the mountain, evidently passing on some silent signal that had come to him. Uncle Dobb and Tom Yeobright were no longer in sight. Kin looked bewilderedly at Ian, whose lips formed the words, "Come on."

Kin hesitated, then ran recklessly to the shelter of the nearest tree. He crouched behind it, and looked about in sudden panic. No one else was in sight; he must have misunderstood the orders and was stalking Ferguson alone! He turned to look back down the hill, and his eyes measured the incredible distance of nine feet back to the spot he had left. But, in turning, he caught a glimpse of Coonie. Twenty feet farther up, the mountaineer bent forward and advanced steadily. Suddenly he went out of sight in a bunch of grass scarcely big enough to shelter a rabbit. But Kin caught occasional glimpses of other climbing men. The final advance on Ferguson had started.

A buck deer with wide-branching antlers sprang from a covert and bounded up the mountain. He swerved suddenly, and quartered along the face of the slope. Tree limbs moved, bits of shale rattled, and the deer was out of sight. Kin made a swift run to a birch tree, twenty feet farther up, and threw himself down beside it.

Suddenly two shots, one from either side, snapped like whip lashes.

Just above the place where the buck had swerved, brush moved. A buckskin-clad Tory scout stood up, took two or three staggering steps down the mountain, then went suddenly limp as his knees buckled beneath him. He fell forward, and his hat tumbled from his head as he slid a little way down the mountain. But he still clung to his rifle.

Kin's body seemed suddenly as limp as the dead Tory scout's. He peered to the right and the left, trying to find the source of the two shots, and saw nothing. Again he looked at the fallen scout, and knew exactly how well the hard-riding, soft-stalking mountaineers were fitted to do this job that they had sworn to finish. The scout had been almost invisible there in his ambush. But Coonie and the one other, probably Ian or Reed Bowie, had seen him.

Then all Kin's sane thought was flooded away by the wild Indian yell that seemed to spring to every man's tongue at the same second. Shripping, horrifying, terrible, the yell created its own atmosphere, one proper to the circumstances that called the forth. Buoyed by it, Kin's weakness became strength, his outlook one keyed to battle.

There was a sudden great thrashing of brush and rattling of rocks to the right. Kin looked in that direction, and saw a company of horsemen forcing their mounts at full gallop up the mountain. The Indian yell burst from every throat, as they disappeared from sight. There were scattered volleys from farther up the mountain, and the horse men rode back. Two riderless horses plunged with flapping stirrups and trailing bridle reins. One turned, and dashed back up the mountain.

The mountaineers had emerged from cover and were running now. Kin ran with them, holding the pistol ready and eager to shoot at whatever might confront him so long as it wore the dress of an enemy. He felt suddenly strong, eager to be in the very forefront of the runners.

Farther up the mountain rifles began to snap. They made a curious,

staccato noise, as though a number of men on the edge of the mountain had gathered to shoot at a mark. But six inches from Kin's right cheek a twig broke suddenly, and its own weight carried it to the ground. Kin stopped, and clapped a hand to his face. He realized with sudden surprise that the bullet had been meant for him. Then the wild Indian yell shrieked through the trees again. Kin found himself echoing it while he banished from his mind everything save the tremendous importance of reaching the top of the mountain.

In the bare second he had halted, the others had gained a twenty-foot lead on him. Kin saw Coonie go down, jerking forward and pawing the air with his hands as though he would find something solid upon which he might support himself. Coonie sprawled full length, with the toe of his left moccasin caught behind a boulder. He had tripped, Kin thought absently, and hurt himself in the fall.

On top of the mountain, and to the right, a sudden tremendous volley sounded. Campbell's men had reached the summit, and were shooting. A shout of triumph arose, recognizable as British because the mountaineers gave only the Indian yell. Then the yell sounded from farther down the mountain. Campbell seemed to be retreating.

Just in time to keep himself from running out on the mountain's treeless summit, Kin dropped behind the shaggy trunk of a Spanish oak and peered around it.

Off to the right two hundred British soldiers, keeping perfect step behind the captain who led them, were advancing to fill the gaps left by the men whose charge had forced Campbell down the mountain. All about the rim of the mountain other scarlet-clad soldiers stiff-necked and apparently interested only in the orders to come from their superiors, awaited the Rebel charge. Immediately before Shelby's column the British, who had been shooting from the rim of the mountain, were retreating to the

baggage wagons and reforming their lines. Bayonets gleamed on the ends of their rifles, and the mounted officer who led them had his back contemptuously turned on the Rebels.

Kin stared. The mounted officer was Lieutenant Allaire! He held a sword in his left hand. But the rifle, resting across the saddle in front of him, must be the one he had taken from Kin! It was the gun Ian had made him, his most precious possession, part of himself and his great dreams.

Ten feet to the right Uncle Dobb had stretched his scrawny length behind a boulder. He levelled his old smoothbore over it, and pressed the trigger. The gun belched the load of lead, pebbles and scrap metal Uncle Dobb had crammed down it. The terrific recoil spun Uncle Dobb halfway around, and a thick cloud of black smoke blew away from the boulder. But three British soldiers fell out of line, and a split second later the rest of the mountaineers shot.

Kin saw a dozen British soldiers drop, like stunned oxen. Another looked curiously down at his arm, and tried to shake it. Wounded men sat on the ground and, as Kin watched, one of them wilted slowly forward, as though he was very tired. But the mounted Lieutenant Allaire did not even turn around. He lifted the sword, and whipped it toward the ground. Through the firing, Kin heard his sharp order, "Forward!"

Lieutenant Allaire wheeled his horse and at full gallop started toward the Rebels on the rim of the mountain. Their bayonets fixed, the infantrymen trotted after him. Kin thrust his pistol around the tree, took a wild shot at the officer, and stood straight up. Uncle Dobb was frantically pouring another charge of powder down the muzzle of his smoothbore. He dropped a handful of slugs on top of it, and fussed with the priming mechanism.

The advancing British were breaking ranks to spread out toward the mountaineers. A small man, who had joined Shelby at the plantation, ran

into the field, levelled his rifle at the soldiers, and shot. With robotlike precision a huge British dragoon bore down on him. The scarletclad trooper drew his rifle back, and lunged with the bayonet. Kin saw it enter the little man's stomach, and come out his back. The British soldier put one foot on his fallen enemy, jerked the bayonet out, and ran on again. Suddenly Ian was beside Kin.

"Come on, ye fool!" he panted.

Kin came suddenly out of the half daze that had enveloped him. Scarcely twenty feet away a soldier with levelled bayonet was running straight at him. But Uncle Dobb had managed to prime his gun, and it roared like a thunder clap. The soldier dropped heavily in his tracks.

Kin turned and raced down the mountain. Most of the mountaineers had discharged the single shot that their rifles held, and there had been no time to reload. Kin leaped over a rock and landed almost beside Coonie. But in passing he saw that Coonie had not merely stumbled; there was a dark bullet hole in the guy, reckless mountaineer's forehead. It seemed a ridiculously small thing to have stolen from Coonie the abundant life that had been his.

Reed Bowie, one of the few men on the frontier who could reload a Kentucky rifle while running, turned and made a snap shot from his hip. Kin heard one of the pursuing British grunt, and the little noises made by his falling body. Kin tried to coax more speed from his flying legs. The British, with their thrusting bayonets that could easily pierce a man's body, must be very close. Kin fingered the empty pistol, and let it dangle at his side while he ran on. He was to be killed in a moment. But, if he had had his own rifle in his hands instead of the pistol, he could have killed Lieutenant Allaire and contributed that much to the battle. As it was, he had done nothing save climb to the top of the mountain and run back down. That

was all he would have for his long march. Anger that this should be so began to drive away some of his panic. He slowed a little, and began to plan how he could throw himself to the ground, let whoever might be pursuing him closest trip over his prostrate body, and try a hand-to-hand fight.

Then, almost at the bottom of the hill, buckskinned men stepped suddenly from behind trees or rose from the rocks where they had found concealment. Shelby, a wise campaigner and an efficient leader, had expected this bayonet charge and prepared for it. Only a part of his company had advanced up the mountain. The rest had stayed hidden at the bottom and a half hundred fresh rifleman met the British charge there.

Kin stopped, panting, while he poured a charge of powder into the pistol and rammed a ball down its muzzle. Reed Bowie had shot again, and was reloading behind a tree. Kin saw Ian creeping toward a rock from which he might have a better shot. A great rifle fire came from all other sides of the hill. Cleveland, Sevier, and Campbell were in the thickest of the fight.

Tom Yeo bright crept forward, shot and dropped down to reload. Kin sought the shelter of a tree, and shot at a red coat that showed a hundred yards up the mountain. But once more the bullet only kicked up dust twenty yards short of its target. Through the heavy smoke that curled and twisted among the trees, Kin tried to spy out a closer enemy target. Unless he could find one he was of no use whatever. The pistol was accurate only at very short ranges.

The British were fighting as they retreated, one half kneeling to shoot while the other half went a little way farther and reloaded. Then they, in turn, covered the retreat of their comrades. But the mountain men were pursuing them, following Shelby's advice to use the Indian tactics they knew so well, slipping from tree to tree and never showing themselves.

The mountaineer's buckskins blended in with the brush and rocks, while the scarlet uniforms of the British were bright marks in the somber forest. Kin saw a huge dragoon stagger and fall on his rifle. Kin swerved toward him. But, when he reached the soldier's body, he saw that blood had spurted from a gaping wound in the man's side to drench his powder horn and bullet pouch. Kin went on without the rifle, swallowing hard.

Twice more the mountaineers gained the summit of the mountain, and at the point of bayonets were driven back down it. They turned to storm Kings Mountain for the third time, and Kin knew then that they were going to win this battle.

He knew it in spite of the fact that Henry Wayne, dragging his right leg and supporting himself on his arms, came crawling down the mountainside. In spite of Captain Ingam, of Shelby's company, who was staring thirstily at a small spring that his smashed hip prevented him from reaching. In spite of Coonie, who never again would smell the fresh winds blowing from the mountaintops or thrill to another deer hunt. How many more of those who had marched over the mountains to die on this puny lump of earth that would have been dwarfed by any of their own mountains, Kin didn't know. But he still knew that the Rebels were going to win this battle.

For the British were tiring. Three times they had charged down the mountain and been forced back. And they were bewildered, too. According to the rules by which they fought, the victory was theirs. The Rebels had been fairly driven from the field, flitting like shadows before the bayonet charges and always avoiding direct combat. But, when they reached the bottom of the hill and found time to reload their rifles, the shadows became men who shot with such deadly precision that few who were seen over their sights escaped being hit. And the mountaineers always climbed back up the mountain almost as swiftly as they fled down.

The precise, exact timing that Patrick Ferguson had so painfully drilled

into his troops was lagging, too. Kin heard Lieutenant Allaire trying to hearten his men, urging them to turn and fight, and they did their best to divide and cover each other's retreat up the mountain. But the continuously fire from below them was too deadly and too steady. In the last third of the ascent the British turned to run, and the Rebel army was almost at their heels, when for the third time in an hour they regained the summit of Kings Mountain.

Kin dropped behind the same Spanish oak that had sheltered him on the first ascent, and looked out at the British camp. British and Tory soldiers, who had formed a solid square about the mountain's rim, were running back, turning to fire, and running again. From all about came the spiteful cracking of long rifles. By sheer coincidence the troops under Campbell, McDowell, and Sevier had reached the summit almost at the same time as Shelby's men. Ferguson's army was trapped on the narrow, treeless summit.

A once-trim lieutenant, whose natty uniform now clung in shreds to his body, held up a stick with a strip of white cloth tied to the end of it. But another man, who wore a checked shirt and bestrode a beautiful white Arab mare, rode up to the one who would have surrendered. His sword flashed, and the white flag tumbled to the ground. A great cheer rose from the British regulars, and a dozen bullets whistled past the man on the Arab mare. Kin's breath caught in his throat. Nearly the entire Rebel army had witnessed the act of Patrick Ferguson, who could pillage Whigs and hang prisoners, but who could not raise a white flag.

Even now the British regulars were not disorganized. They maintained their ranks and waited for orders from their superiors. Only the Tory militia were uncertain and ready to break.

The white Arab mare flashed in and out among the troops. Then, for a bare second, Patrick Ferguson was entirely alone. He rode his horse to

the top of small promontory, and sat perfectly motionless. Everything about him bespoke contempt for these enemies whom he had so nearly mastered, and who he knew were about to master him, and who he knew were about to master him. Patrick Ferguson drew his sword, whirled it about his head, and at full gallop bore down on the mountain men who surrounded him. Two other British officers spurred from the ranks to gallop at his side. From Ferguson's lips came the battle cry that had guided his whole life, and that he would not abandon in death.

"Huzza for King George!"

Tanse Willard and Reed Bowie shot at almost the same second. But a dozen other rifles spoke with theirs. Ferguson jerked backward, as though struck by an invisible club, and for a moment sat rigidly in the saddle. Then he swayed limply to one side, and sprawled to the ground. The white mare stopped, and swung around to stand with her head over her master's body.

Kin stared in fascinated horror at this thing that a thousand mountain men had sworn would come to pass. Patrick Ferguson, the great Tory leader, was dead.

A sharp volley came from the assembled mountaineers, and more of the British fell. But another white flag, held by a tall officer with a bloody bullet gash down the side of his cheek, was waving now. Shelby, Sevier and Campbell strode forward, and Shelby's fierce voice blast every Tory-hating Whig's rifle into silence.

"They have surrendered! Only cowards shoot now!"

Kin joined the breathless over-the-mountain men who crowded forward at their officer's heels. The British captain who held the white flag of surrender walked forward to meet them. He withdrew his sword from its sheath, and extended it hilt first to Colonel Campbell.

"My sword, sir. I am Captain DePeyster, in command now."

Campbell was flushed with victory, but his manner expressed no hate for the British officer, nothing save the respect that one fighting man must feel for another. Only in Ferguson's eyes had the white flag been a coward's mark. The British had no choice but to surrender, or be shot down where they stood.

Campbell said, "Thank you, Captain. You gave us a stiff fight."

Captain DePeyster's smile could not conceal the crushing heartbreak that he felt.

"We tried, Sir. But, in spite of Major Ferguson's faith in this position, it proved more assailable with the rifle than defensible with the bayonet."

Kin was staring at the prisoners.

In a sudden rush of boldness he walked toward them and touched an officer on the arm.

"I'll take my rifle back now."

Lieutenant Allaire's dirty, discouraged face broke into a tired grin.

"What ho! The young McKenzie! I should have hanged ye back there on the Santaree, eh?"

Kin said stubbornly, "All I want is the rifle."

"And you seem in a position to get it," Lieutenant Allaire said drily. "Take good care of it, young McKenzie. The whole British army could not boast a finer weapon."

Kin curved his fingers about the breech of his gun, and walked back to where a group of the over-the-mountain men were watching the further disarming and organization of the prisoners. Isaac Shelby detached himself from the Whig officers and walked toward them, wiping his forehead with a huge bandana.

"Lively little scrummage," he said thoughtfully. "Any of you fellas git hurt?"

"Nope," a laconic mountaineer said. "Jest two-three bullect creases."

Tom Yeobright turned around and extended his hand awkwardly.

"Well, Ike, we ketched Ferguson. So long."

"So long, Tom." Isaac Shelby shook the extended hand warmly. "Give 'em my best when ye git back over the mountains."

"I'll do that."

Tom Yeobright walked slowly to the edge of the mountain, and from everywhere on the battlefield other mountaineers converged to join him. Kin stood where he was, and watched a hundred and fifty of them descend Kings Mountain. They had marched incredible distances to get here, and were taking back only suffering and heartbreak. There would be grief in lonely cabins on the Nolachucky and Watauga for the mountain men who would never return. Homes on the seaboard would mourn the Tory dead. And in England windows would be darkened for the British soldiers who had died on Kings Mountain.

But Kin knew that other things had happened here, too. The mountaineers had given their lives to keep their valleys free. They had broken the threat of Ferguson, and had given their fellow Rebels precious time to gather strength against Cornwallis. And their actions had given proof that they would come again, and again, if need be. But now they were going home.

When the last westward-bound mountaineer had disappeared, Kin took his own rifle and went to find Ian. There was still work to be done here-right now there were prisoners to be taken care of. After that there might to be more battles. But this job would end sometime, and when it did he, too, would go back over the mountains. He would find Red Scott. And he'd bet that between the two of them, they's be the best pair of long hunters that the west had ever seen.

ကုလိဒင်သစ္စာ

ပတ်စကယ်(လ်) အင်(န)စထရောင်းရေးသည်

တံခါးမကြီးသည် ပွင့်၍သွား၏။ ဤတွင် တံခါးကိုဖြတ်ကျော်ကာ နှင်းဝေ နေသော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက်ရှိသည့် ထင်းရှူးပင်မြင့်များကို မြင်ရလေသည်။ လူငယ် နှစ်ယောက်တို့သည် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ သူတို့သည် ပျဉ်ပြားရိုက်ထားသော စားပွဲပေါ်သို့ သားမွေးဦးထုပ်များကို ပစ်တင်လိုက်ကြပြီးလျှင် မာတောင့်နေသော သားရေကုတ်အင်္ကျီများကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကြ၏။ မီးလင်းဖိုသည်ကား လိပ်သဲကျောက် တုံးကြီးများဖြင့် အုတ်စိကာ ရွံ့စေးဖြင့် သရွတ်ကိုင်၍ထား၏။ မီးလင်းဖိုထဲက ထင်းရှူးသား ထင်းတုံးကြီးမှ မီးတောက်မီးလျှံများ အရောင်ကြောင့် မီးများလင်း၍ နေလေသည်။ လူငယ် နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် မီးလင်းဖိုအနီးသို့ သွားကာ မီးလင်းဖိုရှေ့၌ ရှိသော မုတ်ဆိတ်ထူထူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်၏အနီးသို့ သွား၍ရပ်ပြီးလျှင် သူ၏ထုံကျင်နေသော လက်များကိုဆန့်၍ မီးကင်နေလေသည်။ ကျန်လူငယ်တစ်ယောက်ကမူ သစ်လုံးနံရံ အထက်ဘက်သို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ သူသည် ယမ်းထိုးသော သေနတ်နှင့် နောက်ပေါ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တို့ကို ကျော်၍ နှစ်ဖက်သွား ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ယူလိုက်လေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူနှင့် လူကြီးသည် ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ပေးထားရာမှ လှည့်လာလေသည်။

“ဒါကို မင်းသုံးဖို့ မလိုပါဘူးကွယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော် သိပ်မသေချာဘူး အဖေ၊ ရွာဆော်ဟာ အခု ဒီမွန်းလွဲပိုင်းက ကရော့(စ်) ဟီး(လ်) တောင်တန်းကို ရောက်လာတယ်”

“သူဟာ အခုအထိ မက္ကဒေါ်နယ်အတွက် စစ်သားစုတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကက်ပတိန် ကင့်ဘဲ(လ)က ဂျွန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တပ်ထဲ ဝင်စေချင်ပါတယ်။ ဂျင်နရယ် မက္ကဒေါ်နယ်ဟာ မကြာခင် စစ်ထွက်ပါတော့မယ်။ သူက သစ္စာတော်ခံတပ်များကို ဝီလမင်တန်မြို့အရောက် ချီတက်စေမယ်။ အဲဒီအခါ ကွန်းဝေါလစ္စနဲ့ ကလင်တန်တို့တပ်တွေနဲ့ ပေါင်းမိကြမယ်။ ကွန်းဝေါလစ္စနဲ့ ကလင် တန်တို့က ကိပ်ဖီးယားမြစ်ကြောင်းအတိုင်း နောက်သီတင်းပတ်မှာ ချီတက်လာကြမယ်။ လော့(ဒ်)ကွန်းဝေါလစ္စမှာ သင်္ဘောပေါ်က စစ်တပ်ခုနစ်တပ်ရှိတယ်။ ဗြိတိသျှစစ်သား တွေလို့ ပြောကြတယ်။ ကလင်တန်မှာ နောက်ထပ်ပြီး တပ်တွေရှိနေသေးတယ်။ မက္ကဒေါ်နယ်ဟာ သူတို့နဲ့ တပ်ပေါင်းမိတဲ့အခါမှာ ကာရိုလိုင်းနားမြောက်ပိုင်းနဲ့ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်တွေကို ထိုးဖောက်ချီတက်ပြီး တောင်ပိုင်းနယ်တွေမှာ သူပုန်တွေ ကို ဖြိုခွဲလိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြည်နယ်ကွန်ဂရက် လွှတ်တော်က ဘာပြောသလဲ”
ထိုင်နေသူက သူ့အနားတွင် ရပ်၍နေသော လူငယ်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“ပြည်နယ်ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်က ဒီကိစ္စကိုခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်ပါဘူး”ဟု လူငယ်က လေးနက်သော အသံနှင့် ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ “ပြည်နယ်ကွန်ဂရက်က ကာနယ် ဂျိမ်း(စ်)မိုးကို မြောက်ကာရိုလိုင်းနားတပ် အားလုံးရဲ့သေနာပတိအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မက္ကဒေါ်နယ်ရဲ့တပ်တွေနဲ့ ဗြိတိသျှတပ်တွေ ကိပ်ဖီးယားဒေသမှာ မပူးပေါင်း မိအောင် တားဆီးရမယ်လို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဝှစ်ဂိုဏ်းသားတွေကလည်း စစ်သား သစ်တွေ စုဆောင်းနေကြပါမယ်”ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုင်နေသူက “ဘုရင်ကိုဆန့်ကျင်ပြီးတော့ လက်နက်စွဲကိုင်တာဟာ ဘေးအန္တရာယ် များတဲ့ အလုပ်ပဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးမှဆက်၍ “ငါတို့ဟာ အဲဒီအလုပ်မျိုးကို ကူလိုဒင်အရပ်မှာ အော်နီချာလီမင်းသားနဲ့ တူတူတွဲပြီး လုပ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက တို့အများကြီး အသတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်ကပဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နွေရာသီတုန်းက ဘန်ကာဟီး(လ်)တိုက်ပွဲမှာ အသတ် ခံရတာကတော့ အမေရိကန်တွေ မဟုတ်ပါဘူး”

mgyoe.com

လူကြီးက ထိုစကားကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီးနောက် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးလျှင် “မင်းတကယ် တိုက်မှာလား”ဟု မေး၏။

လူငယ်က “စကော့လူမျိုးတွေအားလုံး စစ်ထဲဝင်တိုက်နေကြတာကပဲ၊ ကပ္ပတိန် ကင့်ဘဲ(လ်) ဆိုထားတဲ့သစ္စာကို လိုက်နာဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”ဟု ဖြေ၏။

“အေး.....သစ္စာ.....သစ္စာ.....နဲ့ မင်းကကော ဂျန်”ဟု အဘိုးကြီးက မေး၏။

ဂျန်သည် မီးလောင်နေသော သစ်တုံးကို ဆောင့်၍ ကန်လိုက်၏။ မီးပွားကလေး များ လွင့်သွားကာ မီးညွန့်များပေါ်ထွက်လာပြီး အလင်းရောင်တို့သည် လူငယ်၏ လေးစားထားသော မျက်နှာပေါ်၌ လှုပ်ရှားကစားနေကြလေသည်။

“ဒီသစ္စာဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့နဲ့သာ ဆိုင်တဲ့သစ္စာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီသစ္စာဟာ မတရားဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေက ကူလိုဒင်စစ်ပွဲအပြီးမှာ ခင်ဗျားတို့ကို အတင်း အကျပ်အဆိုခိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်တယ်”ဟု ဂျန်က ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်၏။

ဂျန်၏ ဖခင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သစ္စာဆိုတာဟာ သစ္စာပဲ၊ ငါဟာ ဘုရင်ကို သစ္စာစောင့်သိ ရိုသေပါ့မယ်လို့ သစ္စာခံထားပြီး ဖြစ်တယ်”ဟု တင်းမာသော အသံဖြင့် ပြော၏။

ဤတွင် သားဖြစ်သူက “သူတို့က အတင်းဆိုခိုင်းလို့ ဆိုရတဲ့သစ္စာပဲ”ဟု ဒေါသ နှင့် ပြော၏။ ဒေါသနှင့် ပြောသောကြောင့် သူ့မိခင်ဘက်က လေသံမျိုးသည် ပါ၍ လာလေသည်။ ပြီးမှ “ဒီပြည်နယ်ကို ပြောင်းလာခွင့် မပေးခင်က အဆိုခိုင်းတဲ့ သစ္စာပဲ”ဟု ဆက်ပြော၏။

အဘိုးကြီးက လေးလံသောအသံဖြင့် “ဟုတ်တယ်သား၊ ဒါပေမဲ့ မထူးပါဘူး သစ္စာဟာ သစ္စာပဲ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လူငယ်သည် ဓားကိုဝင့်ကာ “ဒါဖြင့်အဖေ ကျွန်တော် စစ်ထဲလိုက်ရမလား၊ ကျွန်တော် ကင့်ဘဲ(လ်)ရဲ့ တပ်နဲ့လိုက်ဖြစ်ချင်လိုက်ဖြစ်မယ်၊ စကော့လူမျိုးတွေနဲ့ လိုက်ရမှာ”ဟု မေးလိုက်၏။

“မင်းမသွားနဲ့လို့ ငါမကန့်ကွက်ပါဘူး ဝီ(လ်)”

ဤတွင် သူ့အစ်ကိုက “ဝီ(လ်)....ဝီ(လ်) မင်းဟာ ကာရိုလိုင်းနား မြောက်ပိုင်းသား တွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ဟာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်နေကြ တဲ့လူတွေ၊ ဘုရင်ရဲ့ မတရား ဖိစီးအုပ်စိုးခြင်းမှ လွတ်လပ်အောင် တိုက်နေတဲ့ လူတွေ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်နေတဲ့လူတွေ၊ သူတို့ဟာ တို့တိုင်းပြည်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာ ဖြစ်နေတယ် ဝီ(လ်)”ဟု ဒေါသနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့ညီက “ဒါဖြင့် မင်းက မိုင်းလင်းဒါးစစ်တပ်တွေကို တိုက်မှာလား”ဟု မေး၏။

“စကော့လူမျိုး စစ်တပ်တွေဟာ သစ္စာခံထားလို့သာ လက်နက်စွဲကိုင်ကြရတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာဝီ(လ်) ငါဟာ ပြည်နယ်စစ်တပ်တွေကို မတိုက်ဘူး”

“ပြီးတော့ မင်းဟာ မင်းကိုယ်ထဲမှာ တောင်ပေါ်သား အကြီးအကဲတွေရဲ့သွေး ပါနေပါတယ်။ ဒါနဲ့တောင်မှ မင်းက ဘုရင်ကိုပုန်ကန်နေတဲ့ သူပုန်တွေဘက်က ပါမလို့လား၊ အဖေ ဂျွန်ကိုပြောပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့တူတူ ကင့်ဘဲ(လ်)ရဲ့တပ်ထဲဝင်ဖို့ ပြောပါ”

စစ်သားဟောင်း အဘိုးကြီးသည် သားများကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။ မီးရောင်ကြောင့် မျက်နှာပေါ်၌ အရေးအခင်းများ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ထိုအရေးအခင်းများကို ယခင်က သူ၏သားများ မမြင်ဖူးခဲ့ကြချေ။

“လူတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်အောင် ငါဘယ်တော့မှ ဇွတ်မတိုက်တွန်းဘူး”ဟု ခပ်မာမာပြောကာ အဘိုးကြီးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဂျွန်သည် သူ့မျက်နှာကို လွှဲဖယ်လိုက်ရင်း “မင်းအဖို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဟာ အသုံးဝင်လိမ့်မယ်”ဟု ဖြည်းလေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“ငါမလိုပါဘူး၊ ငါဟာ ဓားရယ်၊ ရင်ဘတ်ကာ သံပြားရယ်၊ သံခမောက်ရယ် ဒါပဲ ယူမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မတ်စကက်ကျည်ဆန်တွေကို ခုခံဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကပ္ပတိန်ကင့်ဘဲ(လ်)က လက်ရွေးစင်တပ်စုတစ်စု ဖွဲ့နေတယ်၊ အားလုံး စကော့လူမျိုးချည်းပဲ၊ မျိုးကောင်းထဲက ဖြစ်ရမယ်၊ တို့ဟာ လျှပ်တစ်ပြက် တပ်တွေ ဖြစ်ရမယ်”

“ငါ့သာဆိုရင်တော့ကွာ ရိုးရိုးစစ်သားလုပ်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်မှာပဲ”ဟု ဂျွန်ကပြော၏။ ပြီးမှဆက်၍ “ဒီမှာ ဝီ(လ်)၊ ငါ့အတွက်ကိုရော မင်းထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ ငါဟာ ငါ့ပြည်နယ်ကို ပြန်ပြီး မတိုက်နိုင်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဂျွန်၊ ငါဟာလည်း ငါ့ရှင်ဘုရင်ကို ပြန်ပြီးတော့ မတိုက်နိုင်ဘူး”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အဆင်မပြေဘဲ မီးလျှံများကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အသံမထွက်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးသည် သူတို့၏ နှလုံးသားများကို ဆောင့်ခါ၍ လှုပ်နေလေသည်။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံးကပင် မိမိတို့ အသီးသီး ရင်ထဲ ၌ ခံစားရသော ခံစားမှုကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားရန် ရှက်၍နေကြလေသည်။

ဝီ(လ်)က အသံအက်အက်ဖြင့် “ကိုင်း-ငါသွားလိုက်ဦးမှ၊ သူတို့နက်ဖြန်ကို စစ်ထွက်လိမ့်မယ်၊ ငါမြင်းကိုစီးသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်ပို့လိုက်မယ်”

သူ့ညီ ဘယ်အချိန်ထွက်သွားသည်ကို ဂျွန်မသိလိုက်ပေ။ သူ့ဖခင် ပြန်ရောက်လာပြီး ဘယ်အချိန်က မီးလင်းဖို့၌ ပြန်ထိုင်သည်ကိုလည်း သူမသိလိုက်ပေ။ များမကြာမီ ဂျွန်သည် သူ့ညီနှင့်အတူနေရသော အခန်းသို့ပြန်လာပြီး အေးမြ၍ မနွေးထွေးသော ခြံစောင်အောက်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ နာရီများသည် နှေးကွေးစွာ ကုန်လွန်နေကြလေသည်။ အပြင်ဘက် တွင် ထင်ရှားသော ထင်းရှူးတောကြီးသည် ညဉ့်လေဖြတ်တိုက်နေသဖြင့် ညည်းညူသံများ ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ ဂျွန်သည် လက်ခင်းတန်တိုက်ပွဲနှင့် ဘန်ကာဟီး(လ်)တိုက်ပွဲများ အကြောင်း ကြားရသော ကောလာဟလများကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူသည် သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ကမ်းက ကူလိုဒင်တိုက်ပွဲအကြောင်းကိုလည်း ပြန်၍စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကူလိုဒင်တိုက်ပွဲတွင် သူ၏ ဆွေမျိုးအုပ်စု ဝင်များသည် သူတို့ ချစ်ခင်လေးမြတ်သော ပရိတင်ဒါမင်းသားဘက်မှ ကာကွယ်၍ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဂျွန်သည် မိမိတို့ မိသားစုအား ဆီးကြိုလက်ခံသော ဤပြည်နယ်ကို လည်း တွေးမိသည်။ ဂျွန်၏ဖခင်နှင့် အခြားလူမျိုး စစ်ပြေးများအား ဤပြည်နယ်က ဆီးကြိုလက်ခံခဲ့သည်။ မြေယာများလည်းပေးခဲ့သည်။ ရိုးသားသော တောင်ပေါ်သား စကော့များက ဗြိတိသျှဘုရင်ကို သစ္စာခံသော သစ္စာကိုလည်း ဂျွန်တွေးနေသည်။ စကော့ များသည် မိမိတို့အား လက်ခံမွေးစားထားသော ဤနယ်မြေကိုပင် ဆန့်ကျင်ကာ ဗြိတိသျှ ဘုရင်ကို သစ္စာစောင့်သိရမည်သို့ ရှိနေကြသည်။

ပါးလွှာ၍ ပြာမှိုင်းသော နှင်းငွေ့သည် အလွန်အေးမြစွာဖြင့် အခန်းထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေ လေသည်။ အရုဏ်ကျင်းခါနီး၍ လာပြီဖြစ်သည်။ ဂျွန်သည် တောင့်တင်းနေသော သူ့ကိုယ် ခန္ဓာကို အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်ပြီး နွားသားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော မြင်းစီးဘောင်းဘီကို ဝတ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာပင် ချုပ်လုပ်သော ဘွတ်ဖိနပ် လေးလေးကြီးများနှင့် သားရေ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်သည်။ သူသည် အခန်းကျယ်ထဲသို့ လာခဲ့၏။ မီးလင်းဖိုကား မီးတောက်၍ နေဆဲဖြစ်၏။

သူ့ဖခင်သည် မီးလင်းဖိုရှေ့၌ ထိုင်နေလေသည်။ ထင်းရှူးဆီဖြင့် တောက်၍နေသော မီးတောက်များကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုညတွင် မအိပ်ဘဲ စဉ်းစား၍ နေခြင်းအားဖြင့် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့် ပိုမို၍ ရင့်ရော်သွားပေသည်။

ဂျွန်သည် နံရံမှရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ယမ်းမှုန့် ထည့်သော သားရေအိတ်နှင့် ရှည်လျော့မျော့မျော့ ခဲကျည်ဆန်များထည့်သည့် အိတ်တစ်အိတ် တို့ကို ယူကာ သူ၏ခါးပတ်တွင် ကြိုးချည်လိုက်လေသည်။ မီးလင်းဖိုသို့ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်သွားပြီးနောက် သူ့ဖခင်၏ ပခုံးပေါ်၌ လက်တစ်ဖက်ကို တင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဒါဒါ”

သူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အဖေကို ခေါ်ခဲ့သော နာမည်ကို သုံးလိုက်မိ လေသည်။

“အေး-ကောင်းပြီသား၊ ဒီလို ဖြစ်လာရမယ်ဆိုတာကို ငါမျှော်လင့်ထားပြီးသား ပါ”

“ကျွန်တော် မိုးနဲ့လိုက်သွားမယ်”

“အေး-သူ့တပ်မှာ မင်းပါရင် သူသဘောကျမှာပေါ့၊ တို့ရဲ့ မက္ကရီဂါ မျိုးစုဝင်တွေရဲ့ တန်ဖိုးကို သူသိပါတယ်”

“ဒါဒါ-ဒါဒါဟာ ဘယ်ဘက်ကို စေတနာပိုသလဲ”

စစ်သားဟောင်းအဘိုးကြီးသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး “မင်းမို့ မေးရက်တယ်” ဟု လေသံဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှဆက်၍ “ဒီနယ်မြေဒီသစ်တောတွေဟာ မင်းတို့ကို မမွေးခင်ကတည်းက တို့ကို နေစရာပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒီမြေမှာပဲ ငါ့ဇနီးသည်ကို မြှုပ်နှံရတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီနယ်မြေကို မင်းဆိုးမင်းညစ်ရဲ့ မိုက်မဲမှုက လွတ်ကင်းအောင် ငါမလုပ်ချင်ဘဲနေပါ့မလား။ အေးလေ ငါသစ္စာဆိုထားတာကို ငါမေ့သွားတယ်၊ ကဲဂျွန်ဘုရားသခင် မင်းနဲ့တူတူရှိပါစေ၊ ပြီးတော့ ဝီ(လ်)ကို သေနတ်နဲ့ မပစ်လေနဲ့” ဟု မှာကြားနေလေသည်။

အဖနှင့်သားတို့သည် တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဂျွန်သည် တံခါးမကိုဖွင့်ကာ ဖေဖော်ဝါရီလ၏ အရုဏ်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။ စားကျက်များ၊ လယ်ကွင်းများ နေရာအားလုံးတွင် နှင်းလွှာဖြူဖြူများ ဖုံးနေ၏။ သစ်တော၏ အောက်ဘက်က မြေပြင်ရှိ ထင်းရှူးဆူးကလေးများသာလျှင် နှင်းလွတ်၏။ ဂျွန်သည် သူတို့၏ တောင့်တင်းသော သစ်လုံးအိမ်ကလေးကိုလည်း ကောင်း၊ အသားမည်းစာရင်းငှားများ၏ အိမ်ငယ်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြားချပ်နေသော ကျပ်သိပ်သည့် အိမ်ငယ်များကိုလည်းကောင်း လှည့်၍မကြည့်မိစေရန် တင်းမာသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် စိတ်ကို တင်း၍ထားပြီးလျှင် သစ်တောထဲမှ ဖြတ်၍ ကရော့(စ်)ဟီး(လ်) ဒေသသို့သွားသော ခြေသွားလမ်းကို လိုက်ခဲ့လေသည်။

မြို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသောအခါတွင် ဂျွန်သည် လူငယ်အမျိုးမျိုး အရွယ်အစားစားတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ လူငယ်များသည် မတ်စကက်သေနတ်များ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ၊ မြင်းစီးသေနတ် ပြောင်းတို့များနှင့် အမျိုးအမည် ခွဲခြားမသိနိုင်သော သေနတ်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်လာကြလေသည်။ ယင်းသည့် မာကျောသော လယ်သမားများသည် မက္ကဒေါ်နယ်၏ တပ်သို့များသောအားဖြင့် ဝင်ကြတော့မည့် အရေးကို စဉ်းစားမိသောအခါ ဂျွန်သည် ရင်နှင့်၍ သွားရလေသည်။ သို့သော် သစ္စာစောင့်သော စိတ်နှင့်

စစ်စိတ်ဓာတ်တို့သည် စကော့လူမျိုးသွေးနှင့် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိနေသည်ကို ဂျွန် သိနားလည်၍ ထား၏။ မိသားစုများစွာတို့သည် သစ္စာကို ခံယူထားကြသည်ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အား အပြစ်မတင်ရက်ပေ။

မြို့သို့ မရောက်မီ ဂျွန်သည် သူ့ဖခင်၏ စာရင်းငှားတစ်ယောက် ပြန်၍စီးယူ လာသော မြင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ဂျွန်သည်မြင်းကိုယူကာ အနှောင့်အနှေးမရှိဘဲ ဝှစ် စစ်စခန်းသို့ သွားရောက်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်သည်။ သူသည် မြို့ကို ပတ်ဝိုက်သောလမ်းဖြင့် ကွေ့ရှောင်ကာ မြင်းစီးလာခဲ့ပြီး ကိပ်ဖီးယား မြစ်သို့အရောက် ဆက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သားကောင် ထောင်ဖမ်းသော မုဆိုးများ၏ လမ်းခွဲအတိုင်း မြစ်ကိုစုန်လိုက်ခဲ့ကာ ရော့(ခ)ဖစ်(ရှ်)ကရိ(ခ)ချောင်းဝရှိ ဝှစ်များ၏ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံရာသို့ လာခဲ့လေသည်။ မက္ကဒေါ့နယ်သည် ဝီ(လ်)မင်တန်မြို့ကို အရောက်သွားရန် မြစ်ကို ဤနေရာမှပင် ဖြတ် ကျော်ရပေမည်။

တပ်စခန်းချရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂျွန်ကင်းစခန်း၌ သူလာခဲ့ရင်းအကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုအခါ၌ သူ့အားကပ္ပတိန်ဂိုက်ဆိုသူ၏ တံသို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်က ဂျွန်အား မေးခွန်းအနည်းငယ် မေး၏။

“မင်းဟာ အရာရှိဖြစ်လောက်တယ်၊ အရင်က အင်ဒီယန်းတွေနဲ့ တိုက်ခဲ့ဖူး သလား” ဟု ကက်ပတိန်က နောက်ဆုံးတွင် မေး၏။

“မတိုက်ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် အရာရှိ မလုပ်ချင်ပါ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ခိုက်ဖို့ လာခဲ့သူပါ” ဟု ဂျွန်ကဖြေ၏။

“အေးပါ တိုက်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တို့မှာ အခုအရာရှိတွေ လိုနေတယ်၊ ငါမင်းကို ကာနယ်ဆီခေါ်သွားမယ်”

ကပ္ပတိန်က ယာတောအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ဆီသို့ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွား၏။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက်ခေါက်လိုက်ပြီးလျှင် ဂျွန်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကပ္ပတိန်က ကာနယ်မိုး၏ နားရွက်နားသို့ကပ်၍ စကားအနည်းငယ် တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“မင်းဟာ ကရော့(စ်)ဟီး(လ်)မြို့က ဂျွန်မက္ကရီရဲ့သားဆိုရင် မင်းကိုတို့တပ်မှာ လိုလို ချင်ချင် လက်ခံပါတယ်။ အဲ ရဲရင့်တဲ့မင်းတို့ဇာတိနယ်သားတွေက တိုရီတွေရဲ့ဘက်က ရှိနေကြတာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပေပဲ” ဟု ကာနယ်မိုးက ပြော၏။

“အဲဒါဟာ သူတို့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာ ဘုရင့်သစ္စာတော်နဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ အယူအဆ ထားကြခြင်းတစ်မျိုးသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အေး-ငါသိတယ်၊ ကူလိုဒင်သစ္စာအကြောင်းကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ သို့သော်

ဒီလိုရှိတယ်။ ဒီကမ်းခြေသစ် နယ်ပယ်ဒေသအသစ်တွေဟာ သူတို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူး တရားအများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ကျေးဇူးမသိတတ်ရာ ရောက်နေတာ ကကော၊ ကဲလေ-ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ အခုလိုသစ္စာက မင့်အဖေရဲ့ နှုတ်ကိုပိတ်ပြီး ထားတဲ့တိုင်အောင် မင်းအဖေကိုတော့ တို့မေတ္တာမပျက်ပါဘူး၊ နို့မင့် ညီရော မင်းနဲ့တူတူ မပါဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ညီဟာ သူ့တာဝန် ဝတ္တရားကို မတူတဲ့ တခြားအမြင်တစ်မျိုးနဲ့ မြင်ပါ တယ်ခင်ဗျာ”

“ဟင် ဒါဖြင့် မင်းက မင်းညီကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဒီတပ်ကိုရောက်လာခဲ့ တာပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် လှေနံနှစ်ဖက်မနင်းပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံကို ယုံကြည်ပါတယ်”

“ပြောပုံကောင်းပါပေ၊ တောင်ပေါ်သားကလေးရေ၊ ကပ္ပတိန်ဂိုက်ရေ၊ ဒီစစ်သားကို စစ်ဝတ်စုံပေးပါ၊ ပြီးတော့ လက်ဖတ်နှင့်ရာထူးအဆင့် ပခုံးတံဆိပ်များလည်း တပ်ဆင် ပေးပါ၊ ပြည်နယ်ကွန်ဂရက်အစိုးရဟာ ဒီလူငယ်ကို လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ ရတနာတစ်ဦးဖြစ်တာကို တွေ့ရပေလိမ့်မယ်။

ကပ္ပတိန်သည် ဂျွန်နှင့်တော်သော စစ်ဝတ်စုံကို လိုက်၍ရှာရသည်မှာ သန်းခေါင် အချိန်သို့ပင် ရောက်လှသွား၏။ ဂျွန်သည် တပ်ဖွဲ့အရာရှိများ၏ စားသောက်ခန်း၌ စားသောက်ရ၏။ ဤတွင် များသောအားဖြင့် အရာရှိများသည် တောင်တန်းများ၌ အင်ဒီ ယန်းများ ထကြွစဉ်အခါက တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ဖူးသူတွေချည်းလိုလို ဖြစ်နေသည်ကို ဂျွန်တွေ့ရ ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဂျွန်အား ကာနယ်မိုး၏ ဌာနချုပ်သို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံရ လေသည်။

ကာနယ်က “မင်းရဲ့အသွေးအသားတွေကို သေနတ်စာကျွေးပြီး အဆုံးအရှုံး မခံစေချင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့လက်ထောက်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တယ်။ မကြာခင်ပဲ မင်းမှာ အလုပ်တွေ ပေါ်တော့မယ်၊ ဟောဒီ စာကြောင့်ပဲ၊ အဲ-ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်စမ်း”

စာသည် ကရော့(စ်)ကရီ(ခ်)စခန်းမှ ပါသောစာဖြစ်၏။ ကရော့(စ်)ဟီး(လ်) ဒေသနှင့် မဝေးပေ။ စာ၏ နေ့စွဲသည် ၁၇၇၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့စွဲ ဖြစ်၏။ ဂျွန် သည် စာကို ကမန်းကတန်းဖတ်၏။ ထို့နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်၏။ စာတွင် အဓိကကျသော အချက်များကို ကျေညက်အောင် ဖတ်ထား၏။ အဓိကကျသော အချက် များမှာကား “ဆက်သားစေလွှတ်ပါ၊ ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ၏ ကြေညာချက်ကို မသိသေးဟု

ယူဆသည်။ မသိသေးပါက မနက်ဖြန် ဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်တွင် ဘုရင့်အလံကို လာ၍ ပူးပေါင်းပါ။ မပူးပေါင်းလျှင် ကျွန်ုပ်က သင့်အားရန်သူဟု သဘောထားမည်”ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုစာကို (ဒေါ်နယ်မက္ကဒေါ်နယ်)ဟု လက်မှတ်ထိုးထားသည်။

“မက္ကဒေါ်နယ်ဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ ဆက်လက်ချီတက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ကွန်းဝေါလစွနဲ့ တပ်ချင်းပေါင်းကြလိမ့်မယ်”ဟု ကာနယ်ကပြော၏။ ပြီးမှဆက်၍ “မက္ကဒေါ်နယ်က တို့တပ်တွေဟာ သူ့တပ်နဲ့ပေါင်းလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ထားဆဲ ဖြစ်တယ်။ တို့က တို့ရဲ့ညီအစ်ကို နယူးအင်္ဂလန်နယ်သားတပ်တွေကို နောက်ကျောဘက်က ဓားနဲ့ဝင် ထိုးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူမနက်ဖြန်အထိ ရှေ့ဆက်ပြီး မချီတက်ဖို့ ငါကသူ့ဆီကို စာတစ်စောင်ပို့ထားတယ်။ ငါဟာ ကက်စဝဲ(လ်)နဲ့ လီလင်တန်တို့ရဲ့တပ်တွေ ဘယ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိရဖို့လိုတယ်။ သူတို့ တပ်တွေကို ငါသုံးဖို့လိုနေတယ်။ အဲဒီ တပ်တွေကို မတွေ့မချင်း မက္ကဒေါ်နယ် ဘယ်မှမသွားအောင်လုပ်ထားရမယ်”

ကာနယ်က ရှင်းပြနေ၏။

ပျန်သည် တပ်စခန်းမီးပုံများကို လျှောက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ညဦးပိုင်းကို ကုန် လွန်စေသည်။ သူသည် တပ်သားများကို အကဲခတ်၏။ ပြီးလျှင် တပ်စခန်း၏ ကင်း နေရာများကို မှတ်မိအောင် လေ့လာလေသည်။ သူသည် စောစောအိပ်ရာဝင်၏။ သို့သော် တပ်စခန်းသို့လာသော သတင်းများနှင့် တပ်စခန်းမှပို့သော သတင်းများကို မြင်းစီးတပ် သားများက အချိန်မရွေး ပေးပို့ယူလာနေကြသဖြင့် မြင်းခွာသံများ ကြားနေရကာ အမြဲလိုပင် အိပ်ရာမှ နိုး၍နေရလေသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မည့် အရိပ်ရောင်များ ရှိ၍နေလေ သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် တန်းစီခရာမှုတ်ပြီးသောအခါ ပျန်အား ဌာနချုပ်သို့ ဆင့်ခေါ် ခြင်းခံရလေသည်။

“အခု ကပ္ပတိန်မိုးဟာ ဂျင်နရယ်မိုးဖြစ်သွားပြီ။ သူရာထူးသစ် ခန့်စာဟာ မနေ့ညက ရောက်လာတယ်”ဟု ကပ္ပတိန်ဂိုက်က သတိပေး၏။

ပျန်က ဌာနချုပ်ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဂျင်နရယ်သည် စားပွဲပေါ်က မြေပုံ ကြမ်းတစ်ခုကို ငုံ့၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဂျင်နရယ်မိုးက ပျန်အား လက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကာနယ် လီလင်တန်ဆီကို မင်းစာတစ်စောင် သွားပို့ပါ။ လီလင်တန်ဟာ တို့စခန်းရဲ့ တောင်ဘက်မိုင်သုံးဆယ်ကွာက ဝီ(လ်)မင်တန်လမ်းခွဲမှာရှိနေတယ်။ မင်းမှာ မြင်း ရှိသလား”

“မြင်းထီးကလေးတစ်ကောင် ရှိပါတယ်။ ငယ်ပေမဲ့ အသုံးဝင်ပါတယ်”

ဂျင်နရယ်က ဂျွန်အား ချိတ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်တစ်လုံးကိုပေးပြီးနောက် တကယ်လို့ မင်းရန်သူတွေနဲ့တွေ့ပြီးတော့ ဒီစာကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်ဆိုရင် လီလင်တန် ကို ဒီလိုပြောပါ။ မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ ငါ့ရဲ့တပ်ကို ဒီနေရာမှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ဖို့ အကြံအစည် ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီးတော့ ဟာလီဘက်မြင်းရထားလမ်းအတိုင်း ချိတ်ကပ်ပြီး ဝီ(လ်)မင်တန် ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကွေ့ပတ်ပြီး ချိတ်ကပ်သွားပြီ။ ငါဟာ ဒီနေရာကနေပြီး ခဏစောင့်မယ်။ မက္ကဒေါ့နယ်နောက်ပြန်ဆုတ်လာရင် ဆီးတိုက်ဖို့ပဲ။ ငါ့ဆန္ဒက လီလင်တန်ကို ဟာလီ ဖက်(စ်)လမ်းနဲ့ မိုး(ရ်)ကရီ(စ်)ချောင်းတို့ ဆုံတဲ့နေရာမှာ နေရာယူထားစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ မက္ကဒေါ့နယ်ရဲ့တပ်က ချောင်းကိုဖြတ်မကူးနိုင်အောင် တားဆီးထားရမယ်။ ကာနယ် ကက်(စ်)ဝဲ(လ်)က အပူတပြင်းချိတ်ကပ်ပြီး လီလင်တန်ရဲ့တပ်ကို စစ်ကူဖြည့်ရမယ်။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ သတင်းကို ပြန်ရွတ်ပြစမ်း”

ဂျွန်က မှန်ကန်စွာသတင်းကို ပြန်ရွတ်ပြနိုင်၏။ ဤတွင်ဂျင်နရယ်က “ကဲ အခု အမြန်သွားပေတော့”ဟု ဆိုလိုက်၏။ ထို့ပြင် တကယ်လို့ မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ သူသတ် မှတ်ထားတဲ့အစီအမံအတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် ငါ့တပ်ဟာ ဒီနေရာက နှစ်ရက်အတွင်း တပ်နုတ်ပြီးတော့ ကက်(စ်)ဝဲ(လ်)နဲ့ လီလင်တန်တို့ကို တပ်အားသွားပြီးဖြည့်မယ်”ဟု ပြော၏။

ဂျွန်သည် သူ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကပ္ပတိန်ဂိုက်၏ထံ၌ အပ်နှံထားခဲ့ပြီး ပစ္စတို သေနတ်တစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်များကို ငှားသည်။ သူ၏ စစ်လွယ်အိတ်ထဲ၌ စားစရာ အချို့ကို ထည့်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ တက်လေသည်။ သူသည် မြင်းကို သွက်သွက်စီးကာ တပ်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ပြီးလျှင် ထင်းရှူးတောနှင့် ကာရီလိုင်းနား အရှေ့ပိုင်း ဆေးခင်းများကို ဖြတ်သွားသော မြေလမ်းကို လိုက်ခဲ့လေသည်။ လေသည် အေး၍နေ၏။ ဂျွန်၏ ပါးများတွင် သွေးရောင်တက်လာ၏။ မြင်းသည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကဆုန်စိုင်း၍ နေလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့ရသော နယ်သူနယ်သားများက ဂျွန်အား ဩဘာပေးလိုက်ကြလေသည်။

သူသည် စကော့လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ သဲတောင်ကုန်းများဒေသကို လွန်ခဲ့ပြီး ဝှစ်များ၏ အရေးတော်ပုံကို အားပါးတရ ထောက်ခံသောနယ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စစ်ဝတ်စုံသည် သူ၏ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် နေရာတကျ လမ်းပွင့်လေ သည်။ မွန်းတည့်ခါနီးအချိန်တွင် ဂျွန်သည် သူ၏မြင်းကို လယ်သမားတစ်ယောက်ထံတွင် ထားခဲ့ပြီး ပို၍ကြီးပြီး ပို၍မြန်သော မြင်းကို လဲလှယ်၍ စီးနင်းသွားလေသည်။ မြင်းလဲပြီး မကြာမီပင် ဂျွန်သည် မိမိထံသို့ အမြန်လျှောက်နည်းဖြင့် လျှောက်လာနေကြသော စစ်သား

တပ်စိပ်တစ်စိပ်ကို တွေ့ရလေသည်။ တပ်စိပ်သည် လမ်းကိုဖြတ်၍ တပ်ဖြန့်လိုက်ပြီးနောက် သေနတ်များဖြင့် ချိန်လိုက်ကြလေသည်။ ဂျွန်က မြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

“ဂျင်နရယ်မိုးထံက ကာနယ်လီလင်တန်ကိုပေးဖို့ စာပါတယ်”

စစ်သားများက ဂျွန်ကိုမြင်းပေါ်မှ ဆင်းစေ၏။ စစ်သားနှစ်ယောက်က ဂျွန်နှင့်အတူ လမ်းအတိုင်း လိုက်လာကြ၏။ တပ်ကြပ်က “စစ်ချီစည်းကမ်းများအတိုင်းပဲ ဗျာ၊ ခင်ဗျား လည်း သိပါတယ်” ဟု တောင်းပန်စကားဆို၏။ သူတို့သည် တပ်စုတစ်စုကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြ၏။ ထိုတပ်စုသည်ကား ရှေ့ပြေးတပ်စိပ်၏ နောက်ခံတပ် ဖြစ်သည်။ မကြာမီ တပ်မသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကာနယ်လီလင်တန်သည် တပ်မ၏ ထိပ်ကမြင်းစီးလာနေ၏။ ဂျွန်က စာကိုပေးလိုက်သောအခါ ကာနယ်လီလင်တန်သည် သူ၏မြင်းကို လမ်းစောင်းသို့ ဆွဲ၍ရပ်လိုက်ပြီး စာကိုဖတ်သည်။ ပြီးလျှင် သူ၏စစ်ထောက်ချုပ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ကာနယ်က “မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ ဟာလီဖတ်(စ်)လမ်းကို တက်သွားပြီ၊ တို့က မိုး(ရ်) ကရီ(ခ်)ချောင်းကို ပြန်ပြီးတော့ တပ်ခေါက်ထားပြီး သူ့ကို အဲဒီမှာ ပိတ်ဆို့ထားရမယ်။ တပ်တွေကို နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ အမိန့်ပေးပါ။ တပ်မရဲ့ နောက်ကင်းကို ရှေ့ပြေးကင်း အဖြစ် ပြောင်းလိုက်ပါ။ ခါတိုင်းလိုပဲ အပြင်းချီတက်ပါစေ” ဟု အမိန့်ပေး၏။

စစ်ထောက်ချုပ်သည် မြင်းကိုစိုင်း၍ထွက်သွား၏။ ကာနယ်သည် ဂျွန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ တော်တော်ညဏ်များတယ်။ သူဟာ မိုး(ရ်)နဲ့ အမြောက်တွေကို ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကို သူသိတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ မိုး(ရ်)ကရီ(ခ်)ကို အချိန်မီရောက်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ဂျွန်ကမေး၏။

“အေးရောက်မယ်၊ တစ်ရက်စောပြီး ရောက်မယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ ပင်လယ်နဲ့ မိုင်နှစ်ဆယ်ဝေးတယ်။ မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ ဟာလီဖတ်(စ်)လမ်းအတိုင်းလိုက်ရင် မိုး(ရ်)ကရီ(ခ်) နေရာမှာပဲ ချောင်းကို ကူးနိုင်မယ်။ မင်းငါ့အနားမှာ ကပ်နေပါ။ ကျေးဇူးကန်းရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မိုက်တဲ့စကော့တွေကို တို့ကောင်းကောင်းသင်ပေးလိုက်မယ်”

ဂျွန်သည် ဒေါသဖြစ်ကာ မျက်နှာနီမြန်းလာ၏။ ပြီးလျှင် “စကော့တွေက သူတို့ တာဝန်ဝတ္တရားကို တစ်မျိုးမြင်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ညီဟာ မက္ကဒေါ့နယ်ရဲ့ တပ်မှာ ပါပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

လီလင်တန်သည် လူငယ်ဗိုလ်ကလေးအား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ “အင်း-မင်းဟာ ပြည်နယ်ကို တာဝန်ထမ်းရာမှာ တော်တော်စွန့်ရပါကလား။ ဒီလိုဆိုရင် ငါမင်းကို ဂျင်နရယ်မိုး(ရ်)ဆီ ပြန်ပို့မှပဲ။ ဒါမှ မင်းဟာ မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးသွေးသားကို ရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ရတဲ့တာဝန်က လွတ်မယ်” ဟု ဆို၏။

“စေတနာထားတာကိုတော့ ကျေးဇူးပဲ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ မက္ကရီဂါမျိုးစု အပေါ်မှာ ပြည်နယ်ရဲ့ကျေးဇူးဟာ ကြီးလွန်းလှပါတယ်”

ဂျွန်သည် သူ့အကျင့်အတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားသည်နှင့်အမျှ စကော့လေသံပါပါ ပြောနေလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်ပေါ့ကွာ။ မင်းကျေးဇူးဆပ်စရာ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု လီလင်တန်က ပြောနေ၏။ သူသည် တိုက်ရတော့မည့် စစ်ပွဲကို စိတ်စော၍နေလေသည်။

မိုး(ရ်)ကရီ(ခ်)ချောင်းသို့ ရောက်ရန် မိုင်ခြောက်ဆယ်ခရီးရှိလေသည်။ သုံးရက် ပြင်းပြင်းစစ်ချီမှ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ လီလင်တန်တွင် စစ်မြေပြင်ပစ်အမြောက် နှစ်လက် ပါသည်။ အမြောက်တင်ထားသော လှည်းဘီးကြမ်းများသည် ရွံ့ထူသော လမ်းတွင် နက်ရှိုင်းစွာ ရွံ့နစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် အမြောက်တပ်သားများရော မြင်းများပါ အမြောက်ကို ဆွဲထုတ်ကြသော်လည်း မရပေ။ ထို့ကြောင့် လီလင်တန်သည် အမြောက်တစ်လက် တည်းနှင့် ဆက်လက်ချီတက်သွားရလေသည်။ ထိုအမြောက်ကို တပ်သားများက “မားသား ကိုဗင်တန်” ဟု အမည်ပေးထားကြလေသည်။

စစ်တပ်သည် ကမ်းရိုးတန်းလွင်ပြင်ပြန့်များသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုဒေသ၌ ထင်းရှူးပင်များ တဖြည်းဖြည်း ပါး၍သွားကာ ရေဝက်သစ်ချပင်များ ပိုများလေ၏။ ဝက်သစ်ချပင်များ၌ အဖုအထစ်များရှိသော အကိုင်းများထွက်နေ၏။ အကိုင်းများမှ ရေညှိရေမှော်များ တွဲလွဲပေါက်ရောက် ကျဆင်း၍ နေလေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ရွံ့နွံစေးပျစ်များက တမျှော်တခေါ် တည်ရှိနေလေသည်။ အချို့နေရာများ၌ လူသွားလမ်းတွင်ပင် ရွံ့များဖြစ်၍နေလေသည်။ ဟာလီဖက်(စ်)မြင်းရထားလမ်းကို ရောက်နိုင်စေရန် တပ်ဖွဲ့ကို ဝီ(လ်)မင်တန်မြို့နားအထိ အပြင်းချီတက်ရန် အမိန့်ပေးရ၏။ ထို့နောက် တပ်သားများသည် မြင်းရထားလမ်းအတိုင်း ကွေ့ချိုးကာ ဆက်လက်ချီတက် ရပြီး ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်ခဲ့ကြရာ မိုး(ရ်)ကရီ(ခ်)ဒေသရှိ တံတားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လီလင်တန်က “ဒီနေရာထက် ဘယ်နေရာက ပိုပြီး ကောင်းဦးမှာတဲ့တဲ့” ဟု ကျေနပ်စွာ မေးလိုက်လေသည်။ သူသည် ချောင်းကို အပေါ်က စီးမိုးနေသော ကုန်းမြင့်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ပြီးလျှင် တံတားကို ဖြတ်ထားသော လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တမျှော်တခေါ်ကြီး ဖြန့်ကြက်နေသော ရွံ့စေးပျစ်ကြီးများကို ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဂျွန်သည် သူ့ညီအကြောင်းကို တွေးကာ ရင်ထဲက မသက်မသာ ဖြစ်ရလေသည်။

m a y o e . c o m

လီလင်တန်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ကင်းများစေလွှတ်လေသည်။ ကင်းများ ပြန် ရောက်လာကြသောအခါ မက္ကဒေါ့နယ်နှင့် လူနှစ်ထောင်ပါ သူ၏စစ်တပ်သည် နှစ်ရက် ချီတက်လာရန် အရပ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးကြလေသည်။ အမေရိကန် များသည် ထိုနေ့နှင့် နောက်တစ်ရက်တွင် လခြမ်းကွေးသဏ္ဍာန် ခံကတုတ်များကို ဆောက် လုပ်ကြလေသည်။

မားသားကိုဗင်တန် အမြောက်ကို ချောင်းကူးတံတားဘက်သို့ ချိန်၍ နေရာချထား ကြသည်။ ချောင်းရိုးအတိုင်း စစ်သားများစေလွှတ်ကာ လှေအားလုံးတို့ကို အသိမ်းခိုင်း၏။ ထိုလှေများကို ခံကတုတ်များ၏ မြစ်ညာဘက် မိုင်ဝက်ခန့်ကွာသော နေရာ၌ ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားလေသည်။ တံတား၏ နောက်ဘက်ကုန်းမြင့်နေရာတွင် ဒုတိယအရန် ခံကတုတ် တစ်ထပ်ကိုထပ်၍ ဆောက်လိုက်ကြသည်။ ထိုခံကတုတ်သည် အရန်တပ်ဖွဲ့ကို ဖုံးကွယ်၍လည်း ထားနိုင်၏။ အကာအကွယ်လည်း ပေးနိုင်၏။

လီလင်တန်က ဝျွန်အား အဆိုပါအရန်ခံကတုတ် လိုအပ်ပုံအကြောင်းကို ရှင်းပြရာ၌ “မက္ကဒေါ့နယ်ဟာ စစ်တိုက်တတ်စ စစ်သားမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ တို့တပ်ကို ရှေ့ဘက်က တိုက်မယောင် ဟန်ပြပြီးတော့မှ ချောင်းကို အထက်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် အောက်ဘက်က ဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်ကူးပြီးတော့ တို့တပ်နောက်ပိုင်းကို ဝင်စီးမှာကွဲ့”ဟု ပြောလေသည်။

ထိုညတွင် ကာနယ်ကက်စဝဲ(လ်)ရောက်လာလေသည်။ ယခုအခါ၌ အမေရိကန် စစ်သားစုစုပေါင်းဦးရေ တစ်ထောင့်တစ်ရာ ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ မတ်စကက်သေနတ်များ နှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များအပြင် အမြောက်တစ်လက်တည်း ရှိနေသည်။ မက္ကဒေါ့နယ်သည် ထိုးစစ်ဆင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်စခန်း ပတ်လည်တွင် ကင်းများထူထပ်စွာ ချထားရသည်။ ဓာံတားမှ ကြမ်းခင်းပျဉ်ပြားများကို ဖြုတ်ခွာထားသည်။ တံတားအောက်ခံများကို ဆပ်ပြာနှင့် အမဲဆီများသုတ်ထားသည်။ တံတားအခင်းတစ်ဝက် ကို ချန်၍ထားသည်။ တိုရီများ ဒရော့သောပါး အသုံးပြုချင်အောင် စစ်မြူ၍ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ရှိန်ထိုးကား တိုက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ကျန်တံတားတစ်ဝက်၌ ခင်းပျဉ် များ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခံတပ်ကို တရကြမ်းတက်၍ တိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။

နေဝင်ပြီးနောက် မကြာမီ ဝျွန်အား ကာနယ်၏တဲသို့ ခေါ်ယူသည်။ လီလင်တန် နှင့် ကက်စဝဲ(လ်)တို့သည် ဝီ(လ်)မင်တန်မှ ရောက်လာသော သတင်းတစ်ရပ်ကို ဖတ်ရှုနေ ကြသည်။ လီလင်တန်က သူ၏ရဲဘော်အား “ကလင်တန်သဘောဟာ ကိပ်ဖီးယား ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျောက်ချနေသတဲ့။ ဆာပါကာနဲ့ကွန်ဝေါလစွတို့ဟာ မကြာခင် ရောက်လာ ကြတော့မယ်တဲ့။ အဲ-ဟေ့ မက္ကရီဂါ မင်းရဲ့စကော့တွေဟာ ရူးများနေ ကြရောလားကွယ်။

အမေရိကန်ဝတ္ထုတိုများ

ငါ့ရဲ့ အထောက်အကူများက နက်ဖြန်ကို ရန်သူဘက်က တို့ကို ထိုးစစ်ဆင်ရင် တပ်ဦးကနေပြီး တောင်ပေါ်သားတွေ ပါမယ်တဲ့။ သံချပ်အင်္ကျီ၊ သံခမောက်တွေနဲ့ ဓားရှည်ကိုင်မတဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” စသည်ဖြင့် ပြောနေ၏။

ဂျန်က “ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ကပ္ပတိန် ကင့်ဘဲ(လ်)က အဲဒီလို တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ အဲဒီတပ်ဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော့်ညီလည်း ပါပါတယ်”ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းညီအတွက် ငါစိုးရိမ်မိတယ်ဟေ့။ တကယ်ပါပဲ။ အင်း မင်းကိုလည်း ငါသနားမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လွတ်မြောက်ရေးအရေးတော်ပုံမှာ မေတ္တာကရုဏာတွေကို လျစ်လျူရှုရတော့မယ်ပေါ့လေ။ အဲ ပြီးတော့ မက္ကဒေါ်နယ်နေမကောင်းဘူးလို့ ငါသတင်းရတယ်။ ဒီတော့ တာဝန်မဲ့တဲ့လက်အောက်ဗိုလ်တွေက စစ်ကို ဦးစီးနေကြရတယ်။ နက်ဖြန်မနက် အရုဏ်တက်ချိန်မှာ တံတားကို ထိုးစစ်ဆင်ကြလိမ့်မယ်”

ဂျန်၏ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားလေသည်။ ကက်(စ်)ဝဲ(လ်)က ဂျန်၏ ပခုံးပေါ်၌ ကြင်နာစွာ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်လေသည်။ “စစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွယ်။ လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ တောင်းခံရုံနဲ့မရပေဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒီတိုရီတွေဟာ တို့တပ်ကို ဖောက်နိုင်ပြီးတော့ ဗြိတိသျှတွေနဲ့ပေါင်းမိသွားရင် သူတို့ဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးကို လိုမ့်ဝင်ပြီး တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံပျက်ရတော့မယ်။ ဂျင်နရယ် ဝါရှင်တန်ရဲ့ နောက်ကျောဘက်မှာလည်း ဗြိတိသျှတပ်မကြီးတစ်တပ်လုံး ရှိနေတယ်”ဟု ကက်(စ်)ဝဲ(လ်)က ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မတွေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ညီအတွက်သာ တွေးနေတာပါ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာမှာ အမှုထမ်းရမလဲ”

လီလင်တန်က “ငါနဲ့တူတူပေါ့ကွယ်။ ငါက အမြောက်နားမှာရှိမယ်။ ကာနယ်ကက်(စ်)ဝဲ(လ်)က အရန်တပ်ကို ကွပ်ကဲလိမ့်မယ်”ဟု ပြော၏။

ဂျန်သည် အလေးပြုပြီးနောက် သူ၏ တဲသို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော် သူသည် အိပ်၍မရချေ။ သူသည် သူ့တဲမှထွက်ကာ မြေကတုတ်စစ်ကြောင်းများအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ လီလင်တန်၏ တပ်သားများသည် သေနတ်များကို ပိုက်ကာ အိပ်နေကြလေသည်။ မားသားကိုဗင်တန် အမြောက်သည် ကြောက်စရာပြောင်းဝကို ချောင်းကို ဖြတ်ကူးထားသော အမဲဆိသုတ်ထားသည့် သစ်တုံးကြီး ငါးတုံးတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ချိန်ထားလေသည်။ ဒီရေသည် ကျဆင်း၍နေ၏။ မနက်ဖြန် အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ဒီရေသည် ရေပြည့်နီးပါးရှိမည် ဖြစ်သည်။ ခြေချော်စရာကောင်းသော သစ်တုံးကြီးများ အောက်၌ ရေအနက် ဆယ့်ငါးပေခန့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ထိုတုံးကြီးများကို နင်းကာ သံချပ်ကာ အလေးကြီးများ တပ်ဆင်ထားသော သူများက ထိုးစစ်ဆင်လာကြပေတော့မည်။

မက္ကဒေါ်နယ်သည် မကျန်းမမာဖြစ်နေ၏။ စကော့လူမျိုးတပ်များတွင် အရာရှိလုပ်နေသော လူငယ်များကား ရမ်းရမ်းကားကားသမားတွေဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သိသဖြင့် ဂျွန်သည် ကြက်သီးထမိလေသည်။

ဂျွန်သည် စောင်တစ်ထည်ကို ပတ်၍ခြုံလိုက်ပြီးလျှင် အမြောက်နားတွင် လဲလျောင်း လိုက်လေသည်။ သူသည် အမှောင်ထဲ၌ တီးတိုးစကား ပြောသံများနှင့် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံများကို ကြားနေရလေသည်။ စစ်သားများသည် သူ၏ နည်းတူပင်လျှင် စိတ်မရိုးမရွ ဖြစ်နေကြကာ အိပ်၍မရကြောင်း သိရှိရလေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ကင်းစောင့်များက စစ်မေးသောအသံကို တစ်ညလုံးကြားနေရလေသည်။ ဂျွန်သည် ကြက်အိပ်ကြက်နိုး ငိုက်မြည်းနေလေသည်။ တစ်ကြိမ်၌ သူသည် လှေတက်ခတ်သံများကို ကြားရ၏။ ဤ တွင် ရှေ့တန်းကင်းများကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းနေကြောင်း သိရလေသည်။ အေးစိမ့်၍ အမွဲရောင်ရှိသော အလင်းဓာတ်ကြောင့် ကြယ်များ တစ်စထက်တစ်စ ကွယ်ပျောက်၍ သွားနေကြပေပြီ။ ထိုးစစ်သည် အချိန်နီးကပ်၍ လာခဲ့ချေပြီ။ ဂျွန်သည် ထိုင်လိုက်၏။ ရုတ်ခြည်းအားဖြင့် အဝေးမှ စစ်ခရာတွတ်သံကို ကြားရ၏။ ခရာသံသည် ခပ်တိုးတိုး ဖြစ်သော်လည်း ပီသ၏။ စစ်ခရာသံက အရုဏ်ချိန်တွင် လက်နက်စွဲကိုင်ရန် လှုံ့ဆော်လျက် ရှိနေလေပြီ။ ယင်းသည့်နောက် အလွန်မြင့်သော အသံတစ်မျိုးပေါ်ထွက်လာ၏။ ထို အသံမြင့်မြင့်ကို ကြားရသောအခါ ဂျွန်သည် ရင်ထဲကထိတ်သွားပြီး နှလုံးသွေးခုန်လာ၏။ ထိုအသံသည် စကော့လူမျိုးတို့၏ ပုလွေသံ ဖြစ်လေသည်။ စကော့စစ်သားများ လာကြချေ ပြီ။

“မားသားကိုဗင်တန် ပစ်တာကို စောင့်ကြ” ဟူသော အမိန့်ကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေး လိုက်ကြလေသည်။ တပ်သားများသည် အမြောက်မပစ်မချင်း မိမိတို့၏ သေနတ်များကို မပစ်ဘဲ နေကြရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဂျွန်သည် စစ်သားများကို ကြည့်နေ၏။ စစ်သားများ သည် သူတို့၏ မတ်စကက်သေနတ်များကို အသင့်ပြင်နေကြ၏။ မီးခတ်ကျောက်များကို ထုတ်ယူကာ ခြောက်သွေ့အောင်လုပ်ကြ၏။ ဖယောင်းစက္ကူဖြင့် ယမ်းများကို လိပ်ကာ အတောင့်ကလေးများလုပ်၍ အရန်သင့်သုံးရန် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကြ၏။ မားသား ကိုဗင်တန် အမြောက်တပ်ဖွဲ့သားများသည် ယမ်းမှုန့်အနက်များကို စမ်းသပ်နေကြ၏။ မီးတုတ်များဖြင့် အမြောက်စနက်ပေါက်မှမီးတို့ပေးကာ တံတားဘက်သို့ အမြောက်ပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

နံနက်အရုဏ် လင်းရောင်ခြည် အားသန်လာသဖြင့် တံတားကို ဖြတ်သွားသော လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်းမြင်ကွင်း၌ ပေါ်လာနေပြီဖြစ်လေသည်။ တံတားမှ ကိုက်ငါး

ဆယ်ခန့်အဝေးတွင် လမ်းသည် ကွေ့ချိုးသွားကာ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ် နေလေသည်။
ဂျန်ကြည့်နေဆဲမှာပင် လမ်းကွေ့အချိုးတွင် စစ်သားအဖွဲ့သည် မြင်ကွင်းထဲသို့ ကွေ့ချိုးကာ
ဝင်လာကြလေသည်။ ထိုစစ်သားများသည် ပစ်ခတ်ခြင်းခံရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဟန်ဖြင့်
ရုတ်တရက်တုံ့ဆိုင်းသွားကြပြီးနောက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ နှစ်စုခွဲလိုက်ကြလေ
သည်။

ထိုစစ်သားအများစုသည် သံချပ်ကာတစ်မျိုးမျိုးကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။
စစ်သားအများပင် အတွန့်များပါသော စကော့တလန်ပြည်သုံး ခါးဝတ်များကိုဝတ်
ထားကြသည်။ အချို့တွင် သံခမောက်များ ဆောင်းထားလေသည်။ သူတို့တွင် တစ်ဦးမှာမျှ
သေနတ်မပါပေ။ ဓားလွတ်များကို လက်ယာဘက်လက်၌ ကိုင်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်
ကြောက်စရာအသွင်ကို ဆောင်ကြလေသည်။ အကယ်၍သာ စကော့စစ်သားများသည်
တစ်ဖက်ကိုကူး၍ လာနိုင်မည်သာဆိုပါက အမေရိကန်များလက်တွင် ယမ်းထိုးရန်
နှေးကွေးသော လက်နက်များသာရှိသဖြင့် အတော်ပင်ကံဆိုးကြမည်ဖြစ်လေသည်။

ဂျန်သည် နှလုံးမသာမယာဖြစ်နေရကာ သူ၏ညီသည် ရှေးဆန်လှသော ဤတပ်စု
ထဲ၌ ပါဝင်၍လာပါသလော။ သူသည် မက္ကရီဂါမျိုးစုဝင်များ ဆောင်းသည့် သံခမောက်
ပုံစံကို ရှာဖွေကြည့်၏။ သံခမောက်ပုံစံမှာကား ငှက်မွေးတစ်ခုကို ထိုးစိုက်ထားသော
ပုံစံဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျန်သည် ထိုပုံစံမျိုးရှိသော သံခမောက်ကို မမြင်ရချေ။ သူ၏ညီသည်
မြင်ရသော စကော့တပ်ဖွဲ့၌ ပါဝင်လာပုံမရပေ။

တောင်ပေါ်သား စကော့စစ်သားများသည် တံတားသို့ရောက်လုနီး ရှိလာခဲ့ပေပြီ။
သူတို့သည် ဇွတ်အတင်း တရကြမ်းတိုး၍ မတက်မီ တစ်ဖက်ရန်သူက ပစ်ခတ်သည်ကို
စောင့်နေကြဟန်တူ၏။ သို့သော် အမေရိကန်ခံကတုတ်များက ဆက်လက် ငြိမ်သက်နေ
လေသည်။ စစ်သားများသည် တင်းကျပ်သောအမိန့်ကြောင့် မြေသားခံကတုတ်များပေါ်
ကပင် ခေါင်းပြု၍ မကြည့်ကြပေ။ ခံကတုတ်များသည် လူသူကင်းမဲ့သောအသွင်ရှိ၍
နေကြလေသည်။ ဤတွင် ရန်သူများသည် အားတက်၍ လာဟန်ဖြင့် ပထမစစ်သား
အတန်းသည် သူတို့၏ဓားများကို ချောနေသော သစ်တုံးများကို စိုက်ကာတံတားကို
စ၍ဖြတ်ကူးကြ၏။ လီလင်တန်သည် အမြောက်နားတွင် ငြိမ်သက်စွာခပ်အေးအေး
ရှိနေရာက အချက်ပြလိုက်၏။ လူတစ်ယောက်က မီးတုတ်တစ်ခုကိုကိုင်ကာ ခုန်၍ထလိုက်
လေသည်။

မားသားကိုဗင်တန်အမြောက်သည် ငြိမ်သက်၍နေ၏။ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်
သည် ပါးစပ်က ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် မီးတုတ်နှင့်ခုန်၍ထကာ မီးတုတ်ကို ယမ်း

ပေါက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ သို့သော် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင်သည် ကံကောင်းနေဆဲဖြစ်၏။ အမြောက်ထဲက ယမ်းများသည် နှင်းကြောင့် ရေစိုနေသဖြင့် ယမ်းကို မီးမကူးချေ။ တောင်ပေါ်သားစစ်သားများသည် တံတားကို စုပြုံကူးလာကြ၏။ ရှေ့ဆုံးက လူများပင် တစ်ဖက်သို့ ရောက်ခါနီးနေကြပေပြီ။

လီလင်တန်သည် သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်၍ အမြောက်၏ ယမ်းပေါက်ထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

အမြောက်သည် မိုးချုန်းသလို မြည်ဟည်း၍သွားလေသည်။ အမြောက်ဆန်များသည် တံတားတစ်လျှောက် ပြေးထွက်သွားကြ၏။ အမေရိကန်များသည် ကတုတ်ကျင်း နှုတ်ခမ်းများပေါ်၌ သေနတ်များကိုမေးတင်ကာ ပစ်ခတ်ကြလေသည်။ စကော့အချို့သည်ကမ်းခြေကိုတက်လာနိုင်ကြ၏။ ထိုသူများသည် ခံကတုတ်များကို အဆုံးစွန်သောသတ္တိဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်ကြ၏။ များစွာသော စကော့စစ်သားများသည် ချောင်းထဲသို့ ကျ၏။ သူတို့၏ လေးလံသော သံချပ်ကာများက နက်ရှိုင်းသောရေထဲသို့ ဆွဲ၍ချသွားလေတော့သည်။ သို့သော် စစ်သားများသည် ပြန်၍တပ်စုကြ၏။ ကြီးမားသော ဇွဲသတ္တိဖြင့် တောင်ပေါ်သားစစ်သားများ၏ တပ်မသည် ပြန်၍စုမိကြ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မားသားကိုဗင်တန်အမြောက်က ပစ်ပြန်၏။ ရန်သူတပ်သားများ ရေထဲသို့ ကျကြပြန်လေသည်။

ထို့နောက် မရှုမလှဖြစ်နေသော စကော့စစ်သား စစ်ကြောင်းထဲ၌ ဂျွန်သည် သူ့ဖခင်၏ မျိုးရိုးအထိမ်းအမှတ်ဖြစ်၍ မြင်နေကျဖြစ်ခဲ့သော သံခမောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုသံခမောက်သည် ပျောက်ကွယ်၍သွား၏။ ချောင်း၏ အလယ်တွင် ရေကူးနေသူတစ်ယောက်သည် လေးလံသောသံချပ်ကာ၏ အလေးချိန်ကို ဆောင်ကာ မချိမဆုံ ကူးခတ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ လျင်မြန်စွာ စီး၍နေသော ဒီရေသည်ထိုစစ်သားကို တံတားမှဝေးရာသို့ ဆောင်ယူသွားနေ၏။ ရေကူးနေသူသည် မြုပ်သွား၏။ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသော ငှက်တောင်သည် ရေပေါ်၌ ခဏမျှမြင်နေရ၏။ ထို့နောက် ငှက်တောင်ပါ ရေမြုပ်သွားလေသည်။

ဂျွန်သည် ခံကတုတ်အတွင်းမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ချောင်းကမ်းပါးအတိုင်း ပြေး၍ လိုက်လေ၏။ ရေကူးနေသူသည် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သေဘေးမှလွတ်ရန် ဆက်လက် ရုန်းကန်နေ၏။ ဂျွန်သည် ရေခဲတမျှအေးသော ချောင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ အားကောင်းစွာ ကူးခတ်သွားပြီး ရေနစ်သူအနီးသို့ မကြာခင်ရောက်သွား၏။ ရေနစ်သူသည် ပြန်၍ မြုပ်သွား၏။ ဂျွန်က ဖမ်းဆွဲ၏။ ဂျွန်ပါ ရေမြုပ်သွား၏။ သို့သော် အောက်ခံမြေကြီးက

သိပ်မဝေးလှချေ။ ဂျွန်သည် မာ၍နေသော သဲခုံကိုဆောင့်ကန်ကာ ခုန်လိုက်၏။ သူနှင့် ရေနစ်သူတို့ ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာကြ၏။ ဂျွန်သည် သံခမောက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ဤတွင် အနည်းငယ်ပေါ့၍ သွား၏။ ဂျွန်သည် ရေနစ်သူ၏ လည်ပင်းကိုဖက်၍ ကမ်းဘက်သို့ဦးတည်ကာ ကူးခဲ့၏။ သူသည် အားကုန်ထုတ်၍ ကူးသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ရေပေါ်ရုံမျှသာ ရှိ၏။ သူသည် နီးရာကမ်းဘက်သို့ အားစိုက်ကူးပါသော်လည်း ဒီရေက ချောင်းညာဘက်သို့ အတင်းဆွဲ၍နေ၏။ ကမ်းပါး၌ ပေါက်နေသော ဝက်သစ်ချပင် တစ်ပင်၏ အကိုင်းသည် ထိုးထွက်နေ၏။ ထိုသစ်ကိုင်းကို ဂျွန်က ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး မလွတ်တမ်းဆွဲထား၏။ နောက်ဆုံး၌ ဂျွန်သည် သူနှင့်တကွ ရေနစ်သူကိုပါ ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည်သတိရနေ၏။ သူ့အသိစိတ်ထဲ၌ မတ်စကက်သေနတ်သံများကို ကြားနေရလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ၌ မားသားကိုဗင်တန် အမြောက်သံကို ကြားနေရ၏။ ဒဏ်ရာရသူတို့၏ စူးရှစွာ အော်သံဟစ်သံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ဂျွန်သည် ထိုအသံများကို လျစ်လျူရှုကာ ရန်သူ၏ လေးလံသော သံချပ်ကာကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ စစ်သားသည် မျက်လုံးဖွင့်လာကာ အငမ်းမရ အသက်ရှူနေလေသည်။ စစ်သားသည် သူ့အား အသက်ကယ်သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ သည်။

“ဂျွန်”ဟု စစ်သားက ချည့်နဲ့စွာခေါ်၏။

“ဝီ(လ်)....ဝီ(လ်) ငါဟာ မင်းအစ်ကိုပါ၊ မင်းသတိရရဲ့လား”

“အေး-ဂျွန် ငါချမ်းနေတယ်၊ တိုက်ပွဲက ဘယ်လိုလဲ”

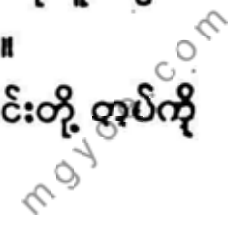
“အကျအဆုံး သိပ်များတယ် ဝီ(လ်)၊ နေပါဦး ကင့်ဘဲ(လ်)ဟာ အခုလိုတိုက်ရအောင် သူဟာ ရူးနေပြီလား”

ဝီ(လ်)က အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြန်ကောက်ရင်း “သူ့ အမှားကြွေးကို သူဆပ်သွားပြီလေ၊ မင်းတို့ခံကတုတ် ခြေရင်းမှာ သူကျဆုံးသွားတယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဂျွန်က သူ့ညီကို ကြည့်လိုက်၏။ ဝီ(လ်)၏ မျက်လုံး၌မုန်းတီးသော အရိပ်အရောင်ရှိသော်မှ ဂျွန်ကအပြစ်လွှတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် “ငါပြန်သွားရမယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

“မသွားပါနဲ့”ဟု သူ့ညီက တောင်းပန်ပေးပြီးမှ ဆက်၍ “တို့စကော့တွေကို ကောင်းကောင်းတိုက်ပစ်ဖို့ပြည်နယ်သားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ ဟော ဟိုလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”ဟု ချောင်းအထက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေး၏။

ဂျွန်က “လက်ဖတင်နှင့် ဆလိုကမ်နဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေလေ၊ သူတို့ဟာ မင်းတို့ တပ်ကို နောက်ပိုင်းကဝင်ပြီး တိုက်ကြလိမ့်မယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

“သူ့အတိုက်ကို ငါမခံနိုင်ဘူး၊ သစ္စာတော်ခံတပ်တွေကို ငါ သတိပေးရမယ်”ဟု အော်ဟစ်ကာ ဝီ(လ်)သည် အတင်းကြိုးစား၍ ထ၏။ ထို့ကြောင့် ချောင်းထဲသို့ ကျတော့ မည်ရှိရာ ဂျွန်က သူ၏ သားရေအင်္ကျီကို အတင်းဆွဲထားရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါမှ စစ်ပွဲဟာ မြန်မြန်ပြီးသွားမယ်” သူ့ညီက “ငါ့ကိုလွှတ်ပါ၊ မင်းဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ၊ မင်းရဲ့မျိုးအုပ်စုဝင်တွေ အသတ်ခံ နေရတာကို မင်းကြည့်နေမှာလား”ဟု အော်နေ၏။

ဂျွန်က “ကင့်ဘဲ(လ်)က အသေခံခိုင်းခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ပြန်ပြီးပြင်ဖို့ သိပ်အချိန် နှောင်းသွားပြီ၊ မင်းဟာ မင်းကို နေစရာပေးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံကို မင်းမကူညီချင်ရင်နေပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ နိုင်ငံရဲ့ရန်သူတွေကို သတိပေးခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို အန္တရာယ် ကျရောက်အောင် မင်းလုပ်ဖို့ ငါခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သုံးပန်းအကျဉ်းသမား ဖြစ်တယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝီ(လ်)၏အဖြေမှာကား ရုတ်တရက် ဆောင့်ရုန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျွန်၏လက်မှ လွတ်၍ သွား၏။ ဂျွန်ကပြန်၍ မဖမ်းမချုပ်နိုင်မီ ဝီ(လ်)က အမဲလိုက်ဓားကြီး တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် “ငါ့နားမကပ်နဲ့၊ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားမယ်”ဟု သတိပေးလိုက်၏။

ဂျွန်သည် လျှော့မပေးဘဲ သူ့ညီ၏ အနီးသို့ ကပ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ၏ မျက်စိများတွင်ကား တွန့်ဆိုင်းခြင်း လက္ခဏာ မရှိချေ။

ဂျွန်က “မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်နိုင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို မသတ်သေးခင်မှာ မင်း ဒီချောင်းကို မကူးစေရဘူး။ ငါသေရရင်ပိုကောင်းမယ်။ ငါ့ဘိုးဘွားတွေကို နယ်နှင်ခဲ့တဲ့ ရှင်ဘုရင်အတွက် အသေခံတာထက် ခုလိုအသေခံတာက ပိုပြီးမြတ်တယ်”ဟု ပြော၏။

ဝီ(လ်)ကလည်း ဒေါသဖြင့် “မင်းဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သေမှာပဲ၊ မင်းဟာ မင်းရဲ့မျိုးစုထဲက လူတွေနဲ့ မင်းရဲ့ဘုရင်ကို ပြန်တိုက်ရင်း သေမှာပဲ”ဟု ပြောရင်း ဓားကိုဝှေ့ယမ်းကာ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ သွားနေလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဂျွန်သည် ရှေ့သို့ ဆက်ကာသာ တိုးနေ၏။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပင် ရှိနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများကား တည်ငြိမ်အေးဆေး စွာပင် ရှိသည်။ ဝီ(လ်)အား ချောင်းကို ဖြတ်ကူးခွင့်ပေး၍ မဖြစ်၊ တိုရီများအား နောက်ကြောင်းက ဖြတ်တိုက်မည့် သတင်းကို အသိပေး၍မဖြစ်။

ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် ဝီ(လ်)သည် သူ၏ဓားကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကာ ချောင်းအတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တွင်

ဝီ(လ်)သည် ရေကူးပို၍ သန်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ သံချပ်ကာနှင့် ခမောက်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဝီ(လ်)သည် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဂျန်ထက် ဦးအောင် ကူးခတ်သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အစ်ကို ဂျန်သည် သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကြီးမားသော ဆေး(ဖ်)ခလုတ်ကို နောက်သို့ ဆွဲတင်လိုက် သည်။ ဂျန်၏ ရင်ထဲ၌စိတ်အမျိုးမျိုးတို့သည် လှိုင်းထမ်းပိုးထကြွ၍ နေကြ၏။ သူသည် ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ဖြစ်နေ၏။ သူ့အသည်းနှလုံးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲ၍နေ၏။ သူသည် အံ့အားကြီး သင့်ကာ ချီတုံချတုံဖြစ်၍ နေလေသည်။ အကယ်၍ မိမိ၏ တပ်ကနောက်ပိုင်းမှဝင်၍ တိုက်မည့်သတင်းကို တိုရီများသိ၍ သွားမည်ဆိုပါလျှင် တိုရီတို့၏ အရန်ထားသောတပ်က ဂျန်တို့၏ တပ်ကို တပ်လုံးပြုတ်အောင် တိုက်ပစ်လိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် တိုရီများသည် လှေများကို သိမ်းယူသော အမေရိကန်တပ်များကို နောက်ပိုင်းမှဝင်၍ တိုက်ကြမည် ဖြစ်လေ သည်။ ဂျန်၏ အဖို့၌ ညီ၏အသက်ကို အဆုံးခံမည်လော၊ နိုင်ငံ၏အရေးတော် ပုံကြီးကို အဆုံးရှုံးခံမည်လော စိတ်နှစ်ခွဖြစ်၍နေရ၏။ အရေးတော်ပုံကြီးတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္မာ သည် ဤချောင်းရိုးတွင် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များအောင်ပွဲရသည့်အပေါ်၌ တည်၍ နေလေတော့ သည်။

သို့တိုင်အောင် ဂျန်သည် မည်သို့သော နည်းဖြင့် သူ၏ ညီကိုဆွဲအောင် သတ်ရန်နိုင် ပါမည်နည်း။ “ဝီ(လ်) ဒီနေရာမှာ မင်းဘာကြောင့် ရောက်လာရပါသလဲကွယ်” ဟု ဂျန်က တွေး၏။ သူသည် သေနတ်ဖြင့် ဝီ(လ်)ကို မပစ်ရန်နိုင်ချေ။ သို့သော် တစ်ဖက်တွင်လည်း လွတ်လပ်ရေးအရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်ဖို့ကလည်း ရှိ၍နေပြန်လေသေးသည်။ မိမိ ဘာကိုလုပ်ရပါမည်နည်း။ မိမိသည် စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စစ်သားဟူသည် မိမိ၏ရဲဘော်များကို သစ္စာဖောက်နိုင်ပါမည်လော၊ မိသားစုသံယောဇဉ်ကို တာဝန်ဝတ္တရား ထက် ပို၍ ဦးစားပေးနိုင်ပါမည်လား။”

ထိုသို့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေသော အတွေးအခေါ်များသည် ဂျန်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် လျှပ်စစ် နွယ်များကဲ့သို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေကြလေသည်။ ထို့နောက် ဂျန်သည် ပစ္စတိုသေနတ် ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။ သေနတ်သည် ဝီ(လ်)ပစ်ချထားခဲ့သော ဓား၏ အနီးတွင် ကျသွားလေသည်။ သေနတ်နှင့် ဓားတို့သည် ညီအစ်ကိုတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တိတ်ဆိတ်စွာသရုပ်ဖော်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ဂျန်သည် ရေချောင်းထဲသို့ ခုန်ဆင်း လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဝီ(လ်)၏ နောက်သို့ ကလန်ကလားနှင့် တအားကုန် လက်ပစ် ကူး၍ လိုက်လေသည်။ ဝီ(လ်)သည် ပို၍ ရေကူးကောင်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျန်က ပို၍အပြေးသန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝီ(လ်)က တိုရီများထံရောက်အောင် မပြေးနိုင်ခင် ဂျန်